

SANDRA
BROWN

*Să
nu
trimiți
flori*

SANDRA
BROWN

Send No Flowers by Sandra Brown

© copyright 1984 by Sandra Brown

© **copyright 1994 by Editura MIRON**

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii **Miron**.

© copyright grafică Editura MIRON.

SANDRA
BROWN

*Să nu trimiți
flori*

Traducere de Ghiță-Popescu-Doreanu Ioana

Editura MIROZ

București - 1994

ISBN 973-95056-0-8

SANDRA
BROWN

*Să nu trimiți
flori*

Unu

Era, probabil, cel mai nostim poponeț pe care-l văzuse vreodată.

Prin ușa cu plasă putea vedea, fără restricții, un fund rotund, dar grațios, de femeie. Fusta pantalon era peticită și strîmtă. Franjurile din doc, albite și șifonate de atîta spălat, atîrnau jilave pe coapsele zvelte.

Femeia stătea în patru labe, încercînd să descopere priza ce se afla lîngă podea. În timp ce ea se apleca să cerceteze firele încurcate, bărbatul

zîmbea ca un motan care pîndește șoarecele. Era zîmbetul unui spectator satisfăcut. Îi era puțin rușine de el. Dar nu suficient ca să nu se uite în continuare.

Cabana era în întuneric. Lanterna ei abia lumina. Singura lumină adevărată provenea de la cumplitele fulgere alb-albastre. Cei doi puști, care-i urmăreau eforturile, începuseră să devină nerăbdători.

– Mi-e foame. Ai spus că mîncăm de îndată ce ajungem.

– Știi cum să aprinzi lumina, mami? Pariez că nu.

Bărbatul care stătea la ușă vedea cum ea își lăsase capul între umeri a neputință. Dar asta a durat doar o clipă. Femeia și-a ridicat capul cu hotărîre, inspirînd adînc.

– E doar priza, David. Cînd am să găsesc comutatorul stricat, o să avem lumină. Probabil că s-a întrerupt din cauza furtunii. Și, Adam, o să mîncăm după ce repar lumina și scoatem bagajele din mașină.

– Ai spus că o să fie grozav la cabană. Pute – se văicări David. Ar fi trebuit să instalăm cortul.

– Da, cortul, spuse fratele mai mic.

– Dacă nu crezi că am să repar lumina, ce te face să speri că putem instala cortul?

Vocea femeii trăda pierderea răbdării, dar

Să nu trimiți flori

bărbatul care se afla la ușă nu o putea acuza pentru asta. Iar cei doi copii erau atât de uzi, încât nu putea să-i acuze nici pe ei. Erau doar niște copii epuizați după ore de călătorie. Sosirea lor la cabana de lângă lac era de rău augur.

Bărbatul văzuse farurile mașinii lor când au sosit. Cîteva minute mai târziu, s-a hotărît să înfrunte una dintre cele mai cumplite furtuni din ultimul timp și s-a îndreptat spre cabana ce se afla la numai o sută de metri de cabana lui, printr-o pădure deasă, ce garanta siguranța celor ce locuiau în aceste cabane. Era o imprudență să iasă pe o asemenea furtună, dar devenise preocupat să afle cine sînt vecinii lui. La el, lumina se întrerupsese cu aproape zece minute înaintea sosirii lor și Dumnezeu știa cînd va reveni.

Acum, el asculta cum se văicăresc băieții și vocea aproape disperată a tinerei femei. Era bucuros că venise. Ea avea nevoie de ajutor și era singură. Oricum nu părea să se afle nici un soț sau tată prin apropiere.

– Ar fi trebuit să ne oprim la Burger Town. David și cu mine am vrut să mîncăm acolo, nu-i așa, David?

– Știam eu că o să fie o excursie ratată. Voiam să folosim cortul și să mergem de-adevăratelea la iarbă verde, nu să stăm în cabana asta nesuferită.

Femeia se ridicase și stătea pe călcîie, cu

mîinile în șolduri.

– Dacă ești așa de grozav, te poți duce afară, în ploaie, să vînezi ori să pescuiești ceva pentru masă.

Băieții au tăcut.

– Am terminat cu voi, ați auzit? Această cabană ne-a fost împrumutată cu mult drag. Cum n-avem cort și nu știm nici cum să montăm unul, am crezut că era cel mai bine să venim aici. Nu pot opri eu furtuna și încerc să fac tot ce pot să repar lumina. Și mai terminați cu miorlăitul! zise ea, arborînd un ton sever și o privire cruntă, după care reveni la poziția cu fundul în sus, inspectînd, inutil, instalația.

Îmbufnați, frații s-au uitat unul la altul, dînd din cap. Erau convinși că excursia lor era sortită dezastrului.

– Crezi că poate repara lumină? l-a întrebat cel mic pe fratele său, șoptind destul de tare.

– Nu, tu crezi?

– Nu.

Acum era momentul ca bărbatul să-și anunțe prezența. Nu se zgîlise în viața lui printr-un geamlîc și îi era puțin rușine că a stat să privească atîta timp, fără ca să îi anunțe că se afla acolo. Îi plăcea ce vedea. Cei dinăuntru nu erau în pericol iminent. Necazul lor îl făcuse să-i îndrăgească. Se trezi zîmbind la comentariile

Să nu trimiți flori

celor doi copii și la neputința părintească a femeii. Urmărirea dilemei lor acționa ca un remediu pentru propria lui dilemă. Observându-i, i-a ieșit din minte problema lui. Deși asta e natura umană.

Și faptul că o dorea puternic, de fiecare dată când îi vedea coapsele goale și fundul, tot natură umană era. Nici asta nu era corect. Era de-a dreptul desfrâu să tînjești după mama celor doi copii. Dar poate fi omul făcut responsabil pentru gîndurile sale?

– Mami, vreau să merg la baie, zise Adam.

– Unu sau doi?

– Unu, rău de tot.

– Deoarece n-am localizat încă unde e baia, du-te afară.

– Da' plouă.

– Știu, Adam, spuse ea la capătul răbdării. Stai pe prispă sub acoperiș și dă-i drumu'.

– Bine, mormăi copilul îndreptîndu-se spre ușă. Mamă...

– Mmm? zise ea atentă la întrerupător.

– E un bărbat afară.

Tînăra femeie s-a răsucit rostogolindu-se, gîfîind alarmată. *Un bărbat?*

Sperînd să nu o sperie, el a aprins repede lanterna puternică, focalizînd, în lumina paralizantă, pieptul ei impresionant, strîns într-o cămașă legată cu nod în talie, o șuviță de păr blond,

ieșită din coada de cal și ochii albaștri, larg deschiși.

Alicia Russell a luat o gură de aer cu inima bubuind. Un fulger strălucitor proiectă silueta bărbatului așa cum stătea în afara ușii cu plasă. Oare o încuiase după ei? Ce mai conta? El părea uriaș și fioros, pe fundalul cerului întunecat. Și era acolo!

Bărbatul deschise ușa care-i scăpă din mână din cauza vântului puternic și se izbi de peretele exterior. Ea și copiii s-au făcut mici de frică. El a intrat repede în cameră și a îngenuncheat în fața ei. Lumina lanternei o orbea. Nu reușea să vadă decât o matahală vagă ce se apleca asupra ei. Deschise gura să le strige băieților să fugă.

– Sînteți bine? Stinse lanterna și, pentru un moment, totul era negru. N-am vrut să vă sperii, lăsați-mă să vă ajut.

Alicia s-a dat înapoi de spaimă și mîna întinsă spre ea s-a retras.

– Da, a bîiguit ea. Speriați, nimic mai mult. S-a ridicat în picioare fără ajutorul lui. Singura ei preocupare erau copiii, care se uitau curios la intrus.

– David, du-te și ajută-l pe Adam... fă ce face și el, pe prispă.

Nu voia ca fiii ei să fie de față în cazul în care ar fi fost violată sau omorîță. Doamne, unde era

Să nu trimiți flori

telefonul? De ce nu se aprinde lumina? Inima ei bătea cu putere pulsându-i în timpane.

– Salut, ciripi David.

Alicia își reproșa că-și învățase copiii să fie curtenitori și prietenoși.

– Mă cheamă David. El e Adam. Eu sînt mai mare.

– Bună, răspunse bărbatul. Alicia credea că el zîmbește, dar era prea întuneric să-și dea seama. Lanterna ei se stinsese, iar lanterna lui era deja stinsă. Mă cheamă Pierce.

– David... începu Alicia, dar fiul ei cel mare o întrerupse.

– Vrem să stăm aici o săptămînă, dar mami nu se pricepe să repare lumina. Nu prea știe să facă lucruri din astea.

Străinul se uită la ea, apoi la băieți.

– Unele mămici știu. Oricum, nu poate aprinde lumina. Curentul s- a întrerupt din cauza furtunii.

– Da-vid, rosti Alicia printre dinți.

– De ce nu-l iei pe fratele tău afară, sugeră străinul, în timp ce eu o să văd cu ce pot să o ajut pe mama voastră?

– Bine, hai, Adam.

Ușa se trînti cu putere în urma lor și bărbatul se întoarse spre Alicia.

– Ați călcat cu stîngul. Drumeții nu sînt prea bucuroși de seara asta.

Dacă era vreun violator sau criminal, atunci era unul politicos. Dar așa se spunea și despre strangulatorul din Boston și despre Jack Spintecătorul.

– Sînt sigură că atunci cînd se va aprinde lumina și vor mânca ceva, copiii se vor simți mai bine.

Așa era în ordine. Sigură pe ea, sub control, calmă.

– Unde vă sînt lanternele? Să fac puțină lumină ca să le găsiți.

Asta era prea mult.

– Lanternele? Uzînd de gestul universal făcut de femei pentru a arboră un aer de indiferență și a părea mai puțin tîmpite de cum se simteau la un moment dat, își duse mîna la cap să-și aranjeze părul. Apoi își aranjă îmbrăcămintea.

– Nu știu, cabana este împrumutată și n-am avut ocazia să caut.

– Lumînări?

Ea dădu din cap.

– N-ați luat lucruri de strictă necesitate cu voi?

– Nu, spuse ea supărată și iritată de scepticismul lui. O făcea să se simtă foarte prost. Asta era prima ei încercare de a face o excursie temerară cu băieții. Cît de bine ar fi trebuit să se pregătească? Cînd o să se aprindă lumina, o să fie foarte bine.

Să nu trimiți flori

– Ce-ar fi să așteptați sfîrșitul furtunii la mine? Va trebui să mergem prin pădure, dar nu este departe.

– Nu, s-a grăbit ea să răspundă. O făcea să se simtă mai incompetentă decît era. Această iritare îi distrăsese atenția de la posibilul pericol pe care acest om îl reprezenta. Invitația la cabană îi stîrni din nou panică.

– Da' chiar vă rog. Pot găti ceva pentru băieți pe aragaz.

– Nu, nu, domnule...

– Pierce.

– Mulțumim, domnule Pierce, dar...

– Nu, Pierce este numele de botez. Pierce Reynolds.

– Domnule Reynolds, ne descurcăm singuri. Nu vreau să plecăm de aici.

– De ce?

Ea îi auzea pe copii jucîndu-se pe verandă, ținînd palmele întinse la șuvoiul de apă ce curgea de sus.

– Soțul meu vine în seara asta, ceva mai tîrziu. Trebuie să fim aici cînd sosește, altfel se sperie.

– A, da. Duse mîna la ceafă, indecis. Nu vă pot părăsi aici în aceste condiții. Hai să-i lăsăm un bilet să știe unde sînteți, ce ziceți?

– Mamă, ne e foame, spuse David. Copiii se săturaseră de jocul cu ploaia și năvăliră înăuntru.

Cînd mîncăm?

– Ne e foame, se auzi vocea lui Adam ca un ecou.

– Zău că ar fi cel mai bine să veniți la mine.

– Dar...

Înainte ca Alicia să aibă vreo șansă de a obiecta, bărbatul s-a întors spre băieți.

– Ce ziceți de niște mîncare condimentată? Dacă veniți cu mine la cabana mea, o încălzesc imediat.

– Mamă, ce bine! Ar fi nemaipomenit, spuse David entuzias.

– Ca lumea, zise Adam.

– Dar va trebui să mergem prin pădure pînă acolo, i-a prevenit bărbatul. Nu e drum ca să veniți cu mașina.

– Nici o problemă, nu-i așa, Adam? Se îndreptau deja spre ușa cu plasă.

– Băieți! strigă Alicia după ei, dar copiii o șterseseră deja afară.

– Haideți, doamnă...?

– Russell.

– Doamnă Russell, nu vă pot lăsa singuri aici. Promit, nu sînt o persoană de care să vă fie frică.

Chiar în momentul acela, un fulger a străpuns cerul în două. Alicia realiza că probabilitatea ca lumina să revină era nulă. Fusesse o proastă că nu pregătise nimic pentru astfel de situații, dar acum

Să nu trimiți flori

era prea târziu să mai facă ceva. Cel puțin băieții vor putea mânca. Când ploaia se va mai domoli, ar putea să vină înapoi și să aștepte să se facă dimineață.

– Bine, zise ea, cu un suspin reținut, rugîndu-se pentru faptul că a putut avea încredere în acest bărbat. Singurul lucru pe care l-a luat cu ea a fost geanta. Ar fi fost o nebunie să scoată bagajele din mașină pe o asemenea ploaie torențială.

Pe verandă, Pierce Reynolds l-a luat pe Adam în brațe și i-a spus lui David s-o ia de mîină pe mama sa.

– Deci, țineți-vă aproape, toată lumea. Doamnă Russell.

Un timp Alicia s-a uitat la mîina puternică întinsă spre ea. Apoi l-a luat de mîină și el a apucat-o bine.

Picăturile de ploaie cădeau peste ei de parcă ar fi fost ace ascuțite. Vîntul le răvășea părul și hainele, împiedicîndu-le mersul. De fiecare dată cînd fulgera, Adam își îngropa fața în gîtul domnului Reynolds. David încerca să fie bărbat, dar se ținea strîns de Alicia, pînă în momentul cînd văzură, printre copaci, cealaltă cabană.

– Aproape am ajuns, strigă domnul Reynolds încercînd să se facă auzit prin vuietul furtunii.

Au ajuns la adăpostul verandei acoperite în momentul în care un tunet a bubuit în apropiere.

– Să ne lăsăm pantofii afară, spuse Pierce, lăsându-l jos pe Adam. Când toți erau în picioarele goale el îi conduse înăuntru, unde luminau două lămpi cu petrol, iar cărbunii mocneau în cămin.

– Mi-e frig. Vouă nu? Pierce traversă camera și îngenunche în fața căminului, aranjînd lemnele cu un vâtrai. Privind peste umăr, îi văzu pe cei trei oaspeți ghemuindu-se nesiguri lîngă prag. Tremurau.

– David, dă-mi, te rog, lemnele acelea de-acolo. Băiatul luă un lemn din cutia aflată lîngă ușa și se grăbi să i-l aducă bărbatului ce se dovedea a fi un erou în carne și oase.

– Mulțumesc. Pierce ciufuli părul ud al băiatului. Vezi că în baie găsești prosoape pentru toți trei.

– Da, domnule, spuse David și alergă spre ușa care nu putea duce decît la baie. Cabana avea o singură cameră mare ce servea drept cameră de zi, dormitor, sufragerie și bucătărie. În fața căminului se aflau scaune confortabile și o canapea. Un pat dublu era băgat sub tavanul extrem de înclinat, de unde pornea o scară îngustă, ce ducea în pod. Era prea intim ca să fie rustic și era foarte curat.

David ieși din baie cu prosoapele împăturite. După ce i-a pus unul lui Pierce pe spate, le-a împărțit pe celelalte mamei și fratelui lui. Alicia

Să nu trimiți flori

avea senzația că visează. Ce căuta ea aici, în cabana acestui străin, singură cu el, în această veritabilă aventură? Ar fi fost mai rău dacă el era bătrîn și ursuz, sau bun, dar groaznic de urît și ignorant. Numai că salvatorul lor era frumos, delicat și viril, ceea ce Alicia nu știa înainte de a intra în cabană și de a-l vedea în lumină.

Părul lui era cenușiu cu șuvițe argintii. Era tuns special ca să pară neglijent și puțin mai lung decît era la modă. Cînd își întoarse capul spre ea, Alicia îi văzu ochii verzi strălucind ca smaraldul sub sprîncenele groase. Cînd a mai pus un lemn peste cărbuni agitînd focul, mușchii lui puternici jucau sub cămașa udă din bumbac, deși nu era prea vînjos.

Era iritată. Nu la gîndul că ar putea să le facă vreun rău. Un om care duce în brațe un copil, în plină furtună, rostind cuvinte de îmbărbătare, nu putea fi un criminal. Violator, nici atît... Era clar că nu avea nevoie să forțeze vreo femeie.

– Ce bine îmi pare că am făcut focul mai din timp în seara asta. Mai devreme era frig, dar acum...

Pierce se opri la jumătatea propoziției. Pentru că dacă ea a fost surprinsă să descopere cît era el de atractiv, explozia din pieptul lui nu se compara cu a ei, cînd s-a întors și a văzut-o. Părul ud era ca o mătase pe obraji, pe gît și pe umeri.

Cămașa stătea lipită de sînii ei plini, iar sfîrcurile erau proeminente din cauza frigului. A trecut un timp pînă să-și poată lua ochii de la ea. Tălpile goale făceau ca picioarele să arate mai lungi și mai frumoase. Avea pielea de găină, pe care el dorea cu ardoare s-o încălzească și s-o mîngîie cu mîinile lui.

Și-a luat ochii de la ea, blestemîndu-se pentru acest atac brusc de dorință violentă. Nu mai simțise o asemenea dorință arzătoare pentru o femeie de cînd... Niciodată nu simțise o asemenea dorință pentru o femeie. Îl înnebunea. Ea era soție și mamă și nu făcuse nimic să-l ademenească. De fapt, părea nervoasă și, dacă fața lui exprima ceva din ceea ce se petrecea în el, nu o putea condamna.

– Cred că ar trebui să vă scoateți hainele astea ude. Ce-ar fi să-i duceți pe băieți la spălat, iar eu o să caut ceva de îmbrăcat.

– Bine. Alicia i-a dus pe băieți în baie unde spera să se încălzească și ea. Observase privirea lui pe sfîrcurile ei.

Cîteva minute mai tîrziu el bătu la ușă, deși era deschisă ca să pătrundă lumina. Adam și David își dăduseră jos chiloții, iar Alicia îi ștergea cu prosoapele.

– Mîncarea e în cuptor și am găsit astea în sertar.

Să nu trimiți flori

Ținea în mână două tricouri cu inscripția UCLA pe ele.

- Grozav, spuse David, înșfăcînd unul și trăgîndu-l pe cap. Îi atîrna pînă la genunchi.

- David, spune-i mulțumesc domnului Reynolds pentru că ți-a împrumutat tricoul. S-a ridicat încet, conștientă de bluza udă și de mini. Cînd au plecat din Los Angeles, după-amiază, era anormal de cald. Pentru călătoria cu mașina la pădure, cu David și cu Adam, bluza și fusta veche păreau să fie exact ce trebuie.

- Mulțumesc, domnule Reynolds, spuse David în timp ce-l ajuta pe Adam să-și pună bluza care-i venea pînă la glezne.

- Să crești mare, dar nu sînt ale mele. Cabana aceasta aparține companiei mele. Fiecare o folosește și lasă lucrurile cînd pleacă. Dar sînt sigur că n-o să sufere nimeni dacă vrei să le ții.

- A, se poate? Băieții au fugit afară arătînd ca doi prieteni ai lui Casper Fantoma. Erau fericiți acum, că le era cald, erau uscați și urmau să mănînce.

- Trebuie să mă uit să găsesc ceva și pentru dumneavoastră. O privise tot timpul. Părul începuse să i se usuce și se încrețea ademenitor de-a lungul obrazului. Și, Doamne, ce gură avea. Ființa lui fremăta.

Alicia se muta de pe un picior pe altul.

– Mă usuc într-un minut, nu vă deranjați. Deși insistentă, privirea lui coborî de pe fața ei.

– Poate ar fi mai bine să le dăm ceva de mâncare, spuse grăbită, trecînd pe lîngă el. Băieții stăteau deja la masa pusă pentru patru persoane. Era un coș cu sărățele și o tavă cu bucăți de brînză și mere în mijloc. O oală cu mâncare aburea pe aragazul de voiaj.

Ea aduse farfuriile la masă, după care Pierce le puse mâncare cu polonicul. Apoi, el îi ținu scaunul, înainte de a se așeza și ea la masă. Stomacul ei făcea scandal și el rîse.

– Pariez că nu numai băieților le e foame.

– Bineînțeles, zîmbi ea. Nu am apucat să mănînc astăzi.

– Totdeauna spune așa, zise David. Nu mănîncă nici dimineața, nici la prînz, îi e frică să nu se îngrașe.

– Da, completă Adam cu gura plină. Face exerciții în fiecare dimineață cu tipa de la televizor. Stă pe jos, se întinde, geme, se schimonosește. Copilul făcu o grimasă care-i provocă lui Pierce rîsul, iar Aliciei sentimentul că vrea să-l omoare.

– Termină-ți mîncarea ca să putem să ne întoarcem la noi, zise ea, într-o manieră tipic maternă.

– Nu putem să stăm aici? miorlăi David.

Să nu trimiți flori

Alicia îl privi, ochii ei exprimând o amenințare pârintească tacită.

– Nu, David. Nu-l putem deranja pe domnul Reynolds.

– Nu te deranjăm, nu-i așa? Întrebă Adam candid.

Pierce o privi pe Alicia peste masă.

– Nu mă deranjați. Oricum, mă gîndeam să dau o fugă pînă la cabană și să-i las soțului dumneavoastră un bilet. Ar putea să vină aici cînd sosește.

– Soțul? Fața copilăroasă a lui David se strîmbă.

Inima Aliciei se opri și, pentru moment, închise ochii. Cînd inventase povestea, o făcuse în speranța că asta ar proteja-o pe ea și pe copii. Băieții nu erau de față în acel moment. Nu s-a gîndit că minciuna se va întoarce împotriva ei.

– Mama voastră mi-a spus că tatăl vostru vine și el mai tîrziu.

– N-avem tată, îl informă David. A murit.

Adam înghiți mîncarea:

– Ca și peștișorul nostru. Numai că mormîntul tatei este la cimitir, nu în curte.

Alicia simți ochii verzi ațintiți asupra ei, înainte chiar de a-i întîlni privirea întrebătoare. Era totuși calmă.

– A murit demult, vorbi David. Eu îl țin minte,

dar Adam nu.

– Ba da! protestă Adam. Avea părul negru și ochii căprui ca și noi.

– Ai văzut doar poze cu el și crezi că ți-l aduci aminte.

– Da' îl țin minte. Mamă, spune-i lui David să nu mai zică așa.

El o privi pe tot parcursul acestei discuții.

– Sînt sigur că ți-l amintești, Adam, zise Pierce încet.

– Era mare, ca tine, dar tu parcă ești mai mare, continuă David. Noi credeam că Carter o să fie noul nostru tată, dar el s-a însurat cu Sloan, nu cu mama.

Privirile amenințătoare ale Aliciei nu acționară în nici un fel pentru a opri cascada de cuvinte din gura copiilor ei.

– David, sînt sigură că domnul Reynolds...

– Ce-am mai plîns cînd Carter ne-a spus că n-o să mai fie tăticul nostru! i-a explicat Adam. Dar mama a spus că nu-i nimic, pentru că Sloan e prietena noastră și putem să-l vedem pe Carter cînd vrem, și dacă nu s-a însurat cu mama, asta nu înseamnă că nu ne mai iubește. Pot să mai cer o porție, te rog?

– Putem să mergem să ne jucăm acasă la Carter. E grozav. Adam e un porc. Tot timpul mai vrea o porție.

Să nu trimiți flori

– Ba nu.

– Ba da.

Alicia reușe să evite ochii întrebători ai lui Pierce când acesta se ridică să umple din nou farfuria lui Adam. Probabil că el o considera de-a dreptul proastă pentru că inventase un soț.

– Tu ai tată? Întrebă David în timp ce Pierce se așeza la loc.

– Nu, a murit demult. Dar mama mea trăiește încă.

– La fel ca la noi.

Pierce zîmbi.

– Cam așa ceva.

– Nevastă ai?

– Adam, îl admonestă Alicia, gata să se înfigă în gîtul copiilor pentru a-i face să tacă. Ajunge. Lăsați gălăgia și terminați de mîncat.

– Nu, nu am. Ochii lui Pierce rîdeau în timp ce își ștergea gura cu un șervețel.

Au terminat masa într-o liniște binecuvîntată pentru Alicia. În final, vorbi Pierce:

– Dacă ați terminat de mîncat, e timpul să mergeți la culcare. Se ridică și începu să strîngă masa.

Alicia intră în panică.

– David, Adam, duceți-vă în baie și spălați-vă pe mîini.

– Chiar vrei să ne spălăm pe mîini sau ne

trimiți de aici pentru că vrei să nu auzim ce vorbiți?

– Dați-i drumu', spuse ea arătându-le ușa cu degetul.

– Bine, bine, mormăi fiul precoc, luându-și fratele mai mic de mână.

Cînd apa se auzi curgînd, Alicia se întoarse spre bărbat. A trebuit să ridice mult capul pentru a-l putea privi în față. Pînă atunci nu observase cît este de înalt. Ori stătea prea aproape?

– Îi duc pe băieți înapoi la cabană. Nu vom petrece noaptea aici și v-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ați mai ispiti să stea, făcîndu-mă să par a dracului.

– Dar este o prostie, doamnă... O, Dumnezeu, cum vă cheamă?

– Doamna Russell, răspunse ea arțăgos. El o privi și ea se potoli. Alicia.

Buzele lui schițară un zîmbet scurt.

– Ploaia nu s-a domolit. Ce rost are să-i tîrîți pe copii înapoi prin pădure, în cabana aia udă și întunecoasă, cînd ar putea dormi aici?

– Asta înseamnă să dorm și eu aici.

El ridică din umeri.

– Și?

– Și? Mama mea m-a învățat să nu-mi petrec noaptea cu bărbați necunoscuți.

– Nu sînt un necunoscut. Zîmbi din nou scurt,

Să nu trimiți flori

după care își lipi buzele a seriozitate.

– De ce a trebuit să inventezi minciuna cu soțul? Ca să te aperi?

Ea și-a dat părul pe spate și a ridicat capul.

– Da. Speram că nu o să ne mai deranjezi, dacă ai să știi că am un soț care urmează să vină.

I se păruse doar sau el chiar se înclinase încet spre ea, spunând cu o voce joasă:

– Te deranjez?

Al naibii de tare. Asta ar fi trebuit să spună dacă ar fi tras o înjurătură. Slavă Domnului că n-o făcuse.

– Cred că ar fi cel mai bine, pentru toată lumea, să ne întoarcem la cabana noastră.

– Nu sînt de acord. Ați fi singuri și fără lumină. E frig afară și băieții sînt dezbrăcați, ca să nu mai vorbim de dumneata.

Ca să o convingă, se uită la picioarele ei goale. Dar ceva se întîmplase, își dădu el seama, în timp ce își ridică ochii spre fața ei. Ochii ei se îmbîlînziseră. Periculos. Și cînd îi întîlni pe ai lui, rămaseră amîndoi fără glas. Au trecut secunde în șir fără ca unul din ei să se miște sau să schimbe privirea.

Ce se întîmplă cu mine? se întrebă Alicia. Plecase de la serviciu săptămîna asta pentru a lua o decizie importantă, pe care era forțată să o ia. Timpul fugea; ei așteptau un răspuns. Nu avea

nevoie de o asemenea distracție în viața ei. În general, și în mod special acum, cînd începuse să stea pe picioarele ei.

Gînduri asemănătoare treceau și prin mintea lui Pierce. Cu o săptămînă în urmă, s-ar fi amuzat grozav de o astfel de situație. Și- ar fi dat frîu liber și n-ar fi încercat să se abțină. Recunoștea că ar fi folosit orice tactică necesară ca s-o aducă pe femeia asta în patul lui. Dar cu două zile în urmă, lumea lui se întorsese cu fundul în sus și nu știa cum se va descurca. Problema era numai a lui. Și ori de cîte ori se uita la această femeie, dorea să fie în intimitate cu ea.

– Care-i patul meu? întrebă Adam în timp ce căsca.

Alicia și Pierce au tresărit spontan și s-au depărtat.

Se frămînta degeaba. Dacă refuza acum să stea, era echivalent cu a admite că Pierce Reynolds chiar o deranja. Era logic că era mai sigur și mai rezonabil să rămînă. Cum ar fi arătat, tîrînd după ea, prin pădure, pe ploaie, doi copii plictisiți și miorlăiți?

Asta era o revenire temporară, se asigură ea. Îi trebuiseră 31 de ani să învețe să-și poarte de grijă. Nu mai vroia să depindă de altcineva. Asta era numai pentru o noapte.

Sprînceana sură a lui Pierce Reynolds se arcui

Să nu trimiți flori

întrebător și ea răspunse coborîndu-și tăcută ochii. El acceptă bucuros decizia ei, fără urmă de înfumurare.

– Cred că unul dintre voi poate dormi aici cu mine, iar celălalt, sus, cu mama voastră. Sînt paturi alăturate acolo.

– Pot dormi cu amîndoi acolo. Nu vreau să vă înghesuți. *N-ar fi avut loc în nici un pat.*

– Nici o problemă. *Mi-ar plăcea să mă înghesui cu tine.*

– Atunci Adam poate dormi cu dumneata, că este mai mic. Sprînceană lui David se încrețește în timp ce se uita cu gelozie la fratele său. Și o porni pe scări.

– Bine, urc să dorm sus.

Copiii s-au dus la culcare și cabana a devenit supărător de liniștită, cu excepția cadenței stropilor de ploaie și a tunetelor ce se auzeau de afară. Cea mai cumplită parte a furtunii trecuse. Alicia începu să strîngă masa și să spele vasele în chiuvetă. Pierce le ștergea și le pune la loc în dulapul mic. Au terminat această operație în liniște.

– Mulțumesc, zise el.

– N-ai de ce.

– Cred că ar trebui să-ți găsesc ceva să îmbraci. Chiar dacă ești sau nu de acord, știu că aceste haine ude nu sînt confortabile. În orice caz

ale mele nu sînt.

Ar fi dorit ca el să nu fi spus asta. Cămașa udă era mulată pe mușchii brațelor și pe pieptul lui. Pantalonii de doc îi îmbrăcau coapsele și picioarele ca un al doilea rînd de piele. Picioarele goale duceau la o intimitate la care era mai bine să nu se gîndească.

Și el era de aceeași părere.

Pierce îngenunche în fața scrinului de cedru și începu să caute prin sertare. A răscolit în două, nu a găsit nimic și le-a închis, înainte de a-l deschide pe al treilea. Mîinile lui cotrobăiau printre lucrurile acelea de mult uitate. În sertar se aflau un ciorap, o mînușă, o pereche de bermude, măsura 42, și trei șosete, fiecare de altă culoare.

– Am găsit ceva. Scoase din sertar o cămașă de noapte transparentă pe care o privi cu ochi de cunoscător.

– Cineva s-a simțit bine cît a stat pe aici.

Aliciei i se opri respirația cînd o văzu.

Focul din cămin strălucea prin transparența cămășii de culoare neagră. Fire de material formau bretelele de la umeri. Bustul era fin și fragil, ca o pînză de paianjen. Pe corp nu era mai groasă ca un fum, o umbră în loc de cămașă.

Ridicîndu-se încet în picioare, el veni spre ea, ochii lui immobilizînd-o. Ținînd cămașa de bretele, o încerca pe umerii ei, potrivind bustul pe sînii ei și

Să nu trimiți flori

lăsînd restul să-i cadă peste picioarele goale, pînă la pămînt.

Se uită la ea prin transparența materialului.

– Se potrivește perfect, spuse el cu o voce dură, nenaturală.

Alicia încremenise, neîndrăznind să se miște. Se simțea vulnerabilă și ca o prăjitură gata de a fi devorată. O trecură fiorii.

– Nu pot purta așa ceva.

Spre ușurarea ei, el făcu un pas înapoi imediat. Arăta ca și cum și-ar fi amintit brusc ceva și, indiferent ce era îl smulsese din extaz și-l, aruncase în crunta realitate. Fața lui nu mai exprima nimic. Starea de spirit i se schimbă brusc. Într-atît încît, chiar și Alicia, o străină pentru el, văzuse, simțise lucrul acesta. Era clar.

Poate era înșurat.

El se întoarse cu spatele, îndesă cămașa de noapte în sertar și începu să caute din nou. Părea inexplicabil de afectat cînd se ridică și-i aruncă o cămașă bărbătească.

– Pe asta poți s-o porți, spuse el brusc. Noapte bună, Alicia.

Doi

Se trezi și se întinse. I-au trebuit cîteva secunde, privind tavanul necunoscut, să înțeleagă unde se află. Apoi își aminti.

A dat pătura la o parte. Celălalt pat era gol. Cînd urcase scara îngustă, cu o seară înainte, nu crezuse că o să doarmă atît de profund și de mult. Aruncă o privire pe fereștriuca mansardată și văzu că soarele era deja sus și era o zi minunată de toamnă.

Pădurea părea spălată de furtună.

Să nu trimiți flori

Chicoteli, urmate de un cor de „șșt” se auzeau de jos. Alicia păși în vârful picioarelor în capătul scărilor și ascultă. Auzea zgornotul tacîmurilor din argint în farfurii, iar mirosul minunat de șuncă, sirop de arțar și cafea ajungea pînă la ea.

– Vorbiți mai încet și lăsați-o pe mama voastră să doarmă. Era foarte obosită aseară.

– Pot să mai iau clătite?

– Sigur, Adam. Cîte? Vocea lui serioasă ascundea rîsul.

– Nu știu.

– Vreo 60, spuse David, și Alicia vedea că, în ciuda prelegerilor pe care i le ținea, el vorbea cu gura plină.

– Ți-am spus că e un porc.

– Cine zice, ăla e.

– Hai potoliți-vă. Uite, David, încă două pentru tine.

– Ce clătite bune faci!

– Mulțumesc, Adam.

– Da' nu așa bune cum le face mama, spuse el cu loialitate.

Din locul ei ascuns, Alicia zîmbi. Auzi rîsul lui Pierce și simți o emoție puternică în stomac. Hainele ei fuseseră puse cu grijă pe bara patului de fier, dar erau încă ude. Îi repugna gîndul de a le pune pe ea. Trăgînd conștientă marginea cămășii bărbătești, făcu primul pas pe scară.

– Bună dimineăta, spuse ea.

Trei capete se întoarseră în direcția ei. Două vorbiră, unul rămânând tăcut.

– 'neața, mami. Pierce ne-a făcut clătite cu șuncă. Fii atent, Pierce, scapi aluatul pe jos.

Pierce era de-a dreptul fisticit și băgă lingura înapoi în castron. Fusese atît de furat de picioarele Aliciei, de felul cum îi stătea cămașa pe sîni înainte de a-i ajunge la mijlocul coapselor, de părul blond și ciufulit și de tot aerul de după somn, încît rămăsese un moment cu gura căscată.

Alicia știa că trebuia să arate ca 'dracu'. Măchiajul era vechi de o zi. Cu fiecare mișcare, fața ei părea să crape și simțea cum firicele de rimel îi cădeau de pe pleoape. O udase ploaia și nu avea perie la ea. Conștientă că orice mișcare îi scotea în evidență coapsele, mai mult decît era necesar, coborî scările cu mișcări rigide.

Îi mîngîie pe băieți pe creștet.

– Cît de devreme l-ați trezit pe domnul Reynolds?

– Era sculat deja. Aleargă în fiecare dimineăta, explică David.

– Vrei o ceașcă cu cafea?

Deși ar fi vrut să evite acest lucru, își ridică privirea spre gazda ei. Obrajii lui erau rumeni, ca și cum fusese afară și fusese atins de răcoarea

Să nu trimiți flori

muntelui, dis-de-dimineață. Părul cenușiu era plăcut răvășit, căzînd moale pe vîrfurile urechilor și gulerul cămășii. Ochii verzi străluceau acum la fel ca noaptea trecută. Mirosea a aer curat, a duș proaspăt și a pădure.

– Da, te rog, spuse Alicia. Vocea îi era gîtuită și spera ca el să nu înțeleagă greșit.

Pierce îi turnă o ceașcă cu cafea, arătîndu-i laptele și zahărul de pe masă.

– Stai jos, îți fac imediat o grămadă de clătite.

– Nu, mulțumesc.

– Ce ți-am zis? Nu se gîndește decît că se îngrașă.

– David Russell... Alicia agită un deget amenințător spre el și amîndoi copiii au izbucnit într-un chicot de rîs.

Pierce rîdea și el.

– La munte toată lumea mănîncă de dimineață. Plus că nici eu nu am mîncat. Te-am așteptat. N-ar fi frumos să mă lași să mănînc singur.

Alicia consimți, iar Pierce turnă aluat în tigaia încinsă.

– Dacă voi ați terminat, ce-ar fi să vă duceți să faceți paturile în timp ce mama voastră și cu mine vom mîncă? Nu vreau să văd nici o cută pe cearceaf, cînd sînteți gata.

– Da, domnule, spuseră băieții la unison

alergîndu-se și urcînd în grabă pe scară. Alicia urmări mirată retragerea lor entuziastă.

– Cum ai reușit?

– Ce anume?

– Să-i convingi să-și facă paturile fără să protesteze.

El făcu o grimasă în timp ce puneă trei clătite aurii, perfect rotunde, în farfuria ei.

– Sună altfel cînd altcineva, în afară de mamă, te roagă să faci ceva.

– Cred că ai dreptate, spuse ea, punînd cu năduf unt pe clătite. Avea apă în gură. Turnă sirop din belșug.

– Șuncă?

– Două, te rog.

– Cafea?

– Da.

În timp ce el încăleca scaunul și se așeza, ea începu să mănînce clătite.

– Sînt delicioase.

El zîmbea de plăcere, privind-o mîncînd.

– Curentul a revenit în cursul nopții, așa că am putut să folosesc grătarul. Altfel am fi mîncat ouă fierte.

Alicia lăsă furculița jos, realizînd pentru prima dată că lumina revenise într-adevăr. Cum de nu observase un lucru atît de important pînă atunci? Oare pentru că această cabană era confortabilă

Să nu trimiți flori

și în subconștientul ei se temea să se întoarcă la a ei și să renunțe la compania acestui bărbat?

– Bine, zise ea, luînd o gură de cafea cu un aer nonșalant. Ceva din privirea lui o făcu conștientă de picioarele ei neacoperite, cum stătea pe scaun, și de faptul că numai o pereche de bikini făceau să nu fie goală pe sub cămașă.

Se simțea de-a dreptul dezbrăcată.

– Trebuie să plecăm la cabana noastră și să te lăsăm în pace, după ce te ajut să terminăm cu vasele.

– De ce a murit soțul dumitale?

Întrebarea era atît de în afara contextului, încît Alicia o percepu ca pe un pumn în falcă, bine plasat. Ușor năucită, se uită la Pierce. El terminase de mîncat și-și ținea ceașca de cafea chiar sub bărbie, cu ambele mîini. O privea prin aburul ce se ridica.

Nu găsea nici un motiv să nu-i răspundă, chiar dacă era o întrebare impertinentă pentru un străin.

– Era om de afaceri, dar vocația lui erau cursele de mașini sport. Într-o duminică după-amiază s-a dus la curse și... își lăsă ochii în jos, în făruria goală. A avut un accident. A murit pe loc.

Pierce lăsă cana jos și își puse brațele pe masă, aplecîndu-se încet, în față. Alicia avu impresia clară că vrea s-o atingă, să-i prezinte

condoleanțe.

– N-ai stat mult căsătorită.

Alicia zîmbi purtată de gînduri.

– Suficient de mult ca să-i am pe David și pe Adam, la un interval de aproape doi ani. Ne-am căsătorit cînd eram încă studenți. M-am îndrăgostit de Jim Russell de prima dată cînd l-am văzut.

Pierce era alarmat de gelozia ce-l sugruma. Era copleșit de un sentiment de frustrare supremă. *De ce acum?* De ce a trebuit să întâlnească acum o femeie încîntătoare care emana o sexualitate latentă, dornică să fie eliberată? O femeie care se întîmpla să fie o nepermis de tînără văduvă.

Alicia era conștientă de furia internă ce-l cuprinsese din nou. Colțurile gurii și ochilor trădau anxietate. Pierce Reynolds era un om care avea ceva de ascuns. Cu cît se afla mai departe de el, cu atît mai bine.

– Ar trebui să plecăm, spuse ea alarmată. Nu avea nevoie de un bărbat în viața ei. Nu acum. Niciodată. Și mai ales nu avea nevoie de un bărbat cu probleme.

Brusc, s-a apucat să facă ordine. Odată ajunsă sus, și-a tras pe ea hainele ce miroseau a acru și le-a scos băieților tricourile cu inscripția UCLA și i-a îmbrăcat cu bluzele și pantalonii lor. N-a ținut cont de pomelnicul lor de proteste și de

Să nu trimiți flori

întrebările plîngărețe.

– Domnule Reynolds, vă mulțumesc din suflet pentru bunătatea și amabilitatea dumneavoastră. O, Doamne, parcă ar fi citit un paragraf ridicol dintr-o carte și se simțea îngrozitor de prost stînd așa, cu picioarele dezgolite. Pantofii ei de tenis erau uzi și lipicioși. Micul grup era adunat pe prispa cabanei.

– Mă bucur că am putut să vă ajut. Tonul lui Pierce era detașat și formal. Ești sigură c-o să fie bine?

– Da, mulțumesc încă o dată.

Băieții păreau niște sfinți. Pierce îngenunche în fața lor, dîndu-i fiecăruia cîte o monedă de un sfert de dolar.

– Jucați un tur și pentru mine, cu proxima ocazie.

Cum ei continuau să tacă, Alicia îi îmboldi.

– Cum se spune?

– Mulțumesc, mormăiră la unison. David privi spre el.

– Joci fotbal, Pierce?

– Joc.

– Adevărat? Pe ce post?

– Mijlocăș.

– Mamă! Vii din spate. Eu sînt prea mic să joc fotbal, dar sînt atacant în echipa mea. Joc la *Urăganul*.

– Pariez că ești un bun atacant.

Ochii negri luciră.

– Poate vii să mă vezi din când în când.

Inima Aliciei se sfîșie la pleoara fiului ei. David avea neapărat nevoie de un model masculin. Dar învățase demult că nu putea, așa ușor, să le ofere copiilor un tată. Asta presupunea ca respectivul să-i fie soț. Nu mai existaseră candidați serioși de la ruperea logodnei cu Carter.

– Poate. Dar știa că n-o s-o facă. Nu putea s-o facă.

– Unde locuiești? Întrebă Adam.

– În Los Angeles.

– Acolo stăm și noi.

– Hai, băieți, spuneți-i la revedere și mulțumiți-i domnului Reynolds, interveni Alicia ca să nu mai amîne momentul plecării.

– Mulțumim, răspunseră ei triști, după care în timp ce Alicia aproape că îi tîrî afară, trecură pe lîng jeep-ul parcat pe iarbă, pe care nu-l văzuse cu o seară înainte, și traversară pădurea ce separa cele două cabane.

– O, Doamne, ce distracție o să avem, zise ea, încercînd să mascheze sentimentul de disperare ce o cuprinsese. Stați să vedeți. După ce ne instalăm, poate mergem la pescuit.

– Da' n-ai să vrei să pui rîme în ac, o bodogăni

Să nu trimiți flori

David.

Avea dreptate. I se întorcea stomacul numai la gîndul că ar putea face asta. Dar avusese parte de altele mult mai rele.

– Pe cît punem pariu? Îmi poți arăta cum să fac.

Entuziasmul ei forțat a durat pînă cînd au pășit în cabană. Toți trei au încremenit brusc, uitîndu-se unii la alții, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Cabana era o epavă.

O cracă mare, ruptă de vînt, sfîșiasse plasa de la ușă și trecuse prin geam, iar un pat și podeaua erau pline de cioburi. Ploaia bătuse înăuntru. Pe jos erau bălți de apă în cîteva locuri. Paturile și una dintre canapele musteau, saturate de apă. Perdelele atîrnau la fereastră ca niște zdrențe ude leșarcă. Alicia ajunsese la comutator. Era mort. Curentul revenise la cabana lui Pierce, dar aici nu.

O trecură fiorii gîndindu-se la ceea ce ar fi putut să se întîmple dacă n-ar fi mers la Pierce cu o seară înainte. Dacă unul dintre ei ar fi fost în patul acela cînd craca a spart geamul? Scăpaseră de o posibilă nenorocire și pentru asta îi era pe veci recunoscătoare. Ce-o să se facă acum? Dacă n-ar fi fost băieții, s-ar fi așezat pe jos și ar fi plîns.

Spre disperarea ei, băieții jubilau.

– Putem să ne întoarcem la cabana lui Pierce?

Sandra Brown

- Hai, mamă, ne-a plăcut acolo!
- Sîntem cuminți. Promitem. Nu-i așa, Adam?
- Pe cuvînt.
- Nu, strigă ea, uitîndu-se la ei și tăindu-le entuziasmul. Cînd le văzu mutrele plouate, Alicia rîse strîmb.
- Nu fiți caraghioși. Nu putem să dăm buzna peste domnul Reynolds.
- Și ce-o să facem? întrebă David.
- Nu știu. Dacă ar fi lăsat să i se vadă mîhnirea, s-ar fi făcut mică și-ar fi intrat în pămînt. Ura faptul că trebuia să ia hotărîri de una singură, să găsească răspuns la toate întrebările. Dar nu asta își propusese să demonstreze, după ce Carter se căsătorise cu Sloan, că *poate și trebuie* să răspundă de viața ei și a copiilor?

Supraviețuise morții subite a soțului ei, ruperii logodnei cu Carter, avea o slujbă clasa întâi, care-i plăcea, la care era bună. Și, Doamne, nu avea de gînd să lase ca aceste neplăceri să le strice vacanța!

Își pocni palmele.

- Primul lucru pe care o să-l facem este să ne schimbăm. E mult mai rece aici decît în oraș, așa că David, Adam, ajutați-mă să aduc bagajele.

Abătuți, copiii o ascultară, dar păreau să-și mai fi revenit după ce și-au pus salopetele și bluzele cu mîneci lungi. După ce s-a spălat pe

Să nu trimiți flori

cap și a făcut un duș rece, în baia mică, Alicia și-a pus o pereche de pantaloni vechi și o bluză de pe vremea cînd era studentă. Era încă murdară de vopsea, de cînd ea și Sloan obișnuiau să-și zugrăvească împreună camera de la cămin.

– E clar că nu putem rămîne aici, spuse Alicia constatînd dezastrul din camera principală a cabanei. Mergem jos la administrație. Au cabane pe care le închiriază pe o săptămînă. Poate găsim una liberă.

– Și dacă nu găsim?

– Atunci o să mergem în altă parte, spuse ea, mai bucuroasă decît era. Hai să punem bagajele înapoi în mașină. Se uită în geanta frigorifică pe care o luaseră cu ei. Gheața se topise aproape de tot. Dacă nu punea legumele la congelator, foarte curînd, trebuia să le arunce. Dar asta era ultima dintre probleme.

Prima prioritate eră să le găsească un adăpost, undeva unde băieții să poată pescui, să se plimbe și, în general, să se simtă bine în mijlocul naturii, ceea ce le promisese de luni de zile. Un loc nu prea izolat, nu prea aglomerat, nu prea departe de casă. Undeva în pădure, la aer curat. Locul ăsta era perfect. Acum, era nevoită să ia ce găsea. Reprogramarea excursiei putea cauza probleme nenumărate. Aranjase cu profesorii copiilor să-i motiveze săptămîna asta.

Ar fi durut-o foarte tare să nu le poată oferi ceea ce le promisese.

Funcționarul de la administrație ascultă compătitor ce se întâmplase la cabana lor. Se scărpină după ureche.

– Bineînțeles, locurile acelea de pe culme sînt proprietate privată.

– Știu asta, dar tocmai am vorbit cu prietena mea, care este proprietară. M-a rugat să văd dacă s-a făcut curat și dacă s-au reparat ferestrele. Ea va plăti nota. Puteți găsi pe cineva să aibă grijă de asta, pentru mine?

– Sigur, sigur, nici o problemă. Am să trimit pe cineva după- amiază să se ocupe de treaba asta.

– Mulțumesc. Acum, avem nevoie de un loc unde să stăm. Am dori să închiriem una din cabane pentru săptămîna asta.

– Pentru săptămîna asta?

Alicia numără în gînd pînă la zece.

– Da, și chiar acum.

Probabil că bărbatul avea o mîncărimă teribilă după ureche, pentru că se scărpină din nou.

– Nu am nici una disponibilă, domnișoară.

Alicia scrișni din dinți de ciudă. Îl admonestă pe Adam să nu-și mai bage degetele în urechile capului de taur montat deasupra poliței căminului. Încercă să îl lingusească pe funcționar.

– Nu se poate să nu aveți chiar nimic. Nu

Să nu trimiți flori

contează cît de mare sau mic...

– Nimic, răspunse el emfatic, frunzărind registrul. Ia să vedem... Ar fi o cabană pentru șase persoane, pe 15 decembrie. Lumea nu prea vine aici în perioada Crăciunului...

Cum el nu spunea de fapt nimic, ea nu înțelese nimic. A pierdut o jumătate de oră, îndopînd telefonul cu fisé, încercînd să găsească o alternativă, un loc de recreere nu prea departe. A pierdut și banii și timpul.

– Îmi pare rău, dar n-am ce să fac. Îi luă pe băieți pe după umeri. Trebuie să mergem acasă și să încercăm altă dată.

– Nu-i cinstit. Ai promis!

– David, știu că pare necinstit. Și eu așteptam săptămîina asta liberă.

– Nu-i adevărat. Nu-ți pasă că trebuie să mergem acasă. N-ai vrut să mergem la iarbă verde. Ești rea. Te bucuri că totul s-a dus dracului!

– la ascultă tinere...

Jeep-ul frînă doar la cîțiva metri în spatele verandei de la administrație și Pierce coborî. Era frumos de-ți tăia respirația, în cămașa cadrilată, cu o vestă deasupra.

– Ce se întîmplă aici?

Înainte ca Alicia să poată dechide gura, Adam și David alergară spre el și, într-o avalanșă de

propoziții întretăiate află, mai mult sau mai puțin, ce se întâmplase. Peste capul lor, se uita la Alicia.

– David, zise Pierce căutînd în buzunarul mic al pantalonilor o bancnotă de un dolar. Vrei să te duci cu Adam înăuntru și să-mi cumperi un ziar, te rog?

– Hai, Adam, spuse David dezgustat. Iar au de gînd să discute ca oamenii mari și vor ca noi să nu auzim.

În timp ce Adam își urma fratele spre ușă, acesta comenta:

– Ții minte cînd Carter și cu mama vorbeau ca oamenii mari? Tot timpul ne dădeau ceva de făcut ca să ne trimită de acolo.

Stînjenită, Alicia își ridică privirea spre Pierce, dar acesta zîmbea.

– Copiii de azi sînt mai isteți ca noi.

Ei nu-l prea venea să zîmbească, dar reuși.

– Așa se pare.

– Deci, ce s-a întîmplat?

Încet, și oricum mai coerent, îi explică ce se întîmplase.

– Nu vor să înțeleagă că n-a fost să fie.

– Chiar așa?

Îngrijorarea din vocea lui o făcu să-și ridice capul și să-i întîlnească privirea. Ochii lui o ardeau. Nu s-a putut uita la ei mult timp și își întoarse capul.

Să nu trimiți flori

– Da, așa cred. Totul a fost pe dos. Nu mă prea pricep să organizez ieșiri și ei știu acest lucru. Bineînțeles că mă fac vinovată pe mine pentru acest fiasco.

El își propti umărul de stîlpul ce sprijinea acoperișul verandei și se uită, fără țintă, peste drumul cu pietriș și la pădurea deasă de pe partea celalată. Încerca să ia o decizie. Oarecum, Alicia bănuia asta și stătea tăcută, incapabilă să se miște, silită de o forță ascunsă să vadă despre ce era vorba.

Pierce vorbi cu precizie metodică.

– De ce nu stați la mine? Își întoarsese privirea spre ea. La cabana mea.

Inconștient, ea își frîngea mâinile.

– Nu putem.

– De ce? Pentru că știi că vreau să fac dragoste cu tine?

Patru lucruri se întîmplară în același timp. Făcu ochii mari. Fața ei păli considerabil. Se sufoca. Își umezi buzele cu limba.

– Nu umblu cu false menajamente. Hai să fim cinstiți. Din primul moment cînd te-am văzut la lumină, stînd, șiroind dreaptă, la ușă, am vrut să te am în patul meu. De fapt, înainte de asta, cînd erai aplecată la priză. Chiar cînd credeam că ești nevasta altuia, te-am dorit. Și știi asta.

– Dar...

– Dar n-aș face asta niciodată.

De nedumerire, protestele i se opriră în gât. Când fu convins că ar putea să-l audă, Pierce continuă:

– În 'primul rînd, te-ai simți probabil ofensată dacă aș încerca doar să te ademenesc prin lingușiri. N-aș risca niciodată să te ofensez. Inspiră adînc, plecînd de lîngă ea ca să privească, undeva, în depărtare. În ' al doilea rînd, am motive să nu mă angajez în vreo legătură cu nimeni acum. Am motive serioase, nu așa... mai ales, de cînd...

Ea înghiți.

– De cînd...?

El se întoarse pe călcîie, cu fața la ea.

– Las-o baltă. Zîmbi. Dacă ai ști că nu aș profita de tine niciodată și nu te-aș compromite în nici un fel, ai consimți să vii la cabana mea?

Alicia își freca fruntea cu degetul mare și cu cel mijlociu, în timp ce căuta, încă, un motiv rezonabil să nu accepte. Invitația lui părea din ce în ce mai puțin absurdă.

– Nu mi-e frică de tine. Nu cred că ești un om cu impulsuri necontrolate.

El rîse.

– Nu te pripii! Încă te găsesc al naibii de atrăgătoare. Dacă ai apărea în cămașa de noapte pe care am găsit-o aseară, toate aceste jurăminte

Să nu trimiți flori

de celibatar s-ar duce dracului.

Ea roși și se grăbi să schimbe subiectul.

– Nu se poate să-ți stricăm vacanța. Ai idee cum sînt băieții cînd se simt frustrați?

– Nu, răspunse el grav. N-am avut parte să mă bucur de copii. Mi-ăr fi plăcut să știu cum e. Băieții tăi sînt un deliciu și chiar doresc să mi se încurce printre picioare.

Ea scutură capul stînjănită, fără să-și dea seama că gestul a făcut ca soarele să lucească în părul ei. Tot ce putea face Pierce era să-și țină mîinile acasă.

– Cred că nu-ți dai seama în ce te bagi.

– Las' pe mine. Făcu un pas înainte, nu prea aproape, dar suficient ca să-i pătrundă în nări colonia ei de dimineată, suficient ca să-i simtă căldura corpului. Te rog, spune că stai. Vreau să stai.

Cu gîtul arcuit, cu capul pe spate, ea privi în sus spre fața lui, încercînd să se hotărăscă dacă percepu o urmă de disperare în rugămintea lui stăruitoare sau doar își imaginase. Cîți ani să aibă? Patruzeci și ceva? Fața lui purta amprenta unei masculinități mature, dar nu era aspră. Sprîncenele erau groase și deseori vorbeau singure. Un nas fin sculptat, lung și subțire, ușor desfăcut la nări, se potrivea de minune cu buza de jos, plină și senzuală. Se rușină de gîndurile

erotice ce o străbăteau privind-i gura.

Numai pentru motivul ăsta ar fi trebuit să-i refuze invitația. Erau multe motive să nu fi acceptat. Era o nebunie și ea era de-a dreptul irresponsabilă să-și petreacă o săptămână cu un om total necunoscut. Lăsînd la o parte manierele, vocea cultivată și inteligența evidentă, nu știa nimic despre el în afară de nume, de faptul că avea o mamă care trăia și că nu era însurat. Cu toate astea, avea, instinctiv, încredere în el. Alege instinctul.

– Ești sigur?

El răspunse cu un zîmbet larg. Tocmai atunci copiii veneau cu ziarul, trîntind ușa de la administrație. Pierce îl ridică pe Adam în brațe și Alicia îi văzu bicepșii încordați.

– Să vă spun ceva, băieți. Veți sta cu mine săptămîna asta. Și acum mergem direct la cabană unde o să mă ajutați să vă scot bagajele din mașină.

Ce bucurie pe copii!

– Putem să mergem în mașina ta? N-am fost niciodată cu un jeep.

Pierce puse o mîină pe umărul lui David.

– Da, puteți merge, dar mai întîi trebuie să-i ceri scuze mamei, nu-i așa?

Alicia și David se uitară la el surprinși.

– Pentru ce? Întrebă David.

Să nu trimiți flori

– Când am venit, am auzit pe ce ton îi vorbeai. O acuzai de ceva ce nu depindea de ea. Crezi că e corect?

David lăsă ochii în pământ.

– Nu, domnule, murmură el cu bărbia în piept.

– Tu ești bărbatul familiei. Deci, ar trebui să știi să înțelegi anumite lucruri când nu poți face nimic pentru a le schimba. Nu crezi?

– Ba da, domnule. Băiatul se întoarse spre mama lui. Iartă-mă.

Alicia se lăsă pe genunchi și-l îmbrățișă cu putere.

– Te-am iertat. Acum, hai să încercăm să ne bucurăm de vacanță, bine?

David zîmbi cu toată fața. Pierce puse mîna pe umerii lui și îl conduse către mașină.

– Nu vrei să stai în față lîngă mine și să mă ajuți să conduc?

– Pot să stau și eu? vru Adam să știe, în timp ce își tîra după el picioarele dolofane.

– Data viitoare. Se uită peste umăr și o văzu pe Alicia stînd acolo unde o lăsaseră. Vii? întrebă încet.

Ea aprobă dînd din cap.

– Trebuie să mai discut cu administratorul pentru reparațiile ce trebuie făcute la cabană. Vin după voi. Urmărindu-i cum se duc, se întreba de ce avea lacrimi în ochi.

Nu se puteau plînge că nu au ce face. Îți lua o zi să descarci tot ce era în mașină și să găsești un loc pentru fiecare lucru. Pierce îi duse apoi pe copii în pădure să adune lemne, în timp ce Alicia pregăti un prînz alcătuit din supă și sandvișuri. După-amiază, au mers pînă la lac și s-au întors să facă fripturi la grătarul de afară pe care cineva îl confecționase cînd fusese construită cabana. Cina a fost bogată, dar copiii căscau în timp ce mîncau. Imediat după aceea au fost spălați și duși la culcare.

Alicia s-a dus și s-a așezat pe treptele din fața cabanei, ca să-și umple sufletul de liniște, de răcoarea nopții, de cerul inundat de stele și luminat de luminile orașului. Pierce veni lîngă ea, cu două cești de cafea, din care ea luă una mulțumind cu voce joasă. Departe de a fi o apariție neplăcută, ea găsi că prezența lui mărea sentimentul ei de pace.

- Copiii dorm deja.
- Sper ca sforăitul lui Adam să nu te țină treaz.
- Mi s-a spus că și eu sforăi.

Alicia se întreba cîte femei i-or fi spus-o. Încercînd să nu se mai gîndească la asta, se îndreptă spre un teren neutru.

Să nu trimiți flori

– Parcă spuneai că această cabană aparține companiei tale. Ce companie?

– *Ecto Engineers.*

– Care ce face? Cu ce se ocupă?

– Aeronautică.

– Proiectezi avioane? Militare? De care?

El se așează și ei îl plăcu cum se instalează confortabil.

– Avem și niște contracte cu avioane militare, dar lucrăm mai mult cu firme de avioane particulare, proiectăm avioane cu reacție pentru corporații, cam așa ceva.

– Sînt proiecte de ultimă oră? Devenea pisăloagă.

– Da, răspunse el zîmbind. Amîndoi rîseră încet.

Alicia se uită peste umăr la cabana întunecată.

– Ce-ar spune proprietarii companiei dacă ar ști că ai invitat în cabana lor o văduvă cu doi copii care vor sta aici cu tine?

– Păi, din moment ce eu sînt singurul proprietar al companiei, se presupune că pot invita pe cine vreau.

Alicia ar fi trebuit să bănuiască că nu este sărac. Deborda de bunăstare. Chiar și hainele obișnuite demonstrau bun gust și calitate.

– Tu cu ce te ocupi? Ce lucrezi?

– Sînt asistent coordonator de modă la trei

boutique-uri. Se cheamă *Glad Rags*. Îi simți privirea pe Țoada de cal, pe cȃmașă cu urme de vopsea, pe pantaloni și pe teniși. Rȃdea.

– Ești prea politicos ca să fii sarcastic. Cotul ei îi atinse coastele și, pentru cȃ el era cald ca o sobă, nu și l-a retras atȃt de repede pe cȃt ar fi trebuit.

– Sȃnt un diplomat ȃn miniatură, spuse el, dorind ca ea să nu se fi mișcat, chiar dacȃ l-a atins numai cu cotul. Era al naibii de delicatȃ, atȃt de femininȃ. Ce face un coordonator de modȃ?

– Ajutȃ la planificarea ȃntregului sortiment de modȃ pe care magazinele intenȃioneazȃ să le proiecteze pentru un sezon anume.

– Mai exact, ce naiba ȃnseamnȃ asta?

Ea zȃmbi și se minunȃ cȃt de relaxatȃ era.

– De exemplu, vrem să impunem o anumitȃ linie sau să o pȃstrȃm sub tăcere. Lansȃm compleuri sau piese separate? Intenȃionȃm să avem o linie de avangardȃ sau clasicȃ. Acum ȃnȃelegi?

– Mai mult sau mai puȃin. Țȃ place ce faci?

– Grozav. M-am pregȃtit toatȃ viaȃa pentru asta și n-am știut. Țtotdeauna mi-a plăcut să pun lucrurile ȃn ordine și să colind magazinele, cȃnd eram mai tȃnȃrȃ. Acum nu mȃi pot face asta dintr-un salariu. Faȃa i s-a ȃntunecat gȃndindu-se la problemele ei.

Să nu trimiți flori

– Ce s-a întâmplat?
– Nu vreau să te plictisesc cu problemele mele.

– Am întrebat doar.

Lăsînd ceașca de cafea deoparte, îl studie un moment, înainte să vorbească din nou. Îi făcea bine să vorbească cu un adult, cu cineva care putea fi obiectiv, cu cineva neimplicat în problemă. Îi eliminase pe părinții ei, pe prieteni, chiar și pe Sloan și Carter, ca persoane ce ar fi putut să-i dea o soluție nepărtinitoare.

– Șefa mea așteaptă un copil luna viitoare și a decis să plece de tot. Cabana este a ei, spuse ea, devîind de la subiect. Oricum, patronii magazinelor mi-au oferit mie slujba ei. Ei știu multe despre comerț și despre cum se manipulează banii, dar habar nu au ce e aia modă și gust. Pînă la sfîrșitul lunii trebuie să le dau răspunsul, înainte de a căuta pe altcineva.

– Și ce ai hotărît?

Alicia se lăsă ușor pe spate, îndreptîndu-se, cu mîinile întinse. Dacă și-ar fi dat seama că această poziție îi scotea în evidență forma și mărimea sînilor și de efectul acestei imagini asupra lui Pierce, nu ar fi stat așa.

– Nu știu, Pierce. Era pentru prima dată cînd îi spunea pe nume și întoarse capul să vadă dacă el a observat.

– Sună mult mai bine decît domnule Reynolds, spuse el încet. A apucat un zulf și i l-a așezat după ureche, lamentîndu-se de multitudinea de motive pentru care nu putea să-i dezmiere de sîinii, căutînd sfîrcul cu degetul mare. Ai să accepți slujba?

– Da, e captivantă și stimulatorie. Voi avea mai mulți bani.

– Adică?

– E o treabă care te solicită, presupune un program încărcat și ceva călătorii. Și așa sînt îngrijorată pentru copii. Nu au decît un părinte. Oare nu le datorez întreaga mea atenție? Mă simt vinovată chiar cînd întîrzii cinci minute.

– Ție nu-ți datorezi nimic? Adam și David vor fi pe picioarele lor într-o bună zi. Dacă le dedici lor toată viața, ție ce-ți mai rămîne?

– M-am gîndit la toate astea, zise ea încet. A întors lucrurile pe toate fețele pînă n-a mai putut și soluția la această problemă o frămînta încă. Îi fugea timpul printre degete. Trebuia să ia o hotărîre.

Dar nu în seara asta.

– Mulțumesc că m-ai ascultat.

– Plăcerea e de partea mea. O luă de mînă. Vei face alegerea potrivită, Alicia.

A trecut ceva timp pînă să găsească forța de a-și retrace mîna din mîna lui caldă și puternică.

Să nu trimiți flori

Știa că s-ar simți și mai bine în brațele lui, care ar fi mai calde și mai puternice.

- Cred că o să mă duc sus.
- Cine e Carter?

Trei

La auzul întrebării, era pe punctul de a se ridica, dar căzu înapoi pe treaptă, cu o bufnitură.

– De ce întrebi?

– Pentru că băieții îl pomenesc mereu. Carter a zis, Carter a făcut. Aproape toată lumea lor se rezumă la ce ar fi făcut sau ar fi zis Carter. Eram curios.

– Carter Madison. Știa perfect de bine că nu întrebase din pură curiozitate. Chipul lui era prea tensionat, ca să fie doar curios. E un prieten

Să nu trimiți flori

vechi.

– Carter Madison, Carter Madison. Pierce repetă numele așa cum pocnești degetele, ca să-ți aduci aminte de ceva. Încearca să-și amintească și când a reușit s-a întors spre ea. Carter Madison, scriitorul?

– Ai auzit de el? S-ar bucura.

– I-am citit multe romane.

– Asta l-ar bucura și mai mult.

– L-am văzut într-un interviu la televizor. Fermecător, volubil, un tip prezentabil. Ce s-a întâmplat? De ce nu te-ai măritat cu el?

– Apoi și-a amintit povestea pe care băieții i-o spusese cu o seară înainte. Nu era de mirare că era curios.

– S-a căsătorit, în schimb, cu Sloan, cea mai bună prietenă a mea. Pierce se simțea jenat, la gândul că făcuse o gafă de neiertat. Alicia îi veni în ajutor cu o explicație. Carter era cel mai bun prieten al soțului meu. După ce a murit Jim, Carter a fost extraordinar. S-a simțit răspunzător pentru mine și m-a ferit de unele dintre cele mai neplăcute situații, la începutul văduviei. M-a ajutat cu băieții. Devenise un factor esențial în viața noastră. Nu-mi place că trebuie să recunosc, dar îl consideram al nostru, pentru totdeauna. M-a cerut în căsătorie și am acceptat. Mă simțeam pierdută, singură. Carter era de-al casei, un

reazem care îmi oferea protecție.

Zîmbi amintirilor. Soții și soțiile trebuie să fie prieteni buni, dar prietenii buni nu trebuie să devină niciodată soț și soție.

– L-am trimis în casa lui Sloan, de la San Francisco, ca să poate termina cartea, înainte de căsătorie. S-au plăcut imediat. Nu i-a trebuit mult să realizeze că s-ar fi însurat cu mine din motive prost înțelese. Aproape simultan, am înțeles și eu lucrul acesta. Am rupt logodna în ziua căsătoriei, iar el s-a însurat cu Sloan cîteva săptămîni mai târziu. Sînt foarte fericiți. Ea așteaptă primul lor copil.

Pierce sorbi din cafeaua, care se răcise între timp. Alicia era de părere că făcuse gestul ăsta pentru a-și ascunde interesul nedisimulat.

– Și nu regreti?

– Absolut deloc. Îl iubesc pe Carter, l-am iubit întotdeauna, ca pe cel mai bun prieten al nostru. O iubesc pe Sloan, care rămîne prietena mea cea mai bună. Mă bucur foarte mult că am fost intermediarul în întîlnirea lor. Au nevoie unul de altul.

– Și n-a mai fost altcineva în viața ta de la moartea lui Jim?

– Nu.

Un timp încercase să iasă singură, dar găsi că felul ăsta de a trăi nu i se potrivea. Înainte ca ea și

Să nu trimiți flori

Carter să recunoască ce greșeală ar fi făcut dacă ar fi rămas împreună, a fost într-un weekend la schi, în Tahoe. O prietenă de-a ei, obișnuită să trăiască singură, o amăgi să vină și ea. Se simțise bine, întâlnise un bărbat foarte drăguț, Mac, și termină prin a-și petrece noaptea în camera lui. Se simțea bine să fie ținută în brațe, iubită. Relația ei cu Carter nu mersese niciodată mai departe de o iubire platonice. Afecțiunea lui Mac fusese exact ce-i trebuia în momentul acela.

Dar, mai târziu, când a venit de la Oregon, să-i vadă, era la fel de drăguț, la fel de atent și afectuos, dar farmecul weekend-ului petrecut la Tahoe dispăruse. Luaseră cina împreună, își spusese noapte bună în fața ușii, mîhniți și triști că nu mai era ce-a fost. El nu a forțat nota și nici nu a încercat. Ea a apreciat acest lucru și s-a bucurat când el nu a mai venit.

Prieteni bine intenționați, crezînd că suferea că-l pierduse pe Carter, au încercat s-o combine cu diverși bărbați buni de însurat. Cele mai multe încercări s-au dovedit a fi un dezastru și a fost o ușurare, atît pentru ea, cît și pentru cel ce o însoțea, cînd totul s-a terminat.

Frecventase barurile și discotecile pentru femei, cu prietenele care nu erau combinate cu nimeni. Erau ca vulturii ce căutau prada, așteptînd să apară un bărbat disponibil, să intre

în vorbă înainte de a tăbări celelalte pe el. Întreaga scenă părea de prost gust și Alicia se simțea îngrozitor. Începuse să se scuze că nu poate merge, pînă cînd ele încetară s-o mai invite. Viața ei socială parcă încetase să mai existe, pînă în momentul în care-și găsisse acel post.

Doar acum, privind retrospectiv, realiza lipsa unui adult cu care să poată discuta. Un bărbat. *Ăsta e un eufemism, Alicia. Ceea ce-ți lipsește este mirosul și forța unui bărbat. Și, fii cinstită, te simți bine cu acest bărbat lîngă tine.*

Îi mai lipsea ceva. Dar nu-și permitea să se gîndească la asta. Ceea ce împărțise cu Jim în patul conjugal fusese atît de special, încît nu voia să se mai mărite pentru nimic în lume. Și, totuși, Pierce era extrem de atrăgător și simțea că sub masca manierelor elegante, sexualitatea fierbea ca un cazan gata să dea în foc. Ce gen de amant ar putea fi? Tandru și relaxat sau dur și posesiv? Ori o combinație interesantă din amîndouă?

Se trezi din visare și se ridică repede.

– Noapte bună.

– Noapte bună. Și nu uita că mîine dimineată mergem la pescuit.

Ea mormăi.

– David și Adam sînt înnebuniți după barcă, dar mie-mi-e teamă. N-au fost niciodată pe lac cu o barcă mică de pescuit. Crezi că e bine?

Să nu trimiți flori

– Înainte de îmbarcare punem la punct regulamentul și instrucțiunile marinărești. El salută și ea rîse.

– Știu că par pisăloagă.

– Pari o femeie sensibilă, iubitoare și grijulie.

I se uscă gîtul cînd îl auzi. Își trecu limba pe buza de jos încercînd să o umezească, dar nu mai avea cu ce.

– Alicia, te bucuri că rămîneți aici? Umbrele o împiedicau să-i vadă chipul, dar nu conta. Dorința era evidentă.

– Da. Încearca să pară bucuroasă și entuziastă. Dar răspunsul era fără vlagă, repezit și chinuit.

– Bine, zise el dînd din cap încet. Bine.

Ea încercă fără succes să-și umezească buzele.

– Vii? Să sting luminile?

Pierce își scutură capul.

– Nu acum; mai stau puțin.

Ușa cu plasă se închise după ea și el o auzea cum urca scările. Avea în nări mirosul părului ei, îi vedea încă ochii în care se reflecta lumina lunii, făcîndu-i să strălucească la fel ca safirele și diamantele, sub sprîncenele perfect arcuite, și curbura sînilor.

Nu a urmat-o, pentru că știa că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi putut opri să nu o ia în brațe, să nu o strîngă la piept, să nu o sărute îndelung și

fără reținere, să nu o atingă, să nu o guste, să nu o facă să fie a lui.

Alicia se trezi, după a doua noapte petrecută sub acoperișul lui Pierce, la fel ca în dimineața precedentă, odihnită și cu un sentiment de mulțumire. Se întinse bine și se uită în celălalt pat ca și cu o zi înainte. David plecase deja. Leneșă, își permise să mai stea puțin întinsă, bucurându-se de concertul păsărilor ce cântau afară.

Brusc, își dădu seama că este singurul sunet pe care îl aude. În dimineața asta nu era agitație în bucătărie. Băieții erau suspect de liniștiți, exceptând cazul în care ar fi plecat deja la pescuit.

Alicia dădu pătura la o parte. Dormise în propria cămașă de noapte care acoperea ceva mai mult decât cămașa pe care i-o împrumutase el, de parcă aceea îi ajungea pînă la glezne. Scobitura de la gît descoperea un decolteu bronzat. Corsajul fără mîneci îi lăsa brațele goale.

Coborî scările repede, devenind din ce în ce mai panicată. Nu era nici o mișcare în casă. Totul părea adormit și liniștit. Probabil că s-au trezit și au plecat fără ea, dar se îndoia că Pierce ar fi lăsat- o să se sperie în halul ăsta. Alergă spre ușa de la intrare care era întredeschisă, o deschise și

cercetă împrejurimile cabanei. Nimic. Da, probabil plecaseră fără ea.

În momentul acela auzi mișcare în spatele ei și se întoarse repede. O, Doamne! Pierce dormea dus, singur în patul dublu. Inima începu să-i bată cu putere. Avînd o presimțire, mai dădu o raită prin cabana goală, înainte de a-și duce degetele la gură pentru a opri un țipăt și alergă spre pat.

– Pierce! Se opri cu podul palmei în umărul lui.

– Ce e? Deschise ochii și încercă să se ridice. Își scutură capul să se trezească. Ce s-a întîmplat?

– Băieții au dispărut. Cuvintele erau scurte, rapide, ca niște gloanțe trase din încărcătorul unei arme.

Pentru moment o privi inexpressiv. Nu-și amintea de ea? N-o recunoștea?

– Au dispărut? repetă el.

Alicia confirmă dînd din cap.

– I-am căutat și pe afară. Au dispărut. Rosti ultimele cuvinte cu vocea spartă, ceea ce îl făcu pe Pierce să realizeze disperarea ei. Pătura zbură cît colo și sări din pat.

Îi puse mîinile pe umeri.

– N-au pățit nimic, sînt sigur. Hoinăresc, probabil. Îi freca brațele, încălzind-o, așa cum un doctor ar încerca să reanimeze pe cineva care a suferit un șoc. Poate s-au dus să vadă barca.

– La lac? O, Doamne. Dar e periculos. Și dacă încercă să se urce în barcă?

O trase spre el repede, cu forță, strângînd-o la piept, presîndu- i fața în pieptul lui.

– Liniștește-te. O să fie bine. Îți promit, șopti repede în părul ei, dorind ca ea să-l creadă. Hai repede. Ne îmbrăcăm și mergem să vedem. O împinse puțin deoparte și privi în ochii ei.

Ea dădu mecanic din cap, alergă sus pe scări, prinse cămașa de noapte în pumnul umed și o trase peste cap. În cîteva minute se întîlniră în fața ușii.

– Erau atît de agitați cu pescuitul ăsta. Pun pariu că trebuie să mergem mai întîi la ponton, spuse Pierce, în timp ce coborau amîndoi treptele verandei.

– Așa cred și eu. Nici chiar razele roz-aurii ale soarelui de dimineață nu-i schimbau paloarea feței.

Pierce o luă de mînă și alergară amîndoi pe poteca neîngrijită ce ducea de la cabană spre lac. El a făcut tot ce a putut să dea la o parte crengile și să-i atragă atenția la rădăcinile ieșite în afară, dar ea se poticnea în spatele lui, frica și teama făcînd-o să nu vadă primejdiile. Pe măsură ce lacul se întrezărea ca un disc de argint în mijlocul pădurii, ea era peste tot zgîriată și plină de vîntăi.

Să nu trimiți flori

– Îi vezi? Agitată, păși lângă Pierce în locul unde acesta se oprișe, la marginea poienii.

– Da, zise el respirînd adînc. Alicia își dădu seama că era la fel de îngrijorat ca și ea, dar rămăsese calm ca să nu o sperie. Pierce arătă cu degetul în direcția pontonului. Băieții stăteau pe el, bălăbănindu-și picioarele deasupra apei. Sporovăiau fericiți, ca niște îngeri, inconștienți de haosul produs în inima mamei lor, ai cărui autori erau.

Pierce o luă de mîină și alergară amîndoi pe panta ce ducea spre ponton. Auzindu-i, copiii veniră în fugă să-i întâlnească.

– O să prindem un milion de pești. I-am văzut, nu-i așa, Adam?

– Înoată chiar aici.

Își întorseseră spre adulți chipurile îmbujorate și emoționate.

– Sînteți gata? Are și vele, am căutat cu Adam.

Alicia păli din nou, gîndindu-se cum au urcat și au coborît din barca legată la malul apei. Băieții luaseră lecții de înot în ultimele trei veri și știau să înoate destul de bine. Dar una era piscina, unde fundul apei era bine delimitat și alta era lacul.

– David, Adam, m-am speriat îngrozitor.

Abia acum băieții realizau că mama lor și Pierce nu zîmbeau și imediat exuberanța lor se stinse. Zîmbetul le pieri și făcură cîțiva pași înapoi,

în fața urgiei ce urma să vină.

– Este extrem de periculos pentru amîndoi să veniți aici singuri. Sprîncenele lui Pierce îi certau la fel de tare ca și tonul pe care-l folosise.

– Da' n-am făcut nimic rău, pe cuvînt, Pierce, spuse David cu voce scăzută.

– Ați plecat de la cabană fără să cereți voie. Asta e foarte rău. Mama voastră s-a trezit și voi nu erăți acolo. S-a speriat de moarte, la fel și eu.

David și Adam se uitară unul la altul cu fețele întunecate. Buza lui Adam începu să tremure.

– David a vrut să venim la lac mai devreme.

– Ba tu, spuse David întorcîndu-se la fratele său. El a venit sus și m-a trezit. El...

– Nu contează a cui a fost ideea, spuse Alicia cu un calm forțat. Acum, că îi știa în siguranță, tremura în urma sperieturii ce o copleșea încă.

– Să nu mai plecați așa niciodată, fără să-mi spuneți unde vă duceți.

– Ați pățit ceva?

– Putem să mai mergem la pescuit?

– Ați înțeles ce a spus mama voastră? Vocea lui Pierce intimidă atît de tare, încît și Alicia tresări. Să nu mai dispăreți niciodată așa cum ați făcut astăzi. Băieții își plecară capetele a remușcare și răspunseră sfioși:

– Da, domnule. Se simțeau foarte prost, dar Pierce nu dădu înapoi.

Să nu trimiți flori

– Mergem înapoi la cabană. Noi vrem să bem o ceașcă cu cafea și voi ar trebui să mâncați înainte de plecare.

– Deci, mergem? Întrebă David cu curaj, plin de speranță.

Pierce abia se abținu să nu zîmbească, acum cînd se părea că băieții își însușiseră reproșurile.

– Alicia și cu mine vom veni mai încet și am aprecia dacă am găsi paturile făcute și cabana curată, cînd ajungem.

David țîșni spre cărare, Adam făcînd eforturi să se țină după el.

Alicia își revenea pe măsură ce tensiunea din inima ei scădea. Privi după fiii ei, realizînd, așa cum obișnuiesc părinții să facă după ce trece criza, cît de neînsemnată era viața ei și cît de importanți erau copiii pentru ea.

– Mulțumesc. Răgușise, de emoție. De frică și de furie eram gata să mă înfig în ei. Te-ai descurcat perfect muștrîndu-i și în același timp făcîndu-i să înțeleagă că au greșit.

El rîse scurt.

– Nu sînt copiii mei. De asta a fost mai simplu.

– Dar și tu erai îngrijorat.

– Da, eram, admise el cu tristețe. Îi atinse brațul. Te simți mai bine?

Încercă să-și alunge ultimele rămășițe de șoc și privi în sus spre el.

– Da, mi-e mai bine. Abia acum realizau amîndoi ceea ce se întîmplase doar cu cîteva minute înainte. Fusese un impact năucitor, dar nu avuseseră timp să-și dea seama. Momentul fusese amînat pînă acum, cînd aveau timp și puteau să-i acorde atenția pe care un asemenea moment o merita.

Gîndul ei zbură înapoi, cînd îl văzuse coborînd din pat, agil, viril și puternic, doar în chiloți, care mai degrabă îi scoteau în evidență sexul decît să-l ascundă.

Începuseră să i se umezească palmele.

Părul de pe pieptul lui o gîdilase la nas așa cum stătuse lîngă el. Era bronzat peste tot. Își dorea să-l exploreze încet, să-i simtă cu palmele textura pielii. Îi oferise liniștea de care avea nevoie și, în același timp, o lăsase să-i vadă corpul.

Pierce rememora și el. Dar amintirile lui vizau părțile moi, acelea pe care un bărbat nu se poate abține să nu le atingă, să nu le protejeze, acele părți pe care orice bărbat le dorește. Părul blond, mai rebel decît acum, îi încadra capul și dădea pielii culoarea piersicii coapte pe care atît de mult dorea să o guste. Dorea să-i guste gura, o gură ce părea tot timpul dornică de sărutări.

Și, Doamne, sînii ei săltau sub cămașa de noapte. Cînd se aplecase deasupra lui, mișcîndu-l ca să se trezească, îi văzuse în toată splen-

Să nu trimiți flori

doarea, prin decolteul cămășii de noapte. La fel de ademenitoare erau umbrele întunecate ale sfîrcurilor ce se vedeau timid prin țesătura fină cînd se îndreptă. Își imagina ce-ar simți dacă ar ține-o în brațe și i-ar simți feminitatea ce trezea fiecare celulă adormită din trupul lui.

Era mult prea mult să mai reziste. Pur și simplu trebuia să o sărute.

O apucă de bărbie și-i ridică capul. Cealaltă mîna o prinse de mijloc, pe sub jachetă, trăgînd-o aproape de el.

– Pierce!

Gura lui se contopi cu a ei, nelăsîndu-i nici o șansă să se opună. Era un sărut convingător, iar buzele ei s-au relaxat sub presiunea limbii lui.

Mai tîrziu, Alicia dorea să se convingă că se luptase puțin, dar că forța lui o copleșise. Se amăgea singură. Pentru că, de fapt, corpul ei se înclinase spre el și făcuse cîțiva pași mici pînă ce picioarele ei se lipiseră de picioarele lui. Nu încăpea nici o îndoială că o dorea în modul cel mai primitiv. Îl simțea cum se excită.

Dar gura lui o convingea încet. Nu avea nici un argument împotriva acestei blînde persuasiunii. Sărutul lui o făcu să se simtă ca și cum ar fi fost cea mai dorită femeie din lume, singura femeie din lume, și că, dacă n-ar fi avut-o, ar fi pierit.

Pierce părea nerăbdător, cînd, în cele din

urmă, ridică capul. Mîna care-i ținuse bărbia se îndepărtă, iar cealaltă se retrăsese de după mijlocul ei.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem și să vedem ce fac copiii, spuse el cu asprime înainte de a se întoarce în direcția unde se afla cabana.

Cu un sentiment ciudat, Alicia îl urmă stîngheră. Nu ea îl invitase să o sărute. N-ar fi trebuit să se întîmple. Dar dacă tot s-a întîmplat, ar fi dorit ca el s-o mai țină în brațe puțin.

Toate aceste sentimente romantice erau pură nebunie. Nu-l dorea pe acest om. Oare?

Pescuitul din barcă se dovedi un succes deplin. Pierce îi instruisese pe băieții despre ce pot face și ce nu într-o barcă atît de mică și se întoarseră la chei cu un coș plin de pește și cu nasurile prăjite de soare.

După masă, Alicia optă pentru un somn scurt în timp ce „bărbații” plecau în oraș să cumpere zarzavaturi. Ea îi dăduse lui Pierce o listă de cumpărături și o bancnotă de 20 de dolari.

El se strîmbă la bani.

– Insist, spuse ea hotărîtă, punîndu-i banii în mînă.

– Să fie consemnat că am cedat sub presiune.

Să nu trimiți flori

– Bine. Cu atât mai bine.

Alicia se bucura că sărutul din dimineața aceea nu pusese o barieră tensionată între ei. Când au ajuns la cabană și au găsit paturile de jos făcute gata, iar pe cele de sus în curs de aranjare, Pierce vorbea deja ca și cum nimic nu se întâmplase. Ea încerca să ignore faptul că el se ferise s-o atingă sau să rămână singur cu ea. Această evitare o liniștea, dar în același timp o rănea în amorul propriu, așa că era mai înțelept să nu se mai gândească deloc la asta.

– În ce pat vrei să dormi, mami? întrebese Adam, cu importanță, în momentul în care nu i se sugerase să stea acasă și să doarmă la prînz, în loc să se ducă cu Pierce și cu David. Poți să dormi în patul meu și al lui Pierce. Nu ne supărăm, nu-i așa, Pierce?

Colțurile gurii lui lăsară loc unui surîs plin de surprindere, în timp ce își ridică o sprînceană uitîndu-se la Alicia, care roșise.

– Sigur că nu. Poate dormi în ce pat vrea, cît sîntem plecați. Are de unde alege.

– În cazul ăsta, spuse ea încheind nasturii de la jacheta lui David și pieptănîndu-i părul negru cu degetele, am să-mi fac o saltea de paie sub copaci.

– Ba n-ai să-ți faci. O să-ți fie frică de șerpi și de gîndaci și de alte chestii de-astea.

Sandra Brown

Alicia îl ciupi de nas pe băiatul ei cel mare.

– Ai dreptate.

Băieții alergară spre camionetă, întrecându-se care să ajungă primul, ca să se așeze pe locul din față.

– Ești sigură că nu te superi dacă rămii singură?

Rîsul lui era spontan și minunat.

– Glumești? Dacă ai ști cît de rare sînt aceste ocazii prețioase!

– O.K., zise Pierce. Și să nu deschizi ușa nimănui, o avertiză el, cu un rînjit batjocoritor.

Alicia le făcu cu mîna, cu un sentiment de înflăcărare ce venea din toată ființa ei. Dar pe lîngă această sursă de energie, lăsînd la o parte căldura sufocantă, o năpădea tristețea.

Cînd se trezi din somn – dormise în patul de sus – Pierce și băieții făcuseră un foc împrejmuit cu pietre, nu prea departe de cabană, dar nici prea aproape de copaci.

– Hei, mami, strigă David cînd o văzu cum se uita la ei de la fereastra de sus, facem pește la grătar. Pierce știe cum să-i gătească. Nu cobori?

– Ați curățat peștele?

– Da.

– Atunci cobor.

În timp ce ei făceau cartofi copti, porumb și pește în pergament, Alicia scosese din cuptor a

Să nu trimiți flori

doua serie de biscuiți.

– Miroase strașnic, spuse Pierce peste umărul ei, în timp ce ea întindea aluatul în forme.

– Oricum, mai bine decît peștele crud, zise ea strîmbînd din nas.

El rîse.

– Așteaptă să guști întîi. Ajungînd lîngă ea, Pierce băgă un deget în castronul cu aluat și-l băgă în gură. Ea se răsuci brusc.

– Pierce! Ești mai rău ca băieții.

– Chiar așa? Ochii lui de smarald îi jucau a răutate cînd rîse, uitîndu-se la ea. Se aplecă repede și Alicia crezu că are de gînd s-o sărute, eventual pe nas. Dar la fel de brusc cum se ivise, lumina din ochii lui dispăru și el se retrase. Întorcîndu-se cu spatele, intră pe ușa de plasă, lăsînd-o să se uite după el, așa cum făcuse în dimineața aceea, întrebîndu-se oare ce făcuse să-l dea peste cap așa, dintr-odată.

Băieților le plăcu masa mai mult ca oricînd. Au mîncat cu toții afară, stînd în jurul focului. Copiii se aghățau de fiecare cuvînt al lui Pierce, care le povestea cum învățase el să gătească la foc, cînd a fost la o vînătoare cu tatăl său. Încă o dată, Alicia îi era recunoscătoare. Ea n-ar fi putut să le facă săptămîina atît de fericită. El era exact ce le trebuia băieților, o prezență masculină, un model. Era evident că ei îi acordaseră un loc lîngă ceilalți

eroi ai lor, tatăl lor și Carter Madison.

Pierce demonstra că are infinită răbdare cu ei, pentru un om care nu avusese copii și care nu era nici măcar însurat. Se bucura de compania copiilor de parcă ar fi fost ai lui, numai dacă nu era un actor foarte bun. Îi rețineau atenția, când vorbeau. El dădea importanță și crezare spuselor lor, pe când ea asculta pe jumătate la sporovăiala lor și înregistra numai ce considera că era important.

– Repede în pat, amîndoi, spuse el după ce copiii duseseră vasele în cabană.

– O, te rugăm, nu putem să stăm mai mult?

– Nu, zise Pierce, dînd din cap. Dacă mergeți la culcare fără comentarii, s-ar putea să am o surpriză pentru voi, mîine.

– Ce?

– Nu pot să spun.

– Nu poate să spună, David, că altfel n-ar mai fi surpriză.

Pierce rîse.

– Ai dreptate, Adam. Noapte bună ori adio surpriză.

După sărutările rapide de noapte bună băieții se duseră să se culce.

– Îți mai pun puțin vin? o întrebă Pierce când rămaseră singuri. Doar foșnetul frunzelor de toamnă și lemnele ce trosneau din cînd în cînd în

foc se auzeau în liniștea profundă.

O găleată din aluminiu servea drept frapieră. O surprinse o dată în plus, după ce masa luă sfârșit.

– Alb, doamnă, bineînțeles, să meargă cu peștele, spuse cu o voce sonoră, făcînd și o plecăciune de rigoare. Alicia rămăsese cu gura căscată de plăcere cînd el îi turnă vin din belșug în cana de metal.

– Nu mulțumesc, zise. E foarte bun, dar ajunge.

– Numai puțin. E bun pentru suflet.

– Mă simt foarte bine, nu mai beau.

El rîse.

– Adică nu rezisti la băutură? Asta poate fi periculos.

Au tăcut amîndoi, zîmbind, uitîndu-se unul la altul. Apoi, pentru că asta nu era bine, se uitară în altă parte. Apoi nici n-au mai zîmbit. Pe măsură ce liniștea se prelungea, era și mai rău. În final, Alicia se ridică, se scutură pe pantaloni și spuse:

– Deși am dormit după-amiază, mi-e somn. Îți mulțumesc, Pierce, pentru această cină minunată. Spăl eu vasele înainte de a mă duce sus.

N-a știut niciodată cum de el s-a mișcat așa de repede. În timp ce ea se aplecă să ia cana cu vin și să se întoarcă spre cabană, el stătea la cîțiva centimetri, blocîndu-i calea.

- Nu trebuia să te fi sărutat azi-dimineață. Corpul îi era crispat.

- Nu, zise ea cu capul în jos, uitându-se la ghețele lui, nu trebuia.

- Și n-ar trebui s-o fac nici acum.

- Nu.

- Dar am s-o fac, oricum.

Înainte ca reflexele ei, încetinite din cauza vinului, să poată răspunde, fusese luată în brațe și strânsă la piept. Buzele lui erau mai dulci de data asta. Îi savura gura. Îi despărți buzele cu limba și când o auzi suspinând de plăcere o sărută în voie.

Dacă inițial ar fi schițat cel mai mic gest de rezistență, acesta s-a topit ca ceara. Se lăsă pradă gurii lui, pentru că nu mai fusese niciodată sărutată cu atîta pricepere, asta era sigur. Pasiunea lui o speria și o înfiora. Îi amintea de corpul ei, supus unei îndelungi abținente de la tot ce însemna sexualitate. Urma de jenă dispăruse poate și din cauza vinului. Se lipi de el.

Sunetele pe care le scotea erau minunate. Erau guturale, sălbatice, ale unui bărbat dornic de dragoste. Simțea o profundă satisfacție interioară, pentru că ea, văduvă și mamă, putea excita un bărbat atît de fermecător cum era Pierce.

El începu să o sărute pe obraji, pe nas, pe

bărbie, pe lobul urechilor, pe temple, pe păr. O mână o cuprinse de talie, în timp ce gurile lor se întâlneau din nou. Cealaltă mână îi dădu la o parte gulerul cămășii. O sărută pe gât.

– Îți jur că nu pentru asta te-am rugat să stai, spuse el încet. Buzele lui se jucau pe gâtul ei.

– Știu. Nu-și amintea când lăsase cana jos și ridicase brațele, dar acum degetele ei se jucau cu părul lui.

– Am încercat să-mi țin mâinile acasă. Jur. Dar nu mai pot.

Gura lui se îngemănă cu a ei într-un nou sărut. Limba lui îi deschise buzele cu mișcări ritmice, sălbatice. Mîna lui se strecură din nou sub jachetă, mai mult decît de dimineată. O cuprinse de talie și mîna urcă în sus, spre sîni. Ea își ținu respirația.

Un suspin îi ieși dintre buze cînd mîna lui caldă și puternică îi acoperi sînul. Îl masă, prin bluza moale de angora, pînă cînd simți sfîrcul în palmă. Îl presă cu degetul mare, dezmierdîndu-l.

– O, Doamne. Pierce scoase o înjurătură printre dinți și Alicia avu un sentiment de frustrare cînd el îi dădu drumul și se îndepărtă. Pierce se întoarse cu spatele. Ea fugi spre cabană lăsînd ușa să se trîntească după ea. Furia și umilința o năpădiră. Nu simțise în viața ei emoție și asprime în același timp.

Îi trebui un timp să-și revină. A intrat repede în partea de bucătărie a camerei și a început să spele vasele cu asiduitate. N-avea de gând să fugă pe scări și să-și ascundă rușinea, ca o adolescentă. Refuzul o contraria dar a naibii să fie dacă l-ar fi lăsat să vadă acest lucru.

El intră pe ușă.

– Ești bine?

Corpul îi ardea și avea frisoane, nervii îi erau întinși la maximum, dorința ei nu fusese împărtășită, toate cele cinci simțuri erau ca biciuite de rachete și el dorea să știe dacă ea era bine. În momentul acela îl ura și abia putu să adune puțin bun simț și să scrîșnească:

– Bineînțeles. Așa cum ai spus, nu ar fi trebuit să mă săruți. Ar fi mai bine să ne oprim aici. Fără sentimentalisme.

Frustrat de dreptul lui, Pierce îi prinse părul, încet, în pumn și o întoarse cu fața la el. O făcuse mai degrabă cu tandrețe, pentru că nu strînse tare.

Nu scosese nici un cuvînt pînă cînd ea nu ridică ochii ostili și- l privi.

– Am vrut să te sărut, Alicia, și vreau să continui să te sărut. O trase mai aproape, cu aceeași grijă ca să nu o doară. Și nu vreau să mă opresc aici. Nu vreau să mă opresc pînă cînd nu vom fi făcut dragoste de atîtea ori încît să cădem

extenuați. Habar nu ai cât de mult te doresc.

Avea dreptate, mai ales acum, când el venise mai aproape și partea de jos a corpului lui se lipi de coapsele ei. Își puse obrazul pe al ei și buzele lui se mișcau pe țîmpla ei. Fiecare particulă din corpul lui ascundea o angoasă și o durere pe care ea nu le putea identifica.

– Este important pentru mine să știi cât de mult te doresc și că motivele pentru care nu fac dragoste cu tine sînt insurmontabile. Altfel... Oftă plin de regret și făcu un pas înapoi. Încet, îi eliberă părul din strînsoare. Îi studie chipul, dorind cu ardoare să-i citească gîndurile cu ochii lui verzi, pătrunzători. Apoi îi spuse aspru:

– Du-te sus. Strîng eu aici.

Ea nu îndrăzni să comenteze. Dacă ar mai fi stat o secundă, s-ar fi simțit ca o bleagă, implorîndu-l să o ia, indiferent de problemele pe care le avea.

Ce putea fi?

Alicia îl urmări cu atenție de la fereastra de sus. Era devreme. Surprinzător, se trezise înaintea băieților și nu fusese în stare să mai adoarmă, rememorînd evenimentele tulburătoare din seara trecută.

Pierce alergase de dimineată. Treningul de antrenament era transpirat. Era epuizat. Stătea sprijinit de un copac, privind în sus, printre ramuri. Chipul îi era crispat, pradă propriei tulburări. Își șterse transpirația care-i cădea în ochi și Alicia îl auzi înjurînd.

Indiferent ce îl tortura, indiferent cu ce obstacol insurmontabil se confrunta, era clar că propriile resurse nu-i erau suficiente.

Alicia nu-și permitea ca acest lucru să o preocupe. La sfîrșitul săptămînii fiecare pleca pe drumul lui. În același timp, ea se confrunta cu propria ei problemă pe care trebuia să o rezolve. Trebuia să se preocupe numai de treburile ei.

Și, totuși, privind la Pierce care stătea cu capul plecat, obiectivitatea ei dispăruse din momentul în care o sărutase. Chiar dacă el nu ar fi invitat-o, chiar dacă dorea sau nu, ea se implicase deja.

Surpriza pe care Pierce le-o promisese copiilor se dovedi a fi o plimbare pe motorete, deși Alicia se lăsă greu convinsă. David se așezase în spatele lui Pierce, iar Adam o cuprinse pe după mijloc îndemnînd-o să meargă mai repede.

A doua zi dimineată a plouat, iar Pierce s-a jucat cu băieții de-a v-ați ascunselea și îi învăța cum să cioplească bețele pînă cînd ieși soarele. Alicia a copt niște „negrese” și a făcut o tocană

Să nu trimiți flori

pentru masă. Au fost pînă la cealaltă cabană constatînd că reparațiile erau gata. Nimeni nu sugeră ca Alicia și băieții să se mute înapoi acolo, iar în aceste două zile Pierce nu întreprinse nici o acțiune romantică. Relația lor se transformase într-o companie prietenească. Ceea ce urmă după ce mîncară putea foarte bine să nu se întîmple.

– Aș dori să stați pe aproape astăzi, băieții se pot juca pe afară.

Erau la cafea. David și Adam terminaseră treaba pe care Pierce le-o dăduse și se jucau cu o minge de fotbal în fața cabanei.

– Sigur. Oricum, te rog să nu te simți obligat să ne porți de grijă în fiecare minut. Dacă ai vreo treabă...

– N-am nici o treabă. El lăasă cana deoparte și Alicia simți că e neliniștit. Aștept un musafir diseară la cină.

– O, Pierce, trebuia să fi spus mai demult. Sări de pe scaun ca și cum ar fi ieșit un arc din el. Plecăm imediat și eliberăm locul...

– Stai jos, spusé el luînd-o de încheietura mîinii și forțînd-o să se așeze pe scaunul de pe care tocmai se ridicase. Vreau să stai și să fii aici diseară.

Alicia se uită la el neîncrezătoare.

– Când vine musafirul?

Ochii lui o fixau.

– De fapt nu e un musafir. E fiica mea.

Patru

Chrissy Reynolds sosi cînd soarele cobora în spatele pădurii. Porsche-ul frîna și opri în fața cabanei. Din mașină descinse o tînă ră înaltă, drăguță și zveltă. Fu întîmpinată de David și de Adam, care, în ciuda instrucțiunilor Aliciei de a nu da buzna pe ușă, au țîșnit afară pe scări să admire mașina care, pentru ei, era ultimul răcnet.

– Hei, salut, rîse Chrissy, flancată de cei doi băieți care se uitau curioși la ea. Am nimerit bine?

– Da, ai nimerit bine. Pierce coborî scările să-și întâmpine fiica. Deși mergea cu pași mari, dar calmi, era la fel de emoționat ca și băieții, cînd a văzut-o. Bună, Chrissy.

Pîndind de după ușa cu plasă, Alicia văzu zîmbetul fericit, dar sfios, al lui Chrissy.

– Bună, tată, o auzi Alicia spunînd, cu ezitare. Fiica lui era de fapt timidă cu el. Nu se mai mira, după ceea ce-i spusese Pierce în dimineața aceea:

– Fiica ta! exclamă ea aproape fără glas. *Fiica ta?* Sări din scaun din nou și pentru a doua oară el o reținu. Ea își trase mîna, dar rămase așezată. Mi-ai spus că nu ai copii.

Primul lucru la care se gîndi era că el avea o nevastă și Dumnezeu știe cîți copii, care-l așteptau acasă. De la moartea soțului ei și ea avusese o aventură, în Tahoe, dar aia era altceva. Să fii sărutată și să sîruți un bărbat însurat era deja cu totul altceva.

Se simțea profund rănită de proporția în care era implicată în ceea ce-l privea pe Pierce. Nu părea să fie genul care să mintă în halul ăsta.

– Alicia, nu te grăbi să tragi concluzii înainte să mă ascuți. Ți-am spus că nu am avut parte să mă bucur de copii. N-am spus niciodată că nu am copil. Soția mea și cu mine am divorțat imediat după nașterea lui Chrissy. Am abdicat de la responsabilitatea mea de a o crește, în favoarea

Să nu trimiți flori

mamei ei, ceea ce regret amarnic. Am vrut să o văd pe fiica mea săptămîna asta. A devenit foarte important să-mi petrec timpul cu ea. De aceea am invitat-o să vină într-o seară aici și să ia masa cu mine.

Alicia se mai potolise, dar tot avea impresia că o păcălise.

– Vom pleca înainte de sosirea ei. Sînt sigură că nu se așteaptă ca tu să ai și alți mușafiri, cînd dorești atît de mult să stați împreună.

– Nu se așteaptă la nimic. Nu exageram cînd îți spuneam cît am neglijat-o în timp ce creștea. Vizitele ei erau ocazii extrem de rare. Mama ei și cu mine nu suportam să ne vedem unul pe altul, așa că, în momentul în care se perfectau hîrțile la tribunal, părea că lucrul cel mai bun era să dispar din viața lor.

Curiozitatea feminină începu să o roadă instinctiv, ca o insectă care te sîciie, pe care nu o vezi, dar pe care o simți. Încercă să o alunge. Dar o pișcase. Murea să afle detalii despre căsătoria lui și de ce s-a destrămat. Oricum, din moment ce un bărbat nu-i spune fostei soții nici măcar pe nume, era clar că n-are de gînd să vorbească despre ea. Alicia rămase tăcută.

– Cred că am să gătesc friptură de vacă pentru cină, spuse el. Crezi că e bine?

Era nervos! În ciuda întrebării inofensive, Alicia

putea percepe anxietatea ce îl cuprinsese și faptul că Pierce avea îndoieli în ce privea reîntîlnirea cu fiica lui. Acea vulnerabilitate, atît de neobișnuită la un bărbat ca Pierce, atinse o coardă sensibilă în Alicia.

– E foarte bine, îl asigură ea încet. Pierce, ești sigur că vrei să stăm diseară aici?

– Da, răspunse el repede. Prea repede.

– Pe post de tampon? Te aștepți la o dispută? La o scenă?

Pierce rînji strîmb și dezaprobator.

– Nu. Nimic din toate astea. Vreau numai să fie o seară plăcută pentru ea, asta e tot.

– Am să pregătesc ceva special pentru desert.

– Nu, nu. Nu te simți obligată.

– Nu mă simt. Și eu-am poftă de ceva dulce.

El știa mai bine, dar acceptă cu considerație oferta ei generoasă.

Acum, cînd Alicia urmărea îmbrățișarea tatălui și a fiicei, putea spune că asemenea sentimente de afecțiune erau rare și plăcute. Pierce o strînse pe Chrissy lîngă el, dar pentru scurtă vreme. O împinse puțin și se uită la ea.

– Arăți grozav, ca întotdeauna. Te-ai tuns? Îmi place cum îți stă.

– Îți place? Mulțumesc. Mama a avut un șoc. Nu voia să-l tai înainte de căsătorie.

Căsătorie? A cui? A ei sau a mamei ei?

Să nu trimiți flori

– Ziua cea mare se apropie. Ai emoții?

Deci Chrissy era viitoarea mireasă.

– Puține, admise ea, cu un rîs blînd. Dar cred că e firesc.

Sprîncenele lui Pierce se împreunară, în timp ce-și studia fiica. Simțea că ar fi putut spune mai mult, dar se abținea. Puse un braț pe după umerii ei.

– Nu știu dacă am chef să te dau sau nu încă.

Chipul fetei străluci de surpriză și Alicia văzu lacrimi în ochii ei – aceiași ochi ca ai tatălui său.

– Îți mulțumesc că m-ai invitat aici, săptămîna asta, tată. Aveam nevoie de o seară departe de... toate.

El îi strînse umărul.

– Ar fi trebuit să fi făcut lucrul ăsta cu mult timp în urmă. Abia acum realizez ce dor mi-a fost de tine. Vîrsta înaintată are avantajul înțelepciunii, așa cred.

Ea îi dădu un ghiont în coaste.

– Pescuiești în ape tulburi. Prive în jos la David și Adam. Și ai și niște prieteni tineri.

– Iartă-mi impolitețea, spuse Pierce rîzînd. Chrissy, prietenii mei David și Adam Russell. Băieți, fiica mea.

– Bineînțeles că e bătrînă, zise Adam. Erau dezamăgiți. Cînd li se spusese că va veni fiica lui Pierce la cină, își imaginaseră pe cineva cam de

vîrsta lor, nu o băbătie de 21 de ani.

· Chrissy își puse mîinile în șolduri.

– Nu atît de bătrînă să nu joace fotbal. A cui e mingea asta? Arată spre mingea ce se rostogolise sub un tufiș.

– A mea, spuse David cu sprîncenele încruntate. Te las să te joci cu ea dacă mă lași să mă plimb cu Porsche-ul tău. E grozav! Acasă am un afiș în camera mea. Am vrut ca mama să cumpere unul, dar ea a spus că nu este prac... prac... prac...

– Practic; îl ajută Pierce și Chrissy rîse.

– Atunci e mai isteată decît tata. El mi l-a dat anul trecut, de Crăciun. Am avut o înțelegere în legătură cu fotbalul și cu mașina. Chrissy se întoarse la tatăl ei și își ridică o sprînceană.

– Îi cunoști de mult pe David și pe Adam?

– De duminică seara. l-am salvat în timpul furtunii.

– Glumești!

– Nu, nu glumește. Ne-a salvat, spuse David.

– Da, ne-a adus pe noi și pe mama la cabana lui pe o ploaie torențială și cu fulgere, dar mie nu mi-a fost frică, adăugă Adam.

Chrissy moștenise sprîncenele expresive ale tatălui ei. Una se arcui întrebătoare cînd se uită la el subtil.

– Băieții sînt chiar drăguți. Mama cum o fi?

Să nu trimiți flori

Alicia roși pînă la rădăcina părului încercînd să se ascundă în umbra cabanei, înainte de a fi prinsă că trage cu urechea. Dar Pierce se întoarce și o strigă să iasă. Nu avu nici o alternativă decît să împingă ușa cu plasă și să coboare scările pentru a fi prezentată oficial.

– Alicia Russell, fiica mea Chrissy.

– Bună, Chrissy, spuse Alicia, simțindu-se dintr-odată stigmatizată. Și pentru ce? Ea știa, mai bine decît oricine, că nu se întîmplase nimic între ea și tatăl acestei fete. Dar cum va reacționa Chrissy la faptul că ea și băieții ei stăteau la cabană, împreună cu Pierce?

– Bună. Mă bucur să te cunosc. Zîmbetul ei era larg, plăcut, prietenos și sincer. Chiar v-a salvat în timpul furtunii?

– Trebuie să admit că da. Și cum nu am găsit alt loc după ce cabana noastră a fost avariata de furtună, el a insistat să stăm aici. Alicia se simțea datoră să explice repede, pentru ca fata să nu tragă o concluzie greșită.

Răutăcioasă, Chrissy ridică ochii spre tatăl ei.

– Este un adevărat cavalier¹ în armura-i strălucitoare, comentă ea sec, dar fără ranchiună.

Lăsînd la o parte explicația rapidă a Aliciei,

1. În limba engleză cuvintele knight și night se pronunță la fel (nait). De aici provine confuzia pe care o face copilul

Chrissy pricepuse situația din momentul în care o văzuse. Probabil că nu știa multe despre tatăl ei, dar știa că este cunoscător al femeilor. În totalitatea ei, Alicia Russell era genul de femeie pe care el ar fi însoțit-o. Fără a mai pune la socoteală fluidul sexual ce radia între ei, de care puteai fi sigur, dacă stăteai în apropierea lor și-i vedeai cum se privesc.

– Ce e aia noapte¹ în armură strălucitoare? întrebă Adam.

– Ce-ar fi să discutăm asta la un pahar? sugeră Pierce și-i conduse spre cabană.

Alicia o plăcu pe Chrissy imediat ce o văzu. Era guralivă și spontană, sfioasă numai când se uita la tatăl ei. Era ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar se temea. Era clar că de fiecare dată când îl privea, îl admira și-l iubea, dar, în același timp, nu se simțea pe deplin confortabil. Alicia avu impresia că tînăra femeie dorea cu disperare aprobarea și afecțiunea lui.

Chrissy le povesti amănunțit despre succesele ei la școala de artă și, pentru că aspira să devină creator de modă, ea și Alicia se lansară într-o lungă discuție pe această temă.

Plictisit, David scînci:

– Acum putem să jucăm fotbal?

1. idem

Să nu trimiți flori

Pierce se ridică.

– Doamnelor, vă rugăm să ne scuzați. Mergem afară să ne mai consumăm din energie.

– Nu, spuse Chrissy, ridicându-se. Am promis. Haideți băieți. Ei fugiră înaintea ei.

– Fiica ta e foarte drăguță, Pierce. O tânără inteligentă, plină de viață.

– Nu-i așa? spuse el mândru, în timp ce o urmărea prin ușa cu plasă. Aș fi dorit să fi putut beneficia de mai multă încredere din partea ei.

– Dar poți.

El scutură capul.

– N-am fost niciodată lângă ea. Merita un tată, unul adevărat, și să știe că el îi poartă de grijă. Ceea ce s-a întâmplat între mine și mama ei nu e vina ei, dar ea a fost singura care a suferit pentru asta.

– Cred că ai fi fost acolo, dacă ar fi avut nevoie de tine, spuse Alicia încet.

Se întoarce spre ea și o privi direct în ochi.

– Aș dori să cred asta, Alicia. Am nevoie să cred asta.

– Nu pare să fie ranchiunoasă. Se uită la tine cu dragoste, fără resentimente. E posibil să aibă nevoie să audă de la tine ce simți pentru ea. I-ai spus vreodată că o iubești?

El stătu în cumpănă un moment, cu sprâncenele adunate.

- Du-te și tu afară cu ei că așez eu masa.
- Nu te pot lăsa să faci singură toată treaba. Ea îi arată ușa.

- Du-te. Folosise același ton serios care te lăsa fără replică, pe care-l folosisese cu băieții.

- Da, doamnă. Înainte ca ea să poată reacționa, o sărută zgomotos și ieși pe ușă.

Douăzeci de minute mai târziu, Alicia îi chemă pe băieți înăuntru ca să facă baie înainte de cină. Ei au protestat mîrîind, dar în final a reușit să-i bage în casă și în baie. Duse o tavă cu două pahare și o sticlă de vin alb de la gheață, pentru Pierce și Chrissy, care stăteau ruși de oboseală, pe treptele de la intrare.

- Îmi pare rău, dar asta e tot ce avem ca aperitiv, spuse Alicia, lăsînd tava jos.

- Paharul tău unde e? zise Pierce indicînd locul de lîngă el ca să așeze și ea.

- Trebuie să am grijă de copii, pentru că altfel vă fi inundație în baie. Stați liniștiți. Biscuiții trebuie să se mai coacă. Vă chem cînd e masa gata.

Pierce o prinse de mînă.

- Mulțumesc. Privirea lui era plină de recunoștință și nu numai. Îi era recunoscător pentru că le acordase, lui și fiicei lui, acest moment pentru a fi singuri. Restul, Alicia nu prea putea să-l definească, dar se simțea tulburată.

Cînd Alicia punea mîncarea pe masă, ei

Să nu trimiți flori

veneau ținându-se de mână. Vorbea Chrissy:

– Poney-ul mi l-ai trimis de Crăciun, îți amintești? Niciodată n-am văzut-o pe mama așa furioasă. N-am putut să-l țin decît o zi, pentru că l-a trimis înapoi la grajd.

– A fost întotdeauna o c-ă-ț-e-a.

– Știu cum se scrie¹, piui David.

– David Russell! Alicia era oripilată.

Pierce părea încurcat și Chrissy spuse:

– Vezi ce se întîmplă cînd vorbești urît despre mama?

– Nu e un cuvînt urît. E cunoscut. Și nu-mi pare rău că l-am spus, îmi pare rău doar că David l-a auzit. Este un cuvînt nepoliticos, David, și să nu te aud că-l folosești.

– Da, domnule.

Cina a fost excelentă din toate punctele de vedere. Nu le-a scăpat nici un subiect de discuție. Friptura lui Pierce fu delicioasă, deși el o complimentă pe Alicia care fusesse tăietii tocmai buni. Ducea dorul momentelor cînd ea și Jim erau împreună și cînd ea își etala talentul culinar făcînd cîte o plăcintă specială cu cremă de lămîie, care era foarte apreciată de toată lumea.

Băieții nu uitară de plimbarea cu mașina.

1. Aluzie la pronunția asemănătoare a cuvintelor bitch = cățea, și beach = plajă

Chrissy îi dădu cheile lui Pierce.

– Faci tu asta pentru mine, în timp ce eu o ajut pe Alicia la vase?

– Nu e nevoie, spuse Alicia imediat.

– Dar vreau să te ajut. Și n-am terminat discuția despre lungimea tivului pentru anul viitor.

– Atunci chiar mă bucur că îi iau pe băieți la o plimbare. Pierce luă câte un pui de Russell sub fiecare braț și-i scoase afară pe ușă cu un chiuit vesel.

Chrissy o surprinse pe Alicia zîmbind tandră și uitîndu-se după ei. Încurcată, începu să strîngă masa.

– Înțeleg că te măriți în curînd. Ce rochie ți-ai ales?

Chrissy îi descrie rochia și culoarea pe care o alesese pentru ziua nupțială. Nu făceau nici un efort să converseze. Alicia se trezi spunîndu-i tinerei femei despre Jim și despre moartea lui, despre viața ei de văduvă, despre serviciul ei, chiar și despre Sloan și Carter.

– Te-ai culcat cu tata?

Abilitatea de a șoca pe cineva lăsîndu-l fără replică, printr-o întrebare fără legătură cu contextul, era o altă trăsătură pe care Chrissy o moștenise de la tatăl ei.

Alicia avea mîinile în apa cu săpun. La această întrebare impertinentă, strînse pumnii.

Să nu trimiți flori

– Nu, zise ea încet. Ridicînd ochii spre Chrissy, repetă: Nu, nu m-am culcat cu el.

– Cred că ar trebui, spuse Chrissy. Nu se uita la Alicia, ci era atentă să pună în ordine paharele în dulap.

– De ce? Aliciei îi era peste măsură să înțeleagă candoarea fetei.

Chrissy o privi, zîmbi și ridică din umeri.

– De ce nu? Este evident că vă placeți unul pe altul. Nu mă înțelege greșit. Nu cred în chestii d-astea. Mă gîndeam... Făcu o pauză și privi aiurea pentru un moment. Apoi se întoarse din nou spre Alicia, care, așa cum rămînea mută cînd Pierce o privea, rămăsese și acum, sub ochii lui Chrissy, identici cu ai tatălui ei. Nu-ți puteai ascunde gîndurile de asemenea ochi.

– E ceva în neregulă cu tata.

– În neregulă? Ce vrei să spui?

– Nu știu. E schimbat. Chiar și faptul că m-a invitat aici nu-i este caracteristic. Înaintea vizitelor mele, era întotdeauna grăbit. Obosisem încercînd să țin ritmul cu el. Se mișca încontinuu. Acum e meditativ, sentimental. Face lucruri pe care nu le-a făcut pînă acum.

– Ca acela de a invita o biată văduvă și pe fiii ei să stea o săptămînă cu el?

Chrissy rîse și se puse în locul Aliciei.

– Evident că ți-ai dat seama de ce a făcut-o.

Dacă ai fi arătat ca o vagaboandă, sînt sigură că ar fi fost politicos, s-ar fi asigurat că sînteți în siguranță, dar mă îndoiesc că ar fi fost atît de ospitalier.

Tulburată, Alicia schimbă privirea. Chrissy o luă de mînă și o forță să se uite în ochii ei.

– Dacă ți-o cere, ai să te culci cu el?

Alicia înghiți, surprinsă peste măsură, ca să se mai simtă ofensată.

– Nu știu.

– Sper s-o faci. Cred că are nevoie de tine.

– Sînt sigură că unui bărbat ca tatăl tău, nu-i lipsește compania femeilor.

– Sînt convinsă. Dar eu nu vorbesc de sex. Oricum, nu în mod special. Cred că are nevoie de tot ce reprezintă tu, de căldura și compasiunea ta. Și sînt convinsă că e bine pentru amîndoi.

Slavă Domnului, Alicia auzi mașina afară și era bucuroasă că discuția nu mai putea continua. Băieții s-au dus la culcare, așa încît adulții puteau să-și continue vizita. Își luară la revedere solemn de la Chrissy și Alicia știa că sperau să o mai vadă. Se lăsă pe vine și- i sărută pe obraji și nici unul nu se mișcă, deși obișnuiau să evite asemenea scene de cîte ori era posibil. Era tîrziu cînd Chrissy spuse că trebuie să se întoarcă acasă.

– Chiar trebuie? întrebă Pierce. E loc și pentru

Să nu trimiți flori

tine.

– Am ore mâine dimineată și după-amiază merg la probă. Mama o să facă mutre dacă nu mă duc. O luă pe Alicia de mîini. Mă bucur mult că te-am cunoscut. Vă invit oficial, pe tine și pe băieți, la nuntă.

– Mulțumesc. O să vedem.

Chrissy o trase încet și o îmbrățișă scurt.

– Ține minte ce ți-am spus. Ai permisiunea mea. Chrissy îi făcu cu ochiul înainte de a se întoarce și Alicia evită ochii întrebători ai lui Pierce.

– Mă duc să o conduc, zise el.

Timp de o jumătate de oră, Alicia stătu în fața căminului, frunzărind o revistă. Vocile lor ajungeau, din cînd în cînd, pînă la ea. La un moment dat i se păru că o aude pe Chrissy plîngînd, dar nu era sigură. În cele din urmă auzi motorul pornind și roțile scrîșnind pe drumul acoperit cu pietriș.

Trecu un timp pînă ce Pierce intră înăuntru și, gîndindu-se că s- ar putea să vrea să rămînă singur, Alicia se îndreptă spre scări. Nu dorea cu nici un chip să creadă că stătuse special ca să-l aștepte. Abia atinse prima treaptă cînd el intră.

– Te duci la culcare?

– Da, mă gîndeam...

El întinse mîna.

– N-ai vrea să stai cu mine puțin, Alicia?

Inima începuse să-i bată tare și nu putea să spună exact de ce. Poate pentru că era liniște și erau singuri. Poate pentru că el stinsese toate luminile cu excepția unei lămpi cu lumină slabă, ce dădea cabanei un aer de intimitate în fiecare ungher. Poate pentru că vocea lui, ușor iritată, era puternic emoționată când îi pronunța numele. Oricum, indiferent de motiv, tremura în timp ce se întoarse de la scări și luă mîna ce fusese întinsă spre ea. El o trase să se așeze lângă el, pe canapeaua moale, cu tapiserie fină.

– Îți mulțumesc pentru această seară.

– N-ai pentru ce. Zău că nu, spuse ea, când observă ochii lui sceptici. Mi-a plăcut să joc rolul de gazdă.

– Oricum, îți mulțumesc. Cred că Chrissy s-a simțit bine. A fost doar o ocazie rară pentru a uita ciroul pe care-l face mama ei cu privire la nuntă.

Alicia lăsă la o parte bunul simț și se aventură pe un teren pe care îl considera la fel de exploziv ca o mină. Începu ușor:

– Chrissy nu pare prea emoționată de nunta ei. Își iubește logodnicul?

– Cred că trebuie să simtă puțină afecțiune pentru el. Este un tînăr agreabil. Dar nu cred că-l iubește.

– Atunci de ce...

– Este împinsă să facă o „căsătorie bună“.

Să nu trimiți flori

Bună pentru mama ei, asta e.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi, dar aș vrea să-ți explic. Este o poveste lungă, plictisitoare.

– N-am altceva de făcut, zise ea, simțind că el are nevoie să vorbească.

– Ai putea să dormi.

– Mai degrabă aș asculta.

– Nu pot să mă descarc pe tine.

– Eu am discutat cu tine problemele mele, noaptea trecută. Cîteodată, străinii sînt cei mai buni ascultători.

– Sîntem încă străini? Ea a fost prima care își luă ochii de la privirea aceea autoritară. El oftă profund. Ei bine, ascultă. M-am căsătorit de tînr și ca un prost. Dottie mă considera o pradă bună, un inginer care promitea. Era drăguță, avea un corp superb și o înclinație specială pentru sex. Căzusem în capcană și ea și-a înfipt ghearele în mine, înainte să-mi dau seama de asta. Nu ne potriveau. Aveam țeluri și priorități diferite. Căsătoria a fost sortită eșecului.

Continuă să-i explice că soția lui, care provenea dintr-o familie foarte numeroasă, se supărase cînd el investise o mare parte din economiile lui și o mică moștenire, într-o companie nouă, urmînd să mai locuiască o vreme în casa veche. Banii au început să fie bine chivernisiți și nu mai

puteau fi membrii clubului pe care-l frecventau și nici să se miște în voie. Atunci rămăsese ea însărcinată.

– Mă făcuse să mă simt ca un anormal ale cărui poftă trupești nu-i lăsau timp pentru contraceptive, când de fapt patul conjugal era locul unde eram cel mai puțin compatibil.

Alicia înghiți și era alarmată să descopere că nodul din gât era de fapt o gelozie rece.

– Am amenințat-o că o omor numai dacă se gîndea să avorteze. După concepțiile de azi sînt sigur că atitudinea mea părea de netolerat și incredibil de puritană. Cu toate astea, așa m-am simțit. Și încă mă simt. Curînd după nașterea fetei, am convenit că am fi mult mai fericiți dacă nu ne-am mai vedea. Dottie mă urăște pentru că am contribuit la eșecul vieții ei. Sînt singurul lucru pe care și l-a dorit, după care a alergat, dar pe care nu l-a putut avea.

Își trecu mîinile prin păr.

– Dar eu mă acuz pe mine pentru această căsătorie eșuată, pentru că n-ar fi trebuit, din capul locului, să mă însor cu ea. Iar ca părinte, asta vorbește de la sine. Nici măcar nu-mi cunosc fiica. N-am fost lîngă ea cînd era copil, cînd era tînră, adolescentă. Acum este obligată să se căsătorească, ceea ce o va face groaznic de nefericită și eu nu pot să fac nici cel mai neînsem-

Să nu trimiți flori

nat lucru să împiedic asta. Orice intervenție din partea mea ar fi declararea celui de al treilea război mondial cu Dottie. Și totuși simt că trebuie să fac acest unic lucru important pentru fiica mea înainte... S-a oprit brusc.

– Înainte de ce?

– Nu contează. Cred doar că ea vrea ajutor pentru a ieși din această porcărie și nu știe cum să-l ceară. I-am spus să încerce să-i țină piept maică-si. Știu că n-o s-o facă.

– Chrissy e o femeie inteligentă. Nu poate fi forțată să accepte o căsătorie dacă nu vrea.

– N-o cunoști pe Dottie. Este șmecheră ca George Patton! Și la fel de umanitară ca Nero! Când își pune mintea să facă ceva, oamenii preferă să se umilească și să tacă pentru a evita scandalul.

– Dar tu nu ai făcut asta.

El întoarse capul și îi fixă ochii.

– Nu, slavă Domnului. Sper, doar, ca fiica mea să înțeleagă la timp greșeala pe care o face. La dracu', mama ei îl vrea pe acel tânăr de ginere pentru numele pe care-l are. Probabil că Chrissy nu-l place, dar nu mai poate suporta. Singura fericită va fi Dottie.

– La timpul potrivit Chrissy va ști ce să facă.

– Oare? Nu va mai avea când să-mi mulțumească. Pentru că am fost un părinte zgîrcit, m-am

recompensat făcîndu-i cadouri – poney și un Porsche. Nu i-am dat niciodată o conduită, un sens al valorilor, ceva care este într-adevăr important. Doamne, e o minune că nu mă disprețuiește.

Conștientă de ce face, Alicia îi puse la loc cîteva șuvițe de păr mătăsos ce-i stăteau pe frunte.

– Nu ești atît de ticălos pe cît te zugrăvești singur, Pierce. Și nu-ți face probleme pentru Chrissy. Are capul pe umeri.

– I-am spus în seara asta că o iubesc, zise el cu voce scăzută.

Deci, sfatul ei, subtil, fusese urmat.

– Și ce-a făcut?

El zîmbi.

– A început să plîngă, m-a îmbrățișat și mi-a spus că și ea mă iubește.

– Mă bucur, Pierce. Mă bucur foarte mult pentru voi amîndoi.

El ridică un genunchi ca să se poată uita la ea. Aplecîndu-se în față, îi căută ochii.

– Trebuie să-ți mulțumesc pentru succesul din seara asta. Nu pot să-ți spun cît de important a fost pentru mine.

– S-ar fi întîmplat, oricum, mai devreme sau mai tîrziu. Tu ai vrut să fie așa. Chrissy la fel. Eu doar am sugerat ceea ce plănuiiseși deja.

El îi atinse obrazul cu vîrfurile degetelor.

Să nu trimiți flori

– Ce anume te-a făcut să îmi spui asta? Ce te-a făcut să fii atît de înțelegătoare, pe aceeași lungime de undă cu alți oameni și să știi ce-l mișcă pe fiecare?

– Nimic. Întotdeauna am fost egoistă.

– Nu-mi vine a crede. Vocea lui, gravă și blîndă, atingea locuri sensibile ce nu trebuiau atinse. Simțea că vocea lui o mîngîie, că se pisicește, plină de tandrețe, pe fiecare centimetru al corpului ei.

– Crede-mă. De cînd mă știu m-am gîndit numai la mine, altfel nu mi-aș fi dus viața alături de oameni care să-mi poarte de grijă. Întîi părinții, apoi Jim. Nu m-a preocupat nimic altceva decît propria mea fericire și ce trebuiau ei să facă pentru asta. Cînd l-am pierdut pe Jim am transferat toată responsabilitatea pentru viața mea asupra lui Carter. E mai simplu să faci asta, vezi? Apoi, nu poți fi tu cel acuzat dacă lucrurile merg prost.

Dădu din cap cu tristețe și, pentru a puncta acest lucru, își puse mîna peste mîna lui.

– Pierce, în sufletul meu știam că Carter nu mă iubește, chiar înainte de a o întîlni pe Sloan. Aproape că l-am lăsat să-și ruineze viața, să-și rateze șansa la fericire, cu scopul de a-mi asigura mie viitorul.

– Nu fi atît de dură cu tine. Te gîndeai la băieți.

– I-am folosit ca pe o scuză. Furată de gânduri, se juca tristă cu nasturii de la cămașa lui. Familiaritatea aceasta nu i se părea deloc anormală. În final, m-am trezit că sînt om în toată firea, că trebuia să fiu pe deplin responsabilă pentru viața mea și a fiilor mei. Pentru prima oară, stăteam pe propriile picioare. Acum mă simt mai bine, dar cîteodată e foarte greu.

– Nu cred să existe cineva căruia să nu-i fi fost frică într-un moment sau altul. El îi ridică mîna la gură și-și lipi buzele de palma ei.

– Ce-ai vorbit cu Chrissy?

Mai mult ca sigur că i-a simțit pulsul sub degetul pe care-l ținea la încheietura mîinii ei pentru că ridică ochii spre ea. Genele lui erau lungi, negre și foarte dese. Ea dorea să le mîngîie cu degetele.

– De-ale noastre. Nimic mai mult.

– A întrebat de noi?

– Da.

– Ce dorea să afle?

Alicia știa unde putea duce un răspuns adevărat. În aceste condiții, cel mai bine era să evite adevărul. Dar nu dorea asta. Voia să meargă pînă la capăt. Dă-le la naiba de consecințe.

– Chrissy m-a întrebat dacă m-am culcat cu tine.

Să nu trimiți flori

– Și ce i-ai spus?

– Că nu.

– Și ce-a zis?

Alicia își umezi buzele.

– A spus că ar trebui, că ar fi bine pentru amândoi.

– Perfect de acord. Știu că ar fi al naibii de bine pentru mine. Îi luă fața în mâini și își adânci ochii arzînd strălucitor în ochii ei. Văzu un dor nespus, o nevoie puternică la fel ca și a lui.

– Tu ce zici?

– Cred că ar fi o satisfacție reciprocă. Zarurile erau aruncate.

– Nu mă pot implica mai mult. O să facem dragoste și atît. Nu vreau să suferi mai tîrziu.

– Înțeleg.

– Înțelegi? Chiar înțelegi, Alicia? Pentru că trebuie să știu acum.

– Nici eu nu mă pot implica.

– Sîntem doi oameni care știu ce fac, corect? Sîntem amândoi de acord.

– Da.

– Fără regrete ulterioare.

– Fără.

– Doar pentru o noapte. Fără obligații. Fără să acordăm o semnificație specială acestui lucru, să-l luăm ceea ce este, o descărcare fizică, un schimb de hormoni. De acord?

– Da. Ultimul cuvînt venea ca o pledoarie pasionată, iar trupul ei se lipi, plin de dorință, de al lui.

Își plimbă degetele pe buzele ei, urmărindu-le forma înainte ca gura lui să le sărute. Fără un preambul, limba lui se mișca liberă, nestăpînită, cercetînd și gustînd-o.

Încolăcindu-și brațele în jurul ei, se ridică și o făcu și pe ea să se ridice în picioare. Nedezipindu-și gura de a ei, o duse spre pat, așa îmbrățișați cum erau. Gemeau de plăcerea de a se simți unul pe altul. Fără un cuvînt, el îi scoase bluza din pantaloni.

Își cufundă capul între sînii ei și-i sărută prin bluză, cu toate că, în același timp, îi descheia nasturii. Cînd îi dădu bluza peste umeri, sînii ei erau umezi iar sfîrcurile erau trandafirii și strînse sub sutienul transparent.

El se calmă forțat, impunîndu-și să încetinească, să nu facă ravagii, ci să savureze. Mîinile cuprinseră sînii posesiv, dar tandru și o dezmierdă cu mișcări lente.

– Ești minunată, șopti el.

Mîinile Aliciei se încolăciră în jurul gîtului lui și își lăsă capul pe pieptul lui, auzind cum îi bate inima. Mirósea a colonie scumpă, cu iz de pădure, și Alicia inspiră cu plăcere.

Mîinile lui agile îi descheiară sutienul. Cînd îl

Să nu trimiți flori

scoase și-l lăsă să cadă pe podea, Alicia îl privi cu răceală. Dar ochii lui erau încântați.

– Ai niște sîni minunați, Alicia. Minunați.

Ochii, cuvintele, apoi mîinile și buzele confirmă lucrul ăsta. O acoperi de sărutări, ridicîndu-i sîinii cu palmele. Sfîrcurile înfloreau sub degetele lui, iar limba lui se juca leneșă cu ele, în timp ce tensiunea creștea în amîndoi.

– Vrei să te dezbraci singură? Întrebă Pierce cu o autoconstrîngere impusă.

– Vrei să mă dezbraci tu?

– Foarte tare.

Alicia își scoase pantofii rămînînd în picioare în fața lui, îngăduitoare. Ochii lui emanau căldură, alunecînd de la sîni în jos spre talie. Îi scoase cureaua și, cu mișcări lente, descheie pantalonii de jerse pe care-i pusese pentru vizita lui Chrissy. Îi lăsă în jos cu mîinile de-a lungul coapselor și picioarelor pînă ce Alicia ieși din ei.

– Știu deja ce picioare frumoase ai, șopti el alintîndu-se, în timp ce se ridica. Prinzînd elasticul de la chiloți cu degetele mari, începu să-i lase în jos. Brusc, o simți tensionată, și-și retrase mîinile.

– Am greșit cu ceva?

– Nu, dar... Stîmjenită de acest acces de pudoare puse mîinile pe pieptul lui și începu să-i descheie cămașa. Dorea demult să-și lipească fața de pieptul lui, dar nu avea curajul. El rămase

nemișcat, lăsînd-o să-l examineze. Sfîrcurile lui erau închise la culoare și plate. Curioasă, atinse unul cu vîrf degetului și sfîrcul se strînse. Îl auzi respirînd printre dinți. Era bine sau rău? Nu-și amintea să fi făcut același lucru cu Jim.

Nu sînt bună la chestii din astea, se gîndi ea deprimată. N-o să mă placă. Nu știu ce trebuie să fac. Se căsătorise cu Jim înainte de eliberarea sexuală a femeii. Acum se simțea ignorantă, fără experiență și distrusă.

Pierce sesiză lucrul acesta și-i puse mîinile, încet, pe umeri.

– De ce nu te urci în pat?

Ea se întoarse, dădu la o parte pătura în timp ce el își scoase restul de haine. Alicia se așeză în pat, refuzînd să se uite la el, deși putea să vadă, cu coada ochiului, că era gol. El se apropie și puse un genunchi pe pat.

– Alicia? întrebă încet. Se aplecă, luîndu-i o mînă și punînd-o pe coapsa lui. Ea închise ochii de teamă. Pierce îi mîngîie mîna. Vrei să ne oprim? Spune-mi.

Preocuparea din tonul lui o făcu să-l privească. Îi văzu pielea netedă și bronzată, mușchii încordați, masculinitatea.

Dar mai puternic decît dorința lui, decît corpul lui, era caracterul lui. Chiar și acum, era dispus să o lase pe ea să decidă. Un puternic sentiment,

Să nu trimiți flori

foarte aproape de dragoste, o inundă pe Alicia. Își aminti de discuțiile lui cu copiii, cum îi făcea să stea nemișcați, cu atenția concentrată, cum îi făcea să rîdă cu lacrimi. Își amintea de momentele în care-l surprinsese privind-o cu tandrețe, cu un dor ce depășea dorința sexuală. În ciuda faptului că-i spusese ceea ce-i spusese despre el, era un om bun, grijuliu, și Alicia dorea să facă o încercare cu acest om.

Încet, degetele ei se curbară pe coapsa lui, mîngîindu-l ușor.

– Nu, nu vreau să ne oprim.

Fără grabă, se întinse lîngă ea și o strînse lîngă el. O ținu în brațe mult timp înainte de a o săruta. Cînd o făcu, buzele lui erau moi și ea se relaxă. Coborînd mîna, îi scoase chiloții, avînd grijă s- o facă încet, să nu o sperie.

Pierce îi privi goliciunea și Alicia se lăsă privită cu smerenie. Cînd el se uită din nou la ea, ochii îi străluceau de plăcere și zîmbetul lui era o dezmierdare mută. O mîngîia fără grabă, amînînd momentul culminant. Ea torcea ca o pisică sub mîngîierile și sărutările lui.

Își privea mîinile în timp ce o mîngîia, văzînd-o cum se destinde. Alicia se minuna că nu roșește de rușine. Emoția ei mai degrabă creștea, urmărindu-i fiecare mișcare și privindu-l cu ochi de amantă.

Actul în sine se apropia și Alicia răspundea căutărilor lui. Îl acceptă, în timp ce buzele lui îi căutau grăbite sînii. O invadase complet și plăcerea pulsa în ea ca stropii unei cascade magice.

– O, Doamne, e bine, șopti el în urechea ei. E atît de bine, Alicia.

– Pierce. Îi spuse numele încet. Corpul ei era una cu al lui. Oare uitase sau mai trăise vreodată asemenea momente?

– Șșș, spuse el. Nu ne grăbește nimeni. Nu sîntem la concurs. Relaxează-te, draga mea. Trebuie doar să simți cum te iubesc. Doar să simți.

Alicia nu voia să se poarte prostește sau să facă ceva de care să-i fie rușine, dar cînd se simți relaxată și știu că va fi luată de valul emoției, i se dăruî cu toată ființa ei, îngropîndu-și fața la pieptul lui.

– Pierce! strigă Alicia ca și cum lumea ei explodase în milioane de bucăți.

Îl auzea ca prin ceață și erau o singură ființă. Era ca în al nouălea cer și... trist.

Cinci

El îi prinse şuvițe de păr auriu între degete și încercă să numere fațetele briliantelor din ochii ei. Îi sărută sînii plini, adușmecîndu-i.

– Ești atît de dulce. Cuvintele se evaporau de pe pielea ei.

– Oare?

– Foarte, foarte, foarte. Pierce punctă confirmarea cu sărutări mărunte pe gîtul ei. Reveni cu capul pe pernă.

– De cînd a murit Jim?

Sandra Brown

– De trei ani.

– Și-ai stat trei ani fără nici un iubit?

– Ce te face să spui asta? Fusesse chiar atât de nepricepută, de penibilă? Se retrase de lângă el.

El zîmbi cu afecțiune și o trase înapoi spre el.

– Aș fi putut să jur, dar n-ai de ce să te aperi. Buzele lui se plimbară pe fruntea ei, iar mîna se balansa pe talie, șold și coapsă. E bine de știut.

Vorbele lui îi plăcură și se cuibări mai aproape.

– A fost unul, se confesă ea repede.

→ Carter.

Puse mîna pe pieptul lui și începu să-i pipăie alene părul des și zbîrlit. Zîbind numai pentru ea, Alicia spera ca această urmă de gelozie din vocea lui să nu fie un produs al imaginației ei.

– Nu, n-a fost Carter.

– Nu Carter?

Ea dădu din cap.

– Ți-am spus care a fost relația mea cu Carter. Dacă am fi făcut dragoste vreodată, chiar dacă ne-am fi căsătorit, cred că am fi avut impresia că îl înșelăm pe Jim. Eu și Carter eram prea buni prieteni ca să fim amanți.

– Deci, a fost altcineva?

– N-a fost „altcineva”. Altcineva nu a fost decît pentru o noapte. A fost foarte drăguț, nimic mai mult în afară de faptul că m-a făcut să realizez că nu eram moartă încă, deși Jim era. Și că am fost

Să nu trimiți flori

necinstită cu mine însămi să-l iau pe primul venit. Nu mai spun ce incorect era față de Carter.

Cîtva timp, Pierce stătu nemișcat. Mîinile lui nu o mai mîngîiau. Abia mai respira. Greșise oare, povestindu-i despre noaptea petrecută la Tahoe?

– M-ai mințit, Alicia.

Speriată, ea se ridică și privi spre chipul lui umbrit.

– Te-am mințit?

El îi puse mîna pe după gît, mîngîindu-l încet. Părul ei era ca un magnet care atrăgea fiecare rază de lumină, așa cum se revărsa pe mîna și pe brațul lui, atingîndu-i pieptul.

– Ai mințit cînd ai spus că această noapte nu va avea nici o semnificație specială. Jucîndu-se cu părul ei printre degete, o trase încet înspre el și o sărută. A fost un sărut infinit de tandru. Pentru tine, asta este mai mult decît sex, nu-i așa? Înseamnă ceva?

Pierce văzu cum genele i se umplu de diamante și așteptă pînă cînd ea ridică ochii plini de lacrimi spre el.

– Da. Înseamnă, spuse cu o voce răgușită. Ar trebui să însemne, altfel n-aș fi aici.

– Alicia. Îi cuprinse talia și o trase peste el. Greutatea sînilor se odihnea pe pieptul lui. De data asta, sărutul n-a mai fost la fel de tandru. Ea răspundea fiecărui impuls.

Buzele lor erau umede. Alicia își plimbă un deget pe buza de jos a lui Pierce, gîndindu-se la plăcerea de a-l gusta.

– Și tu ai mințit, Pierce?

El îi puse capul în scobitura umărului lui. Închise ochii de plăcerea de a o avea lîngă el. Mîna lui i se plimba pe spate și ajunsese la rotunjimea feselor. O strînse lîngă el și cînd o auzi gemînd de plăcere, știu că putea face din nou dragoste cu ea. Mereu și mereu.

– Da. Te-am mințit și pe tine, m-am mințit și pe mine.

Puțin înainte de revărsatul zorilor, Alicia îl lăasă pe Pierce dormind, își strînse lucrurile, trecu repede pe la baie și o zbughi pe scări. Își puse cămașa de noapte și reuși să se streceare în pat lîngă Adam, fără să-l trezească. Se simțea ridicolă, furișîndu-se în pat ca o adolescentă care venise acasă tîrziu, dar era destul de greu să le explici copiilor de azi ce a aia moralitate. Dacă ar fi fost ambiguă în explicații, ce-ar fi zis băieții, că s-a culcat cu Pierce?

Abia adormise cînd îi simți că se mișcă. În șoaptă, copiii s-au dus jos. Cîteva minute mai tîrziu Alicia auzi apa la baie. Apoi îl auzi pe Pierce

spunînd încet:

– 'neața. V-ați și trezit? Mama voastră doarme încă?

Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să se scoale și să dea ochii cu ei, dar rămăsese sub pătura subțire, înspăimîntată de data asta. Oare ce credea Pierce despre ea acum? Ce credea ea despre ea însăși? De ce acum un minut era năucă și incapabilă să mai respire vis-à-vis de tot ce se întîmplase între ei noaptea trecută și în secunda următoare îi era rușine de tot?

Nimic din viața ei de adultă nu o pregătise pentru a împărți patul cu un om ca Pierce. Nu exista loc pe corpul ei pe care să nu-l fi explorat amănunțit și pe care să nu-l cunoască la modul intim. Jim fusese un bărbat drăguț, cinstit, dar ceea ce făcea el era imatur în comparație cu extazul evident al lui Pierce.

Își folosisese tot trupul, nu numai mîinile, buzele sau sexul, dar și pielea și părul și toate cele cinci simțuri, inima și mintea. Probabil că își concentrase toate forțele în ce o privește, făcînd-o să creadă că nici o altă femeie pe lumea asta nu fusese vreodată iubită așa.

Amintindu-și tot ce făcuse, tot ce i se făcuse, roși ca o fată bătrînă. Cei care o cunoșteau bine ar fi rămas șocați de purtarea ei extravagantă, de toată atitudinea ei. Părinții ei, prietenii, Sloan și

Carter. Ei, poate Sloan și Carter nu, se gîndi ea zîmbind, amintindu-și de pasajele amoroase din ultimele cărți ale lui Carter.

Dar ei erau ei și ea era ea. O nouă ea. O ea pe care tocmai o cunoscuse. Vechea Alicia Russell era fermecată, îngrozită și intrigată de femeia din ea ce se născuse noaptea trecută.

Stătuse destul. Jos, micul dejun era în plină desfășurare. Era timpul să se ducă și ea. Îmbracă un costum de velur, își dădu cu o perie prin păr și se apropie timorată de scările abrupte.

Adam o văzu primul.

– 'neața, mamă. Am dat din picioare noaptea trecută? Se întoarse către Pierce. De cîte ori dorm cu ea, spune că o lovesc.

– Nu știi. Niç' măcar nu se uitase la Pierce, care se sprijinea de dulap, sorbindu-și cafeaua. Ochii ei nervoși abia îl zăriră. Avea doar pantalonii pe el. Inima Aliciei începu să pulseze tare și să-i gîdile stomacul. Cunoștea textura pielii lui, își amintea tot.

– Bună dimineța, David.

– 'neața. Ai fața roșie?

– Da? Alicia își duse mîinile înghețate la obraji care ardeau.

– De ce ai fața așa de roșie, mamă? întrebă Adam băgîndu-și lingura în gură.

– N-nu știi.

Să nu trimiți flori

– Hai că ești nostimă, comentă Davis. Dă-mi gemul, te rog.

Alicia se întinse după borcanul cu gem de struguri, dorind să i-l arunce în cap fiului ei. Trecu un moment penibil, înainte ca ea să aibă destul bun simț să se uite și la Pierce.

– Vrei cafea? întrebă el calm.

Asta era de ajuns. Ochii lui, expresia blândă, inflexiunea vocii lui îi spuneau că totul era în regulă. Se relaxă.

– Te rog.

El turnă cafeaua și ea se așeză la masă puțin înainte ca genunchii să îi cedeze. Marginea pantalonilor lui era puțin mai jos de ombilic. Locul acela o hipnotiză. Îl investigase aseară pe întuneric, dar simțea o nevoie dureroasă să-l atingă, să-l sărute și să-i mulțumească pentru noaptea minunată – fusese fantastic. Niciodată nu s-a simțit mai feminină, mai dorită.

– Vrei să mănânci ceva?

– Doar puțină pâine prăjită. Nu mi-e foarte foame.

– Nici mie.

Pentru un timp, ce păru fără sfârșit, se uitară unul la celălalt transmițându-și o mie și unu de mesaje tăcute. Parcă David o întrebase ceva și se lăsă provocată. Pierce aduse o farfurie cu pâine prăjită, o puse pe masă și se așeză vis-à-vis de

ea.

– Îți vine foarte bine culoarea asta.

Costumul era prea frumos ca să transpiri în el.

– Mulțumesc.

– Ai dormit bine?

Gura lui era atât de frumoasă!

– Da. Tu?

– Visele m-au împiedicat să dorm prea profund.

Și această gură a lui care vorbea o făcuse să se simtă atât de frumoasă.

– Îmi pare rău.

El își amintea toate momentele și toate locurile pe care le sărutase și ochii i se dilatără.

– Nu contează. Au fost vise frumoase.

– Mami, simțem ca ăia de pe cutie.

Alicia își luă ochii de la Pierce și privi spre Adam.

– Poftim? zise ea vag.

– Uite. Copilul arată spre poza de pe cutia cu fulgi de porumb. Stau toți în jurul mesei și mănâncă micul dejun. Doi băieți, adică eu și David și mama și cu tata.

– Ba nu simțem ca ei, deșteptule, spuse David. Pierce nu poate fi tatăl nostru. Întîi ar trebui să se însoare cu mama.

Buza lui Adam tremura nervos.

– Da, dar atunci ar fi același lucru, nu-i așa, mami? Ea nu răspunse. Era prea alarmată de

Să nu trimiți flori

faptul că fața lui Pierce pălise brusc și în ochii lui apăruse o lumină înghețată, rece și fragilă.

– Cam așa ceva. Și, David, te rog să nu-i mai vorbești așa, zise ea, absentă. Inima ei, care pînă acum dansa de bucurie, era acum de plumb, scufundată în disperare.

– Dacă îți terminat, ce-ar fi să vă duceți afară să vă jucați?

Copiii erau bucuroși că au scăpat de treabă și se îndreptară spre ușă:

– Ar fi grozav dacă Pierce ar fi tatăl nostru, nu-i așa, David?

– Da, am fi ca și copiii lui și Chrissy ar putea să vină să ne vadă și ne-am putea plimba din nou cu Porsche-ul.

– Mamă, ce bine! Și ar fi sora sau mătușa noastră?

– Sora noastră. Tu nu pricepi chiar nimic?

– Da' e prea bătrînă să fie sora noastră.

Ușa cu plasă se trînti în urma lor și zgomotul acela accentuă liniștea ce se lăsase în cabană.

Pierce puse jos ceașca de cafea. O pusese cu mare grijă, ca și cum, dacă nu ar fi făcut așa, ar fi dat cu ea de toți pereții. Se uita la ceașcă. Maxilarul îi era rigid ca fierul. La tîmplă, o venă pulsa puternic. Își trecu mîna prin păr, cu degetele încordate, pe care apoi le strînse în pumn.

Alicia se îngrozi de această transformare. Nu pentru că-i era frică de el, ci pentru că intuia ce înseamnă această metamorfoză.

– Pierce, sînt doar niște copii, pledă ea. Nu-și dau seama de implicațiile cuvintelor pe care le-au rostit. Ei știu doar că familia noastră este incompletă și-i supără faptul că nu au tată. Pierce, nu da importanță la ce au spus ei.

Zîmbetul lui era înghețat.

– Asta este o vagă reminiscență a ceea ce am convenit aseară. Dar a avut importanță specială, nu-i așa, Alicia?

– Credeam că am stabilit deja că da. Atinsese o coardă sensibilă. Și asta e un motiv să te enervezi?

– Bineînțeles că da, țipă el, sărind de pe scaun.

Din fericire băieții chiuiau pe afară la o veveriță și nu-l auziră. În schimb, Alicia îl auzi, iar el își domoli vocea:

– Da, sînt nervos.

– Pentru ce? Își reveni repede. După ceea ce se întîmplase noaptea trecută, nu era cazul să știe ce se întîmpla cu el? Cum te poți enerva că un copil de cinci ani aduce vorba de căsătorie?

– Nu sînt supărat pe Adam. O, Doamne, Alicia, crede-mă. Sînt supărat pentru că noaptea trecută a fost minunat, pentru că ești o femeie de care aș

Să nu trimiți flori

putea să mă îndrăgostesc foarte tare, pentru că vreau să fiu tatăl copiilor tăi și să am parte de ce nu am avut cu Chrissy.

Ea privi în jurul ei, mișcându-și mâinile fără rost.

– Nu te înțeleg. Ce e rău în asta?

O apucă de umeri și o scutură încet.

– Pentru că nimic din toate astea nu se poate întâmpla. Rosti apăsător fiecare cuvânt.

Îi dădu drumul și ea se clătină. Pierce se întoarse cu spatele și se duse la fereastră, uitându-se afară la Adam și la David care adunau vreascuri punându-le deasupra lemnului pe care el le stivise cu o zi înainte. Pierce închise ochii cu durere și ar fi dorit să-și astupe urechile pentru a nu le auzi conversația.

– Așa ne-a învățat Pierce să facem.

– David, de unde știe el atât de multe lucruri?

– Pentru că e bătrîn, ca un tată. Tatii știu să facă o mulțime de lucruri.

– Crezi că o să fie mîndru de noi dacă le punem pe toate?

– Sigur. Deja este mîndru de noi. Nu ții minte? Așa a spus.

Alicia dorea ca ei să se exprime. Cum o-o făcea, luă ea inițiativa. Forța nota și gîta am. Dar n-avea de gînd să-l lase fără să afle sau să înțeleagă.

– De ce nu se poate întâmpla?

- Nu se poate, crede-mă.
- De ce?
- Te rog, lasă.
- E o altă femeie?

El se întoarse spre ea. O sorbea din ochi și amîndoi emanau o dorință nedisimulată.

- Aș vrea să fie așa de simplu. Aș renunța la orice altă femeie pe care am întîlnit-o vreodată ca să trăiesc alături de tine, să mă culc cu tine în fiecare noapte.

Ea scoase un sunet nedeslușit.

- Atunci ce e, Pierce? Spune-mi.
 - Nu.
 - De ce?
 - Pentru că e mai bine să nu știi.
 - Ce te face să crezi asta? După cît de intimi am fost noaptea trecută, nu putem vorbi deschis și sincer unul cu altul?
 - Nu despre asta.
 - Cum este posibil să mai avem secrete după cum ne-am iubit?
 - Aseară nu m-am gîndit la asta. *Trebuie* să mă gîndeșc la lucrul ăsta în această dimineață.
- Ea își puse mîinile pe abdomen.
- Port în mine o parte vie din tine. Și tu nu poți avea încredere în mine? Nu are nici o logică.
- Chipul i se încruntă. Privi la mîinile ei care apăsau partea de jos a corpului.

Să nu trimiți flori

– Doamne, strigă el sugrumat. Ți-ai luat pilula, nu?

– Nu.

Ocara lui ținea exact.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu-mi aduc aminte să mă fi întrebat, răspunse ea. Tot corpul i se zbîrli de furie. El plecă de lângă ea, dar Alicia îl prinse de braț și-l întoarse cu fața spre ea. Nu te speria, domnule Reynolds, n-am să vin niciodată să te implor, cu un copil în brațe.

– Nu e vorba de asta, se burzului el. Nu vreau să te las însărcinată, asta e tot.

– Să mă lași însărcinată? Deci asta e?

El inspiră adânc și ochii i se îmblînziră considerabil.

– Da, știai asta înainte de a consimți să stai aici.

Da. Aici avea dreptate. Nu mă pot implica – spusese el. O repetase aseară. Știa lucrul ăsta, dar îl ignorase. Ceea ce se petrecuse între ei fusese ceva special, nu doar un transfer de hormoni, dar aparent Pierce Reynolds se agăța cu încăpăținare de motivele lui pentru a nu se implica.

Foarte bine. Să-l ia dracu'.

Pentru a salva umbra de mîndrie ce-i mai rămăsese, Alicia se întoarse cu spatele la el și

Începu să strângă masa. Pierce se duse să se îmbrace. După ce vasele au fost spălate și puse frumos la locul lor, Alicia se îndreptă spre el.

– După masă plec înapoi la Los Angeles. Cu o zi mai devreme decît era prevăzut, dar, în condițiile date, cred că e cel mai bine. Pierce stătea pe canapea cu mîinile între picioare, uitîndu-se în podea. Pierce? spuse ea nerăbdătoare văzînd că nu răspunde. El își înălță capul, o privi și dădu laconic din cap.

Cu lacrimi în ochi Alicia urcă scările și începu să arunce lucrurile în geamantane.

Pierce se uită după mașină pînă cînd dispăru printre copaci. Liniștea era supărătoare și dureroasă în urechile lui.

Du-te după ei, tîmpitule. Prostu' dracului. Cum a putut să-i lase să plece? O dorea pe femeia asta. Îi dorea pe copii.

Nu se mișcă pentru că știa că nu putea. În ultimă instanță n-ar fi fost cinstit pentru nimeni. Aproape o săptămînă trăise ca în vid. Ar fi rămas acolo pînă cînd ar fi aflat răspunsul, oricare ar fi fost acela. Și indiferent care ar fi, n-ar avea șansa să se implice.

Își blestemă soarta, își blestemă norocul și

Să nu trimiți flori

trînti ușa după el cînd intră în cabana pustie. Nu putea suporta atmosfera asta. Sunete și umbre îl urmăreau în timp ce se învîrtea zgomotos prin casa mică. Nu mai putea să rămîină aici. Se va întoarce și el la Los Angeles, de îndată ce va termina de împachetat.

– E vina ta, o acuza David de pe scaunul din spate. Îi plăcea de noi doi, tu l-ai enervat. De aia a trebuit să plecăm.

– Mîine plecam oricum. David și Adam se purtau de parcă Muma Pădurii era un înger în comparație cu mama lor. Plînseseră și se miorlăiseră și comentaseră pînă cînd ea îi vîrî efectiv în mașină și porni spre casă.

– Da, dar mîine, nu astăzi.

– Nici eu n-am vrut să plecăm astăzi, David.

– Atunci de ce am plecat?

O, Doamne, obosise de atîta pisălogeală. Dorea pace, liniște, solitudine. Nu dorea să dea explicații pentru că nici ea nu avea. De ce nu putea să se ducă undeva să-și lingă rănile, să-și amintească, să savureze, să analizeze, să agonizeze?

– Pierce a vrut să plecăm.

– Poate a vrut să pleci numai tu, n-a vrut să

plecăm și noi. Îi plăcea de noi.

– Foarte bine! Așa este! Trase mașina pe dreapta și frînă brusc. Era cumplit de furioasă cînd se întoarse spre băieți. Eu sînt de vină. Foarte bine, admit. Acum să nu vă mai aud că spuneți ceva despre Pierce, despre cabană, despre tot. S-a înțeles? Nu vreau să mai aud nimic despre asta. Patru ochi se făcură mari și rotunzi de teamă. Foarte rar își pierdea cumpătul cu ei în așa hal. Să vă aud: Da, mamă – îi instrui ea.

Băieții răspunseră cu lacrimi în ochi, speriați, cu buzele tremurînd. Umerii ei erau încovoiați. Totul în ea era o povară.

– Mulțumesc.

Intră din nou pe autostradă și cînd se uită în spate, după cîteva minute, băieții adormiseră. Brațul lui David îl ținea pe Adam, protector și confortabil. Adam își băgase degetul în gură, ceea ce nu mai făcuse de foarte mult timp.

Aliciei îi părea rău că țipase la ei, dar nervii îi erau întinși la marginea pielii, inima îi era distrusă și, mai mult ca oricînd, îi venea să plîngă. Ar fi fost un lux prea mare să poată suspina ore în șir. Simțea nevoia să se autocompătimească.

De ce nu avea noroc în dragoste? Cînd va învăța să fie înțeleaptă, precaută, să se păzească? Cînd se va maturiza și va înceta să

Să nu trimiți flori

mai fie atît de credulă? Cînd va învăța să vadă dincolo de suprafața lucrurilor? De ce dansa oarbă și prostește în situații fără speranță? De ce a trebuit să se îndrăgostească de un om căruia îi plăceau cursele de mașini sport și care a murit? De ce credea că s-a îndrăgostit de un om care o plăcea, dar evident nu o iubea? De ce se îndrăgostise acum...

Mașina aproape că ieșise din șosea.

Se îndrăgostise de Pierce?

Lacrimile din colțurile ochilor i se rostogoliră pe obraji. Își mușca buza de jos cu dinții. Pieptul îi sălta dureros.

Da, se îndrăgostise. Îl iubea pe Pierce. Și al dracului de bine îi era.

– Bună dimineța, o salută Alicia luni dimineța pe vînzătoare, cînd intră pe ușa de sticlă pe care scria *Glad Rags*.

– Alicia! Bună. Ai auzit vestea de cînd te-ai întors?

– Nu cred. Ce veste?

– Gwen a născut joia trecută.

– O! Alicia se duse în spatele magazinului, pășind fără zgomot pe mocheta groasă. Își atîrnă geanta și jacheta în camera neîncăpătoare,

rezervată angajaților. Femeia veni după ea.

– A născut cu o lună mai devreme, dar copilul cîntărește aproape 3 kilograme. E fetiță.

– Grozav. Cum se simte Gwen?

– Bine. A scăpat ca prin minune.

– Bine. Trebuie să-i dau telefon și să-i spun că s-au făcut reparații la cabana ei.

– Să-ți aduc niște cafea?

Alicia o privi amuzată.

– Ești teribilă. Este ceva ce nu mi-ai spus? Am fost concediată în lipsă?

– Aproape. Femeia vorbi încet. Șefii sînt în sedință și mi-au spus să te trimit înăuntru cînd sosești. Cred că vor să le spui astăzi ce-ai hotărît, Alicia.

– Hmm. Alicia acceptă cafeaua și sorbi o înghițitură. Nu se aștepta să trebuiască să spună așa de curînd, dar acum știa care-i va fi răspunsul. Ei, bine, pe cai! Îi făcu cu ochiul colegei ei, își examinează ținuta în oglinda din hol și urcă scările spre birourile de la etajul doi.

– Bună, Alicia, ești așteptată. Intră, spuse secretara patronilor cu toată cordialitatea unui intermediar.

– Mulțumesc.

Adunîndu-și toată forța, Alicia deschise ușa masivă de stejar și intră înăuntru. Fu întîmpinată de un nor de fum de țigară și de saluturi de bun

venit.

După ce fusese invitată politicos să ia loc, i se oferise cafea și, după ce a fost întrebată cum și-a petrecut vacanța, i-au pus întrebarea atât de importantă pentru ea.

Alicia era cît pe ce să explodeze din nou. Era aproape să alunece în vechiul obicei de a fi dependentă de altcineva pentru fericirea ei. Avea doi băieți mirunați, două picioare sănătoase pe care putea sta, o minte inteligentă și idei creatoare. După cîteva ore de plîns zdravăn, după mai multe ore de înjurături și două zile de căutări, hotărîse că nu are nevoie de Pierce Reynolds. Nu avea nevoie de nimic în afară de propria ei ingeniozitate.

– Timpul și talentul meu costă bani. Vreau trei sute de dolari pe lună, în plus, față de ce mi-ați oferit.

Se sfătuiră și fură de acord.

– Ei, domnilor, aveți o nouă coordonatoare de modă. Să vă prezint cîteva din ideile mele?

Alicia zîmbi cu entuziasm și-i captivă.

– Îmi place, spuse ea, bătînd în vitrină. Cel care decora vitrina se întoarse și-i făcu semnul cu degetul mare. Împinse ușa.

– Mulțumesc pentru idee. Cred că arată grozav.
– Așa este, zise ea, bucuroasă că ideea ei de a expune curele în vitrină avusese o rezonanță atât de creativă la el.

– Și tu arăți grozav.

De când fusese avansată și i se mărise salariul trăia pe picior mare. Fusta în clini era din lână de culoarea fildeșului. Bluza era din mătase fină. Își aruncase șalul peste umăr și prinsese un colț în talie cu o curea ca acelea expuse în vitrină. Ciorapii fini și pantofii albi, *escarpin* completau ansamblul de om de afaceri dar și de feminitate.

Făcu o plecăciune.

– De la magazinul nostru din Beverly Hills.

El fluieră îndelung.

– Împachetează-le, iau o duzină. Dacă vine și fata cu ele, e bine.

Ea își lăsă capul într-o parte și își puse mâinile în șolduri.

– Ce-ar spune prietena ta?

Se strîmbă la ea.

– Sîntem descuiți la cap. Ar fi încîntată ca o doamnă ca tine să vină cu noi într-o seară.

Ea rîse și scutură capul.

– Cred că nu sînt atât de descuiată la cap.

– Mi-e teamă că așa este, oftă el teatral. Are altă funcție de o săptămînă și e prea bătoasă ca să se mai simtă bine cu noi, oamenii de rînd.

Să nu trimiți flori

Alicia îi trase una și plecă să răspundă la telefonul care suna. Cele două vânzătoare erau ocupate cu clienții.

– *Glad Rags.*

– Doamna Alicia Russell este acolo, vă rog?

– La telefon.

– Doamnă Russell, sîntem de la *Spitalul Westbrook*. Fiul dumneavoastră este internat la noi.

I se scurse tot sîngele din corp și strigă în receptor:

– Fiul meu? La spital?

– David. A avut un accident la școală. L-a adus directorul.

– Este...

– E bine, dar plînge după dumneavoastră. Puteți veni imediat? Mă tem că trebuie să semnați...

– O, Doamne, da. Vin imediat.

Puse receptorul în furcă și, luîndu-și geanta, se repezi la ușă.

– David a fost dus la spital, îi strigă ea peste umăr vânzătoarei, care observase natura telefonului și stătuse lîngă ea. Probabil că nu mă mai întorc.

– E ceva serios? Vrei să vină cineva cu tine?

– Nu cred, nu știu. Nu vreau să vină nimeni cu mine.

Soarele Californiei o izbi în ochi ca un laser,

dar nu avu timp să-și mai pună ochelarii de soare. Mîinile îi tremurau fără control în timp ce încerca să deschidă ușa mașinii. Pe străzi și pe autostradă traficul era aglomerat. Ochii îi erau seci, dar simțea în piept nevoia să plîngă.

Ce putea să fie? Un picior rupt? O zgîrietură? De ce nu întrebasese? Și unde dracu' era *Spitalul Westbrook*? A, da, pe strada Montgomery lîngă școala băieților. Treizeci de minute de aici.

Cînd văzu în sfîrșit clinica, frîna și așteptă la poartă. Ușile automate se deschiseră și intră în curte.

– David Russell, îi spuse ea sfîrșită surorii din spatele biroului.

– Sînteți doamna Russell?

– Da, cum se simte? Am venit cît de repede am putut. Era în stare s-o plesnească pe soră pentru răceala, calmul, eficiența și reproșul de pe buzele ei subțiri.

– Este în sala de tratament, a cincea cameră pe coridor. Voi veni să semnați hîrțiile înainte de a-l trata.

Alicia voia să întrebe dacă sînt în stare să lase un copil să moară pentru niște nenorocite de hîrtii care trebuie semnate, dar nu dorea să piardă timpul. Alergă de-a lungul culoarului, tocurele pantofilor auzindu-se în același ritm cu bătăile inimii ei.

Să nu trimiți flori

Îi auzi scîncetele de durere înainte de a ajunge la ușă și de a o deschide. Primul lucru pe care-l văzu fu un prosop plin de sînge ce zăcea pe podea. Îi venea să verse.

– David? Un bărbat era aplecat asupra lui. Se îndreptă și se întoarse. Era Pierce.

Şase

- Ce faci aici?
- David le-a pus să mă sune.
- Mami?

Strigătul speriat al copilului o şocă o dată în plus, după şocul pe care-l avusese văzîndu-l pe Pierce. Venind în grabă se aplecă deasupra fiului ei şi cu mare greutate îşi reţinu un geamăt. Ochiul lui drept era aproape închis şi tumefiat. O creştătură de aproape trei centimetri stătea căscată în mijlocul sprîncenei. Nu mai sîngera, dar carnea

Să nu trimiți flori

era răsfrintă în afară, îngrozitor.

– David, băiatule, ce s-a întâmplat? O, Doamne? Te doare?

– Doare, mami. Pe bijbuite, copilul o căuta și prinse o bucată de șal în pumn.

– Știi, iubitule, știu că doare. Alicia se uită înnebunită la Pierce. I-au făcut ceva? Ce e cu ochiul lui?

El scutură din cap.

– Nu m-au lăsat să semnez hîrțile pentru începerea tratamentului. Poate vedea cu ochiul. L-am testat deja.

– Slavă Domnului, oftă ea, desprinzîndu-se din mîna lui David. Totul o să fie bine. Îți promit.

– Mami, nu pleca, plînsese copilul cînd ea îi dădu drumul la mînă.

– Nu plec. Vreau doar să mă duc după doctor. Tocmai atunci asistenta intră crispată.

– Doamnă Russell, fiți amabilă să-mi semnați acest formular și să-mi spuneți numele companiei de asigurare și seria, ca să-i pot administra lui David o injecție care să-i aline durerea.

– Nu vreau injecție, strigă David, începînd să plîngă.

– Hei, hei, ce am vorbit amîndoi, că o să fii curajos? Hmm? Pierce puse o mînă de consolare pe umărul băiatului, bătîndu-l încet.

Alicia cotrobăi în geantă după portofelul în

care ținea taloanele de asigurare. Când formele fură completate, sora pregăti o seringă cu un sedativ ușor.

– N-o să doară așa tare, dacă-i fac în fesă.

Lucrînd împreună, Alicia și Pierce, desfăcură cureaua de la pantalonul copilului, îl întoarseră și lăsară pantalonul jos. David plîngea tare. Aliciei i se strînse inima.

– Acum așteptăm să-și facă efectul și îl așteptăm pe doctorul Benedict, spuse sora.

– Să așteptăm? Ce vrei să spui? Întrebă Alicia înfierbîntată. Vreau ca fiul meu să fie văzut imediat. Ce-i cu voi, oameni buni?

– Alicia, mi-am permis libertatea de a-l chema pe Frank Benedict, spuse Pierce calm. Este expert în chirurgie plastică și e prietenul meu. Mă gîndeam că dorești un specialist pentru a-i coase sprînceana lui David, deoarece tăietura se află într-un loc atît de vizibil pe față.

– O, rosti ea cu voce joasă. Bineînțeles, probabil că și eu aș fi făcut același lucru. Mulțumesc, Pierce.

Sora se uită la ea plină de sine și ieși pe ușă. Evident că o categorisise pe Alicia ca fiind o mamă iresponsabilă, care nu era de găsit cînd fiul ei era rănit. Presupunea că Pierce este amantul ei.

Nu era?

Să nu trimiți flori

Medicul de gardă, alarmant de tânăr și jovial, intră repede pe ușă. Purta blugi și pantofi adidas și, evident, halat.

– Bună. Care din voi este David? Nu, lăsați-mă să ghicesc. Tu, spuse el arătînd spre băiat, cel cu ochiul umflat. Ce-ai pățit, amice? Reuși să smulgă un zîmbet strîmb de la pacient.

Într-o manieră care Aliciei i se păru nonșalantă și fără compasiune pentru cel care suferă, doctorul șterse tăietura cu antiseptic. Cînd degetele lui depărtară marginile rănii și văzu cît este de adîncă, Alicia simți cum o cuprinde greața din nou și se prăbuși de perete. Văzu stele verzi. Dacă nu ar fi fost două brațe puternice să o sprijine imediat, ar fi căzut pe podea, genunchii cedîndu-i de slăbiciune.

– Liniștește-te, David se va face bine.

Doamne, vocea lui suna minunat. Cum trăise o săptămîină fără să-l audă? Mîinile lui erau puternice, sigure, ofereau protecție. Se sprijini de el. Corpul lui era cald, robust și solid, în stare să alunge coșmarurile cele mai cumplite. Alicia își permise o secundă prețioasă să-l atingă, apoi se îndreptă.

– David te-a chemat? întrebă ea, ridicînd capul și uitîndu-se la el.

Pierce dădu din cap.

– Cum nu reușeau să te găsească, el le-a dat

numele meu și al companiei mele.

– Probabil că eram pe drum de la un magazin la altul.

– Nu te acuza. Doar n-o să stai lângă telefon toată ziua. De îndată ce am vorbit cu directorul școlii, care mi-a spus ce s-a întâmplat, am alergat direct aici.

– Mulțumesc. Scuză-mă.

– Să te scuz? mormăi el. Pentru ce?

– Pentru că... ai fost chemat, implicat în treaba asta.

Pierce se încruntă și, pentru un moment, își luă privirea de la ea. Alicia îl putea auzi înjurînd în gînd. Cînd ochii lui reveniră asupra ei, clocoteau de furie.

Ea evită subiectul, de frică.

– Încă nu știu ce s-a întâmplat.

– Era chiar după recreație. Copiii erau gălăgioși. Cineva a deschis ușa clasei și l-a lovit pe David în ochi.

Alicia își acoperi gura cu mîna. Degetele îi erau reci, nefuncționale, înțepenite. Pierce îi cuprinse mîinile într-ale lui frecționîndu-le să le încălzească. Le dădea viață și căldură.

– O să se facă bine, știu asta, șopti el. Furia îi dispăruse la fel de repede cum venise.

– Și cei din echipa *Cowboy* n-au nici o șansă în fața celor de la *Rams* pe linia de atac, îi spunea

doctorul lui David.

– Sînt destul de buni.

Doctorul rîse batjocoritor.

– N-au nici o șansă. Fac pariu pe cît vrei. Gata. Curat ca lacrima. Cîrpaciul ăsta de doctor nebun o să te facă să arăți ca nou, cît ai clipi.

leși din cameră și rămaseră singuri.

Alicia se aplecă asupra lui David, dîndu-i la o parte șuvițele de păr de pe fruntea palidă și lipicioasă. Cît de vulnerabil arăta întins pe masa asta sterilă! O ura.

Injectia își făcea efectul și copilul era somnoroș.

– Mami, am murdărit cu sînge bluza domnișoarei Thompkins. Crezi că o să se supere pe mine?

Lacrimi se rostogoleau pe obrajii Aliciei, dar zîmbea.

– Nu cred. Și dacă se supără am să-i cumpăr una nouă.

– Îmi pare rău că a trebuit să pleci de la serviciu.

– Nici un serviciu nu este mai important ca tine.

– Am mai fost vreodată la spital?

– Doar cînd te-ai născut.

– Atunci tata era acolo?

– Da, era.

– Mă bucur că Pierce este aici de data asta. Tu nu te bucuri, mami?

Ochii Aliciei îl căutau. Pierce ținea mîna lui David, frecționîndu-i încheietura cu degetul mare. Ridică ochii și o privi peste masă și Alicia își dădu seama cît de dor îi fusese de ea. Așa spuneau ochii lui.

– Ba da, mă bucur foarte mult că Pierce este aici.

Ușa se deschise.

– Pierce?

– Bună, Frank. Cei doi bărbați își dădură mîna. Alicia Russell și fiul ei David, prietenii mei.

– Bună ziua, spuse doctorul cordial. Era un bărbat cam de vîrsta lui Pierce, mai scund, cu un început de chelie și cu burtă.

– David a avut o altercație cu o ușă și ușa a ciștligat.

Doctorul Benedict privi în jos la ochiul lui David. Acum, că banalitățile trecuseră, se puse pe treabă.

– Da' știi c-ai luat-o. Îl bătu pe David ușor pe genunchi. O să-i dau acestei tăieturi un medicament ca să poată dormi.

– Iar injecție? Întrebă David, tremurînd.

– Una mică, mică de tot, nici nu simți. Apoi am să te cos cu ac și ață. Știi ce e aia mătase?

– Ca bluzele lu' mami?

Să nu trimiți flori

– Da. Numai că firul pe care-l folosesc eu e mai fin decît bluzele.

– Aha.

Doctorul începu să-și suflece mînele și să se spele pe mîini. Se întoarse spre Alicia și spre Pierce, care stătuseră deoparte cît timp el îl examinase pe David.

– Ce-ar fi să așteptați afară?

– Dar... începu Alicia să protesteze.

– Va fi mai ușor, doamnă Russell, vă asigur. Așteptați afară.

Ea se uită la Pierce, implorîndu-l din priviri, dar el dădu din cap că e de acord cu doctorul. Alicia luă mîna lui David și o strînse.

– Cînd o să ne revedem, totul va fi gata. Îl sărută pe frunte și se lăsă condusă afară pe ușă, în timp ce sora intra, aducînd o tavă cu instrumente medicale.

– O să fie bine? Întrebarea ei era la fel de neliniștită ca și mîna care-l ținea strîns de mînecă.

– Frank e un bun pediatru. Are și el patru copii acasă.

– David pare atît de mic, atît de neajutorat, întins acolo.

– Știu. Și eu m-am speriat cumplit de tare cînd l-am văzut prima dată.

Îl auziră pe David plîngînd tare și apoi suspinînd cu durere.

Alicia se repezi la ușă, dar Pierce o reținu, punîndu-și brațul pe umerii ei.

– Stai liniștită. E bine, știi asta. Se sprijini de perete și o trase spre el, o luă în brațe, strîngînd-o la piept.

– Șșșș, liniștește-te, repeta el, șoptind. Îi simțea corpul în timp ce plîngea.

David nu mai plîngea. Îl auzeau în schimb pe doctor vorbindu-i, încet. Nu puteau distinge cuvintele, dar vocea avea inflexiunile unui cîntec de leagăn.

Și durerea Aliciei scăzu în intensitate sub forța binefăcătoare a lui Pierce. Degetele lui o mîngîiau pe cap, masînd-o. Cealaltă mînă o mîngîia pe spate.

– Ești foarte frumoasă astăzi. Nu te-am văzut niciodată îmbrăcată așa.

Ea rîse, uitîndu-se la cămașa lui apretată.

– La cabană n-am prea fost la patru ace, nu-i așa?

– Îmi placi oricum.

– Zău? Cuvintele ei abia se auzeau.

– Da.

– Nici eu nu te-am văzut la costum și cravată pînă acum.

– Și?

Alicia își înălță capul. Avea fața cea mai masculină din cîte văzuse vreodată. Nu era

deosebit de frumos, nici măcar cît era Jim, dar trăsăturile erau desenate captivant; avea atîta sex-appeal. Chiar așa, îmbrăcat în costum, părul îi stătea foarte bine. Fața lui păstra urmele vîntului, ploii și soarelui din timpul săptămînii petrecute la cabană. Colonia era dureros de familiară și-i pătrundea în plămîni, răscolindu-i amintirile, ori de cîte ori inhala.

Alicia dorea să-i spună că nu-i păsa cum este îmbrăcat, că, pentru ea, arăta bine întotdeauna. Dorea să-i spună că se bucură că-l vede *pe el*, abia observînd în ce este îmbrăcat.

Dar nu spuse nimic, pentru că nu știa ce putea să însemne prezența lui în acest loc și pentru că era îngrijorată din cauza fiului ei. Așa încît, decît să se gîndească ce e mai bine să-i spună, se strînse din nou lîngă el, cufundîndu-se în brațele sale.

Pentru că, acum, ea avea nevoie de el și el era aici. Putea să pară o prostie, dar nu ar fi negat că nu se simțea bine.

Douăzeci de minute mai tîrziu, sora îi chemă înăuntru la doctorul Benedict.

– Ochiul e bine, îi spuse el Aliciei, de îndată ce intră în camera de tratament. Ea zbură spre David și-i luă mîna în mîna ei. Ochiul drept era acoperit de un bandaj alb.

– Dacă acuză tulburări de vedere sau alte

simptome, trebuie să consultați un oftalmolog, dar nu cred să fie nici o problemă. Nu cred că va avea o cicatrice prea mare, dar voi urmări vindecarea îndeaproape.

– Bună, mami. Pot să port bandajul mâine, la școală?

Doctorul Benedict rîse.

– Mai stai cîteva zile, David, pînă se mai dezumflă.

– Cîte fire ziceai că am?

– La suprafață, numai șapte, dar dedesubt mult mai multe. Să le spui și copiilor asta.

– Bine, zîmbi David.

Doctorul îi explică Aliciei tratamentul inciziei și îi dădu o rețetă pentru un antibiotic.

– Mulțumesc că ai venit așa de repede, Frank, spuse Pierce.

– Nici o problemă. Ai să primești nota de plată, spuse el jovial.

– Nu, trimiteți nota la mine, zise Alicia. Amîndoi bărbații se uitară la ea năuci. Nu intenționase ca vorbele ei să sune atît de categoric și de irascibil, dar așa au fost.

– Da, bine, desigur, amenință el. La revedere, David, ne vedem peste o săptămînă, cînd scoatem firele. Sunați la cabinet pentru programare, îi spuse Aliciei.

– Am să sun. Mulțumesc. Se simțea stînjinită

Să nu trimiți flori

și se întreba ce credea doctorul de relația ei cu Pierce. Care era relația ei cu Pierce?

David insista să meargă pe jos, deși Pierce se oferise să-l ducă în brațe pînă la mașină. Era mai pisălog decît crezuseră, iar Alicia și Pierce îl sprijiniră pînă cînd au ajuns la locul de parcare.

– Pierce, mulțumesc că ai venit...

– Vă duc pînă acasă.

– Nu e nevoie.

El își lăsă buza în jos, vexat.

– Hai, David, urcă și întinde-te. Deschise ușa din spate și îl ajută să se urce. Apoi închise și, întorcîndu-se, trecu pe lîngă Alicia ca o furtună, apucînd-o de braț și o duse puțin mai departe de mașină.

– N-ai vrea să încetezi să mai fii așa de incisivă? Frank a glumit cu nota de plată.

– Știu, spuse ea eliberîndu-și mîna, și trăgînd-o cu putere. Mi-a scăpat înainte să-mi dau seama. Îmi pare rău dacă te-am ofensat în fața prietenului tău. Dar n-am vrut să creadă că sînt...

– Da? întrebă el nerăbdător. Ce nu voiai să creadă?

– Că sînt o femeie întreținută, care depinde de tine să-i plătești cheltuielile. O metresă.

– Hai, hai, țipă el. Din ce carte de istorie ai preluat cuvîntul ăsta?

– Știi ce vreau să spun.

– Da, știu ce vrei să spui. Își trecu mîna prin păr. Nu poți opri oamenii să tragă concluzii, deci nu te preocupa de ce cred ei. Noi știm că nu sîntem implicați în felul ăsta.

– Așa este. Știm, spuse ea furioasă. Dumnezeu mi-e martor că ai spus-o de multe ori. Atunci ce cauți aici? Mă acuzi că sînt caustică? Tu, care mă priveai cu ochi ademenitori peste măsură la micul dejun, pentru ca în momentul următor să mă acuzi că s-ar putea să te păcălesc că sînt însărcinată?

– Dar n-am făcut niciodată o astfel de afirmație, mormăi el.

– Nu zău?

– Eram îngrijorat pentru tine, nu pentru mine.

– Cred că am mai auzit replica asta într-un vodevil.

– E adevărul adevărat.

– Deci asta e? Grijă pentru o văduvioară și pentru cei doi copii ai ei?

– Da. Parțial.

– Ai alergat azi pînă aici, mi-ai tulburat viața din nou, doar din compasiune, din bunăvoință, din caritate creștinească?

– Spune-i cum vrei.

Voise să-i spună dragoste, dar nu avea starea. Voia să-i arunce cuvîntul în față numai ca să vadă cum ar fi reacționat. În schimb, se uitară unul la

Să nu trimiți flori

altul, peste spațiul ce-i separa, respirînd din greu, fiecare simțindu-se puțin ridicol pentru această discuție care avea loc într-o parcare publică.

În final, Pierce făcu un pas înainte și o apucă de brațe. Alicia știa că ar fi fost inutil să încerce să scape de data asta.

– Nu ești în stare să conduci. Vă duc acasă pe amîndoi și n-ai decît să crezi ce vrei.

Ea se întoarse, pentru că nu se mai simțea în stare să se lupte cu el. Dar, mai ales, pentru că, indiferent care erau motivele lui, ea dorea ca el să vină acasă cu ea.

Femeie proastă și fără caracter, își zise furioasă. Dar îl urmă umilă. O așeză în mașina ei.

– Ce faci cu mașina ta?

– O iau mai tîrziu. Stai s-o încui.

Era joasă, străină, prăpădită. Era ca mașinile alea din care coborau tipe cu picioare lungi, dar în pantalonași, cu parfum prost, nepieptănate și cu metri de vizon pe ele. I se potriveau perfect. Alicia se întreba cîte femei din astea coborîseră din această mașină, sub escorta lui Pierce. Frank Benedict nu păruse surprins să descopere că prietenul lui avea grijă de o femeie. Probabil că-l mai văzuse în multe asemenea ipostaze.

El se așeză la volan.

– Ce face pacientul?

– A adormit.

– E încă sub sedativ, cred. Ce face Adam?

Alicia se uită la ceas și fu uluită să vadă cât era de târziu.

– Trebuie să fie deja acasă cu femeia. Sper că a auzit ce s-a întâmplat cu David.

– Directorul mi-a spus că o să aibă grijă de asta.

Era o preocupare în plus la care Alicia nu se gândise încă. Ce-o fi crezînd directorul de la școala băieților despre Pierce, cînd a venit la spital? Ce-i spusese David despre Pierce?

– Te-ai întîlnit cu domnul Jenkins?

– Da. Putea citi în ea ca într-o carte sau, cel puțin, grimasa lui asta exprima.

– I-am spus că sînt un vechi prieten al familiei.

– Al!

Adam era impresionat corespunzător, dar gelos pe bandajul lui David, pe brățara de plastic de la spital, pe care scria numele fratelui său și pe atenția care-i era acordată fratelui său. După ce David a fost schimbat în pijama și pus în pat, Pierce îl invită pe Adam să meargă împreună la farmacie să ia rețeta lui David. Asta i s-a părut foarte fair-play. Cînd s-au întors, brațele lui erau pline de cărți hazlii și de jocuri.

– Eu și cu Pierce le-am cumpărat pentru tine, spuse Adam, trîntindu-le pe pat,

– Și un nou joc cu cartușe pentru *Atari*-ul tău,

Să nu trimiți flori

adăugă Pierce.

– E paradiu, zise David trist.

– O! Pierce se așază pe vine în fața video-ului.

Poate pot să-l repar.

Alicia mormăi îmbufnată. Cît timp el fusese plecat, le telefonase părinților ei și le spusese despre accidentul lui David și ei erau în drum spre ea. Sperase ca Pierce să plece pînă la sosirea lor. Nici o șansă! S-au întîlnit la ușă cu părinții lui Jim și, astfel, cele două rînduri de bunici s-au agitat pe rînd în camera bolnavului, avînd timp suficient să-l vadă pe Pierce stînd în mijlocul covorului cu Adam și cu video-ul făcut bucăți în jurul lor. David părea că se simte bine, privea peste umăr și le dădea indicații.

– Ce om drăguț, comentă mama Aliciei cu o indiferență studiată. Cineva plecase să cumpere pui la grătar. După picnicul la „gura sobei”, mama Aliciei insistă să o ajute la strîns. Alicia dorea numai ca toată lumea să plece acasă. Îi bubuia capul și își imagina că nervii ei arată ca niște fire de păr făcut permanent.

– Cine?

– Alicia, cîți bărbați ai cunoscut tu să-ți repare televizorul și să-ți înlocuiască becurile la care nu ajungi?

– A, Pierce. Da, e drăguț.

– Îl cunoști de mult? Mă surprinde că David l-a

chemat pe el înainte să ne cheme pe noi.

Alicia nu le spusese părinților ei despre săptămîna petrecută la cabana lui Pierce. Cînd ei întrebaseră cum și-au petrecut vacanța, le spusese simplu că ea și băieții s-au simțit foarte bine și le mulțumea stelelor ei norocoase că David și Adam nu fuseseră de față ca să dea detalii. Asemenea lucruri nu se spun mamei, indiferent cît de bătrînă este fiica.

– Nu-l cunosc de mult, replică ea evaziv, dar băieții îl plac.

– Este mai vîrstnic decît majoritatea bărbaților cu care ai avut *rendez-vous*-uri.

– Nu pot să spun că avem *rendez-vous*.

Dar ce făceau de fapt? Nu putea fi acuzată că s-a culcat cu el de la prima întîlnire. N-au avut ceea ce se cheamă *rendez-vous*-uri.

După ce bunicii au plecat, iar David și Adam au fost pregătiți pentru culcare, Alicia se simți epuizată și i se păru că n-o să-și mai revină niciodată.

– Uite, bea asta, spuse Pierce, întinzîndu-i un pahar.

– Ce e asta?

– Nu sînt sigur, spuse el zîmbind. Provizia de băuturi tari este limitată, ca să zic așa. A trebuit să caut pînă să găsesc această sticlă fără etichetă, pe raftul de sus din cămară.

Să nu trimiți flori

– Cred că este coniacul pe care l-am folosit când am stropit tortul de fructe la Crăciun.

– Bea. El îi duse paharul la buze. Alicia luă o înghițitură, dar împrășcă imediat conținutul, din cauza tăriei. Pierce puse paharul pe măsută. Rîzînd încet, culese cu vîrfîl degetului stropi de licoare de pe buzele ei. Ochi în ochi, rîsul lui se risipi și deveniră nemișcați.

Puse înapoi pe buzele ei picătura de coniac pe care o luase pe deget. Ochii lui Pierce îi priveau gura, care aștepta moale și umedă. O gustă, înainte de a o săruta.

– Orice ar fi, e delicios, șopti el.

– Serios?

– Ah, da. O îmbrățișă. Gura ei nu avea nevoie de persuasiune pentru a se deschide sub a lui. Sărutul fu lung, profund, violent, emoționant. Când simțiră în sfîrșit nevoia de aer, amîndoi erau amețiți și nemișcați.

Pierce îi șopti la ureche:

– Se răcește apa la baie.

– Poftim? Vocea ei suna ca o coardă de violoncel care se rupe, nu știa dacă să se bucure sau nu. Nu voia să se miște. Dorea să stea așa tot restul vieții.

– Baia mea?

Pierce o eliberă din brațele lui.

– Când le spuneai la revedere alor tăi am dat

drumul la apă. Hai.

Luînd-o de mînă o duse în dormitor. Ea privi împrejur, ca și cum se aștepta ca el să fi făcut vreo schimbare. Totul era la fel. Baia pregătită pentru ea aburea și mirosea plăcut.

– E divin, oftă ea.

– Nu te grăbi. Mă descurc eu, răspund la telefon, chestii de-asta. Și – spuse el punînd un deget pe gura care se deschise să vorbească – dacă sună cineva, am să spun că sînt un văr sau un frate, văd eu.

– N-am frate.

Pierce o sărută pe vîrfurile nasului.

– Treci în baie. Ușa se închise după el.

Cînd ieși din dormitorul ei, Alicia purta un kimono albastru de mătase și avea un aer senzual, excitant.

– A mișcat vreunul? Întrebă ea încet.

Pierce stătea pe canapeaua din living uitîndu-se la televizor. Cînd îi auzi vocea, închise aparatul și se ridică în picioare s-o privească. Ochii lui o priveau cu admirație, apoi cu dorință.

– Nu, am fost la ei. Dorm amîndoi.

Ea se agită prin cameră, încercînd să se miște normal, să pretindă că nu i se înmoaie picioarele și că nu-i tremură mădulele. Aparent absentă, rupse o frunză uscată de pe una din plantele din cameră.

Să nu trimiți flori

– Îmi place casa ta, spuse Pierce cu voce aspră.

– Mulțumesc. Pereți cu stucaturi, gresie italiană, jaluzele la ferestre. Casa arăta așa, de când o cumpărase, imediat după moartea lui Jim. Dar, dintr-odată, totul în jur îi păru străin. Simțea că singurul loc unde s-ar simți acasă era în brațele lui Pierce. Noțiunea era absurdă, dar stimulativă.

– Vreau să mai schimb pe aici, să cumpăr mobilă nouă, dar trebuie să aștept să mai crească băieții.

– E o idee excelentă.

Vorbeau nimicuri, jucându-se de-a conversația, pretinzând că era o discuție amabilă între prieteni vechi, fără încărcătura emoțională dintre amanți.

Pierce își blestema zilele. De ce stătea aici, vorbind ca un timpit, când ceea ce dorea să facă era s-o țină în brațe, să o mângâie, să o sărute? Oare era goală pe sub kimono sau era doar imaginația minții lui înfierbântate?

– Cum e la serviciu? Întrebă el. Era goală. Prin țesătura fină se distingeau aureolele umbrite și dulceața insolentă a sfîrcurilor.

– I-am sunat și le-am spus că nu mă duc mâine. El arăta al naibii de bine cu mânecele suflecate. Haina și cravata stăteau cuminiți pe spătarul unui scaun. Trei nasturi de la cămașă

erau descheiați. Alicia dorea să-i deschidă pe ceilalți să-i vadă tot pieptul, nu numai o porțiune cu păr des, moale și cârlionțat.

- Vreau să spun, ce ai hotărât?
- Am acceptat slujba.
- Grozav, îți place?

Alicia își dădu părul pe spate și spuse cu glas sfârșit.

- Am cutezat. Ochii lui îi ardeau kimonoul. Le simțea căldura. De ce nu venea la ea s-o îmbrățișeze? Niciodată n-am fost așa de ocupată. La primăvară mă duc la New York să achiziționez modelele pentru sezonul de toamnă.

- O să faci o treabă bună. Doamne, cât o dorea! Câtă nevoie avea de ea!

- Așa sper.
- Sînt sigur de asta.
- Mulțumesc pentru votul de încredere.

Alicia simțea orice, numai încredere, nu. Trecuse atîta timp de cînd nu mai stătuse de vorbă cu un bărbat. Ce să facă? Aștepta să facă ea primul pas? Credea că după discuția lor din după-amiaza aceea nu-l mai dorea? Făcu un pas spre el.

- Vrei niște... Ce-o fi asta? Un claxon de mașină se auzi afară.

Lui Pierce îi trebui ceva timp să răspundă.

- Un taxi, spuse el în final, cu o voce plată.

Să nu trimiți flori

distrus. Am chemat unul cînd erai în baie. Nu pot să stau, trebuie să plec, Alicia.

Ea se uită la ușa, apoi, din nou la el, neîncrederea înlocuind expresia pe care o aștepta cu un moment în urmă. Ochii lui implorau înțelegere, dar cum el o urmărea, fața ei se transformă într-o mască inexpresivă.

– Bineînțeles, spuse ea sec. Mulțumesc pentru tot.

– Nu, te rog.

– Nu, ce?

– Nu te supăra și nu mă face să-mi fie mai greu decît îmi este.

Ea rîse cu răutate.

– Nu știu ce găsești greu. Doar ești obișnuit.

Claxonul se auzi supărător. Pierce se repezi la ușă, o deschise și strigă:

– Vin imediat.

– Nu aștept pe gratis, domnu'.

– Atunci pornește aparatul.

Trînti ușa și veni înăuntru.

– Trebuie să plec. Dacă stau...

– Atunci pleacă! strigă ea.

– Dacă stau am să fac dragoste cu tine.

– Doamne ferește!

– Și voi face dragoste cu tine toată noaptea.

– Și nu vrei să te implici, zise ea în derîdere.

– Este imposibil.

- Înțeleg.
- Nu înțelegi.
- Atunci explică-mi.
- Nu pot.

- Of, să te ia dracu'! strigă ea întorcîndu-se cu spatele la el. Imediat reveni și-l văzu explodînd de furie. Atunci de ce te-ai deranjat, Pierce? De ce nu ai acționat ca și cînd n-ai fi auzit în viața ta de David Russell, cînd au sunat de la școală? De ce ai venit acasă cu noi? De ce toate astea, Pierce? *De ce?*

Din trei pași fu lîngă ea și o apucă de brațe cu putere, trăgînd- o lîngă el.

- Pentru că îmi pasă. Pentru că îi ador pe copiii tăi și aș fi dorit să fie ai mei, lua-m-ar dracu'. Și, pentru că te doresc atît de mult, nu pot face nimic fără să te văd, să te simt, să te gust...

Un sunet surd se auzi din gîtul lui cu o clipă înainte ca gura lui să se năpustească asupra ei. O sărută cu furie. Capul ei căzu pe spate, pe brațul care-i susținea umerii. Buzele lui îi sărutară gîtul înainte de a reveni pe buze.

Mîna lui dădu la o parte halatul și îi căută sînul. Îl masă, posesiv. Sfîrcul înflori sub mîngîierea degetului lui și amîndoi se înfiorară sub impactul dorinței care-i inunda.

Gura lui își temperă patima încet, în timp ce continua să o sărute, dar dulce, atît de dulce. Ea

Să nu trimiți flori

Îi trecu degetele prin păr. Furia îi dăduse un impuls pentru pasiune. Avea o nevoie sălbatică de el. Toată agitația de peste zi se transformase într-o dorință nestăpînită. Se lipi de el și-l atinse.

El înjura, se ruga. Se lipi de mîna ei.

– Te doresc, șopti el înnebunit. Vreau gura ta, sîinii tăi. Cuvintele abia ieșeau dintre buzele lui ocupate. O strînse tare lîngă el, ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată și o sărută pe gît. Nu simți cît de mult te doresc? Crezi că am uitat cum a fost? Știi ce mă face să plec acum? Îi cuprinse fața cu mîinile și-i mîngîie buzele cu degetele. Te doresc, iubita mea, dar nu te pot avea.

Și, cu asta, el a plecat și ea a rămas singură.

Zilele trecură într-o rutină extenuantă, agitată, care ar fi trebuit s-o obosească suficient pentru a dormi nopți întregi fără să se trezească. Dar Alicia avea insomnie. Aproape că plîngea în fiecare noapte cînd se urca în pat, strîngînd perna și tînjind după forța caldă, sărutările și mîngîierile erotice ale lui Pierce.

În timpul zilei, se lupta cu două emoții. Era furioasă pe el. Îl ura. Cum îndrăznise să-i facă, iar, una ca asta? Era peste măsură de crud să o

tortureze în halul ăsta. Dar el nu era un om crud. Ce joc era ăsta? Oare era un joc? O să-l mai vadă vreodată? Aici intervenea cea de-a doua emoție. Ca și cum o singurătate neagră, fantomatică o încercuia și nu era în stare să scape de ea.

Era în stare pur și simplu să-l omoare pentru ceea ce-i făcuse de două ori. Dar, pe de altă parte, se uita în mod constant peste umăr în speranța că-l va vedea.

De aceea, când sună soneria, în seara când lui David îi fură scoase firele, sări în sus, cu respirația și pulsul accelerate nebunește. El era? Venea să vadă ce e cu David? Venea să o implore să-l ierte?

Umezindu-și buzele și trecîndu-și mîinile tremurînd prin păr, se duse la ușă. Inspiră adînc și o deschise.

– O, Doamne, ce s-a întîmplat? strigă înfiorată.

Sapte

– Tata e aici?

Machiajul lui Chrissy Reynolds îi cursese pe obraji, probabil ca urmare a unui torent de lacrimi și nu reușise să se curețe pînă atunci. Rochia ei scumpă, de seară, era șifonată, ciorapii îi erau rupți. Părul ei, bine coafat, cu puțin timp în urmă, arăta acum jalnic.

– Chrissy, ce-i cu tine? zise Alicia, trăgînd-o pe fată înăuntru. Slavă Domnului, băieții dormeau. S-ar fi speriat dacă ar fi văzut-o pe fiica lui Pierce

în starea aceea. Ce ți s-a întâmplat? Ai fost atacată?

– Tata nu-i aici? se tîngui ea.

– Nu. Alicia o conduse pînă la canapea și fata se cufundă între perne, îngropîndu-și fața în mîini.

– Credeam că s-ar putea să fie aici. Am sunat la el acasă, dar nu răspunde. Am căutat numărul tău în cartea de telefon din cabina de pe stradă și am realizat că erai aproape, așa că am venit pînă aici, ce să te mai sun? Trebuie să-l văd pe tata. Știi unde e?

– Nu, nu știu nimic de el de o săptămînă. David s-a rănit la ochi și...

– O, îmi pare rău, Alicia. Mi-a spus tata. Cum se simte David?

Pierce îi spusese? Nu sunase, deși îi trimisese lui David cîte o casetă, în fiecare zi.

– E bine, dar ce s-a întâmplat cu tine?

Rîsul lui Chrissy era lipsit de umor. Își reprimă lacrimile.

– Am făcut o scenă la petrecerea din seara asta, organizată în onoarea mea și a logodnicului meu. Numai că acum nu mai este logodnicul meu.

Alicia o luă de mîină și spuse calmă:

– Povestește-mi.

Zăpăcită, tînăra femeie părea mai degrabă bucuroasă să știe că o ascultă cineva.

Să nu trimiți flori

– O, Alicia, nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Dintr-odată erau prea mulți oameni falși, prea multe zîmbete false, oferindu-ne urări seci, în fraze banale. Mă uitam la așa-zisul meu logodnic și mă întrebam ce naiba căutam eu acolo și ce aveam să fac cu el toată viața. Rîse din nou. Am spus „Mă iubești?” El s-a uitat la mine de parcă îmi pierdusem mințile. Mi-am scos inelul de logodnă, i l-am dat și am anunțat la microfonul șefului de orchestră că nunta nu va mai avea loc.

Alicia își ascunse rîsul cu mîna.

– Nu se poate.

– Ba se poate.

– Îmi pare rău, n-am vrut să rîd, dar încerc să-mi imaginez ce a urmat.

– Credeam că mama o să facă un atac.

– Tatăl tău n-a fost acolo?

– A fost mai devreme, dar a plecat. De aceea am crezut că s-ar putea să fie aici. N-avea întâlnire în seara asta, dar părea grăbit să plece. Mama, desigur, era furioasă pe el pentru că a plecat imediat după cină.

Alicia dorea să pătrundă motivul pentru care Pierce nu avea întâlnire. Felul în care Chrissy spusese lucrul ăsta o făcea să creadă că purtarea lui din seara aceea era o abdicare de la regulă. Chiar și ea se întreba unde ar putea fi la ora aceea. Poate că avea întâlnirea mai târziu, cu o

femeie care nu putea participa la logodna fiicei lui. Gîndul o durea atît de tare, încît îl refuză.

– Ce intenționezi să faci? o întrebă pe Chrissy.

Inspirînd adînc, Chrissy se lăsă pe spate între perne, cu capul greu.

– În momentul ăsta, nu știu.

– Bine, hai atunci să ne concentrăm asupra momentului, zise Alicia veselă. Nu cred că e cazul să mai pleci acum pe străzile Los Angeles-ului, așa de tîrziu, supărată cum ești. De ce să nu faci o baie fierbinte și să dormi aici în noaptea asta?

– Nu pot să-ți impun lucrul ăsta.

Alicia putea spune că, în ciuda protestului ei, ideea o atrăsese pe Chrissy. Arăta emoționată și epuizată fizic.

– Da' nu-mi impui nimic. Băieții or să fie fericiți să te găsească aici, mîine dimineață.

Chrissy zîmbi, apoi mormăi:

– Nu pot să stau, Alicia. Mama o să mă caute cu FBI-ul. O să-l sune pe tata și o să-l necăjească. Și chiar vreau să vorbesc cu el.

– Am să încerc să dau de el. Fata nu va ști niciodată cît de mult a costat-o pe Alicia să-și ofere serviciile. Hai să te schimbi, zise ea, rîdîndu-se. Am să-ți găsesc ceva cu care să dormi.

Și Pierce făcuse același lucru pentru ea, la cabană. Îi veni în minte imaginea acelei cămăși negre de noapte, pe care o găsise el. O pusese

Să nu trimiți flori

pe ea să vadă cum îi vine, ochii lui...

Chrissy fu condusă în camera de oaspeți, apoi Alicia căută să vadă dacă are tot ce-i trebuie. Bătu la ușa de la baie.

– Ei, cum e? Te simți mai bine?

– E tot ce-mi doream. Mulțumesc mult, Alicia.

– Mă bucur că ai venit. Făcu o pauză. A, Chrissy, care e numărul de telefon al tatălui tău? Încerc să-l prind eu.

Chrissy i-l dădu și în următoarele câteva minute sună de două ori. Nu răspundea nimeni. Chrissy veni în bucătărie, unde Alicia sorbea din ceașca cu ceai de plante. Își pusese pijamaua. Chrissy era înfășurată într-un halat.

Fata amesteca ceaiul, după ce Alicia i-l pusese în față. Luă o înghițitură din ceaiul ce mirosea atât de bine. Conținutul căzii o intrigă. Se uită în ceașcă pentru un timp.

– Alicia, spuse ea cu ezitare, nu e treaba mea, știu, dar cum se face că nici măcar nu știi telefonul de acasă al lui tata?

Alicia amesteca alene în ceașca ei.

– N-am avut niciodată ocazia să-l sun.

– Deci n-am greșit? N-a mai fost nimic între voi de săptămîna petrecută la cabană?

– Tatăl tău este un bărbat foarte atrăgător, zise Alicia, foindu-se pe scaun.

– Nu e genul tău?

Era exact genul ei. Dacă ar fi fost să aleagă dintre toți bărbații din lume, atunci Pierce era genul ei.

– Probabil că nu e obișnuit să flirteze cu o femeie cu doi copii mici după ea.

– E nebun după copiii tăi. Mi-a spus-o. Sorbi din ceai, urmărind-o pe Alicia pe deasupra ceștii. Și e nebun și după tine.

– De unde știi? Încearca să pară dezinteresată. Nu ținea. Ochii lui Chrissy erau pur cinism.

– L-am întrebat dacă a avut norocul să ți-o tragă. Șocul de pe fața Aliciei o făcu să rîdă. Nu, n-am zis asta. Cel puțin nu cu cuvintele astea.

– Și ce a zis?

– A, cinci minute mi-a tot spus cît ești de inteligentă, de nostimă, de fermecătoare, de frumoasă, ce mamă bună ești, cum știi să ascuți, cît ești de drăguță, de fină, de feminină. Și eu am zis: „Bine, și?“, iar el a zis: „Sînt probleme“.

– O!

– Ce probleme? Te simți încă legată de soțul tău sau ceva în genul ăsta?

– Nu.

– Atunci nu pricep. Tata a fost întotdeauna un Don Juan. Sper că nu te supără că spun așa.

– Dar e evident pentru toată lumea.

– Atunci, ce probleme? Dacă era atras de o femeie, se ținea după ea și, de obicei, obținea ce

voia. Dar dacă respectiva nu răspundea, o dădea naibii.

Alicia scutură capul.

– Nu înțeleg.

Chrissy își puse mâinile pe masă și se aplecă în față, pentru a se face înțeleasă.

– Uite, Alicia, eu nu sînt oarbă. Voi doi nu puteți sta unul fără altul. Acum, dacă ați făcut-o sau nu, nu e treaba mea. Dar, indiferent ce s-a întîmplat, amîndoi sînteți ca înecații. Tata arăta ca dracu' în seara asta, și cînd l-am întrebat de ce, mi-a spus că n-a dormit bine. Și, cinstit, nici tu nu arăți grozav. Deci, ce e cu voi amîndoi? Dacă sînteți așa aprinși unul după celălalt, ce ai de pierdut?

Alicia ar fi putut să întrebe același lucru.

– Sînt probleme, repetă ea încet, trist.

– Ei, oftă Chrissy ridicîndu-se. Cine sînt eu să le dau sfaturi unor bolnavi de dragoste? Eu tocmai l-am părăsit pe unul dintre cei mai căutați burlaci din sudul Californiei. Rîseră amîndouă, dar fiecare pierdută în propriile gînduri. Mă duc la culcare, dacă nu te superi.

– Bineînțeles că nu.

– Dacă mai ai de gînd să stai, vrei să mai încerci la tata? Aș putea s-o sun pe mama și să-i spun unde sînt, dar nu vreau să țin piept tiradelor ei chiar acum. Înțelegi?

Sandra Brown

- Înțeleg. Alicia zîmbi calmă. Noapte bună. Chrissy se aplecă din nou și o sărută pe obraz.
- Pa. Mulțumesc pentru tot, Alicia.

Era cu o oră înainte de zorii zilei cînd el răspunse la telefon. Alicia sunase din jumătate în jumătate de oră. Își spunea că face asta de dragul lui Chrissy și pentru că nu putea să doarmă, oricum. Motivul real era că și ea era îngrijorată în ce-l privea pe Pierce. Ori era și asta o explicație? Era geloasă și dorea să știe unde ar putea fi la această oră tîrzie și cu cine? Oricum, continuă să facă numărul pînă cînd el răspunse cu un „da” repezit.

- Pierce?
- Tonul lui abrupt, nervos, o surprinse.
- Da, Pierce Reynolds la telefon. Cine e?
- Alicia.
- Alicia! exclamă el. Și-l putea imagina cum se uita să vadă cît e ceasul. S-a întîmplat ceva?
- Nu, dar...
- Atunci pot să te sun mai tîrziu? Încerc să țin linia liberă. S-a întîmplat ceva cu Chrissy?
- E aici.
- Unde?

Să nu trimiți flori

– Aici. La mine acasă.

Pierce se lăsă pe spate în pat, cu capul ridicat, cu umerii prăbușiți.

– E bine?

– Da, deși era foarte supărată când a venit.

– Când a fost asta?

– Pe la miezul nopții. De atunci încerc să te prind.

El auzi întrebarea nerostită din vocea ei. Credea că fusese cu altă femeie? Dacă i-ar putea spune cât de tare a încercat să se îmbete. N-a mers. Nici măcar alcoolul nu-i putea șterge amintirile, nu putea să alunge imaginea ei, care dansa în fața ochilor lui, fără s-o poată atinge.

În final, s-a dus la o cafenea deschisă toată noaptea, unde a mâncat ceva. Nu fusese în stare să înghită nimic din preparatele prezentate de Dottie în onoarea lui Chrissy și a tînărului ei logodnic. Toată masa era mai mult în onoarea lui Dottie, pentru că făcuse un aranjament bun. Toată treaba asta l-a scîrbit.

– Am fost plecat.

– O!

Doamne, dorea să-i poată spune cât de mult îi lipsise.

– Bănuiesc că ți-a spus ce a făcut la petrecere. Mama ei a sunat aici acum un sfert de oră, când am intrat pe ușă. Era isterică, dar asta e un lucru

obișnuit la Dottie.

– Chrissy dorea neapărat să vorbească cu tine, dar altfel, e bine. Făcu o pauză, știind că nu e rîndul ei să întrebe. Pierce, sper că nu ești supărat pe ea.

– Doamne, nu. Mă bucur că a ieșit din chestia asta.

Alicia se simțea ușurată. Știa că fata ar fi fost distrusă dacă tatăl ei i-ar fi condamnat atitudinea îndrăzneță.

– Bine. Abia așteaptă să vorbească cu tine. Trebuie să știe că ești alături de ea în decizia pe care a luat-o.

– Are tot acordul meu. Aș putea să vin acolo?

– Doarme acum.

Dar tu nu, se gîndea Pierce. Și nici eu. Și aș dori să te țin în brațe. Întinși în pat, să stăm aproape unul de altul, pînă la răsăritul soarelui.

– Atunci aștept pînă mîine dimineață.

– Dar este dimineață.

Era vreun reproș în vocea ei?

– Atunci ceva mai tîrziu.

– Bine. Am să-i spun că vei fi aici, să zicem, pe la nouă?

– Perfect. Noapte bună.

– Noapte bună.

Nu noapte bună. Nu noapte bună, dragul meu. Nici măcar noapte bună, Pierce. Numai

Să nu trimiți flori

noapte bună. Îl pusese la colț. Și nici măcar nu o acuza pentru asta. Fusesse un măgar. Dacă ar ști ea că a trebuit să fie, pentru binele ei.

Ajunse acolo la 8.30. N-a mai fost în stare să doarmă, așa încît a făcut un duș, s-a bărbierit; s-a îmbrăcat și și-a omorît timpul, pînă cînd a crezut că se poate duce, nepărînd totuși prea nerăbdător să o vadă.

Alicia îl văzu venind pe trotuar, cînd deschise ușa de la intrare ca să ia ziarul de dimineață. Trebuia să fie de acord cu Chrissy, arăta ca dracu'. Dar pentru ea, era frumos și dorea să-l îmbrățișeze. În schimb, îi spuse rece:

– Bună, Pierce. Mulțumesc că i-ai trimis casete lui David.

– Ce-i face ochiul?

– I-a scos firele ieri. E fantastic cum lucrează timpul. A trecut doar o săptămînă și cicatricea e doar o linioară roz. I-am spus că într-un an-doi, fetele or să fie înnebunite după cicatricea lui.

El zîmbi amar.

– Și David ce-a spus despre asta?

– Iu-hu. Am citat. Pierce rîse și ea îi atrase atenția să vorbească mai încet. Dorm încă.

– Copiii noștri se pare că intenționează să facă

orice ca noi să fim împreună, remarcă el încet. Mai întâi accidentul lui David, acum incidentul cu Chrissy.

– Da, așa se pare.

Urmă una din acele lungi tăceri când ochii lor nu se mai puteau dezlipi. Nu se mai săturau privindu-se, sărbătorind, parcă, plăcerea de a se uita unul la altul. El observă paloarea ei, iar Alicia văzu urmele de oboseală ce-i înconjurau ochii. Pierce urmări cum respiră greu și cum pieptul ei tresălta. Voia să-l atingă și să-i simtă dorința, în mâini. Alicia vedea cum i se zbate vena de la baza gâtului. Voia să-și lipească buzele și să-i simtă bătăile inimii.

Își coborî genele pentru a acoperi ochii plini de dorință.

– De ce nu te duci să vorbești cu Chrissy cât timp e încă liniște? Te așteaptă. Vă aduc niște cafea.

Pierce o prinse de mână și o trase încet lângă el.

– Mulțumesc că ai fost prietena ei în seara asta. Îi cuprinse capul în mâini, îl lăsă ușor pe spate și o sărută calm. Amîndoi deschiseră ochii apoi, privindu-se. E în camera de oaspeți?

Alicia dădu afirmativ din cap, iar el se îndreptă spre camera fetei. Inima Aliciei bătea puternic, sîngele i se înfierbîntase la simpla atingere a

Să nu trimiți flori

buzelor lui. Fir-ar să fie! zise ea încet, în timp ce pregătea o tavă pentru ceștile de cafea. Își jurase să fie rezervată și, poftim la ea, tremura și se înfiora în fața lui ca o fecioară în fața zeului fertilității. Era de ajuns o singură privire a acelor ochi verzi, de sub sprâncenele acelea sexy, și pieptul ei se umfla... Ce să mai vorbim de rest... of, Doamnel!

Deci, îi păsa de sănătatea fiului ei. Deci, era tată, îngrijorat și vulnerabil, când era vorba de fiica lui. Deci, de departe săruta cel-mai-al-naibii- de bine, în tot universul ăsta afurisit. Exista vreun motiv să crezi că te prăjești? *Fii mai curajoasă, pentru numele lui Dumnezeu. Ai puțină demnitate. Nu-l lăsa să te prindă iar în mreje.*

Hotărâtă să nu se mai lase prostită din nou, bătu la ușă și Chrissy îi strigă să intre. Stăteau pe patul pe care ea îl făcuse deja. Se țineau de mână și Pierce zîmbea.

– Cafea? Întrebă Alicia și ei confirmară printr-un zîmbet. Le turnă la fiecare câte o ceașcă, apoi se îndreptă spre ușă.

– Nu, stai, zise Chrissy, întinzînd o mână și trăgînd-o să se așeze pe pat, lângă ei. Tocmai ajunseserăm la partea nostimă, zise ea, cu o mutră poznașă. Când viitoarea mea soacră a realizat că vorbeam serios a spus: „Și cînd am să mai port rochia pe care am cumpărat-o pentru

nuntă? Nu pot să o port cu altă ocazie“.

Riseră toți trei și Pierce auzi suspinul fiicei sale. Îi atinse obrazul.

– Sper că nu regreti.

Ochii lor se întâlneau.

– Numai că n-am văzut ce am lăsat în urma mea. Cum am putut să fiu atât de fraieră?

– Dar ți-ai văzut greșeala și ai făcut ceva pentru asta. Sînt foarte mîndru pentru curajul tău, că ai făcut ce-ai făcut.

– Tată! Chrissy se aplecă și îl îmbrățișă. Stătură așa, fericiți. Se terminase cu situația neplăcută dintre ei. Alicia avea un nod în gît de emoție.

Înainte ca scena să devină prea sentimentală, ușa se deschise de perete și David și Adam intrară în cameră.

– Pierce, Chrissy! strigară la unison, sărind peste ei în pat.

– Azi e ziua cînd mergem la Disneyland? țipă David.

– Fii atent să nu te lovești, îi atrase atenția Alicia.

Ce a urmat părea un schimb de felicitări și vești ce rivalizau cu schimburile zgomotoase de replici din lobby-ul Națiunilor Unite. Toți vorbeau în același timp. În final, Adam țipă.

– Mi-e foame.

Să nu trimiți flori

– Și ce vei face acum? o întrebă Pierce după ce clătitele fuseseră servite. Erau îngrămădiți în jurul mesei, dar nimeni nu se sinchisea de faptul că n-avea loc de coate.

– Astăzi? O să încep să caut un apartament.

– Da' ai un apartament, zise Pierce încurcat.

Chrissy dădu din cap.

– E apartamentul mamei. Ea l-a găsit, ea l-a mobilat, ea plătește ratele.

– *Eu* plătesc ratele, spuse Pierce.

– A, pardon, zise ea. Oricum vreau un loc pe care să-l aleg eu. Vreau să încep să mă întrețin singură. O să fie greu și cu școala și cu toate, dar vreau realmente să fac asta, tată.

El îi făcu cu ochiul în semn de aprobare. Alicia se gîndea.

– Chrissy, ai putea să faci niște schițe? Mari, frumoase, de ultimă linie?

Chrissy își lăsă furculița deoparte.

– Ce vrei să spui?

– Să faci niște afișe pentru pereții magazinelor?

Chrissy făcu ochii mari.

– Tu vorbești serios, Alicia?

– Da. Mă gîndeam că magazinele au nevoie de o reîmprospătare. Chiar văd afișele puse în

rame de bronz. Foarte sobre, foarte stilizate, ca pe vechile coperti ale revistei *Vogue*. Ar putea foarte bine să fie desenele tale.

– Nu le-ai cumpăra pentru simplul motiv că sînt ale mele? Vreau să spun, dacă nu sînt bune...

– Fă-le bune, îndrăzni Alicia cu un zîmbet șiret.

– S-a făcut. Chrissy întinse mîna peste masă și își strînseră mîna cu putere.

Plecă puțin mai tîrziu, purtînd o pereche de pantaloni și un pulover împrumutate de la Alicia.

– Mai vorbim.

– Sigur, rostiră Alicia și Pierce în același timp, făcîndu-i cu mîna din ușă. Chrissy mergea veselă și urcă în mașină plină de încredere.

– Putem să mergem, Pierce? Da?

Alicia se întoarse și-i văzu pe copii dansînd de emoție.

– Ce vrei să spui cu Disneyland?

Fîstîcit, Pierce își scărpină tîmpla.

– I-am promis lui David o excursie la Disneyland, dacă o să fie curajos cînd doctorul Benedict o să-i coasă rana de la ochi.

– Am fost foarte curajos.

– A fost curajos, certifică Adam, care nu fusese acolo.

– Mama și cu mine vom discuta despre asta în timp ce facem ordine în bucătărie. Faceți camerele lună, vă îmbrăcați, vă spălați pe dinți, și

Să nu trimiți flori

mai vedem noi.

– Ura! „Mai vedem noi“ de obicei, înseamnă da, Adam.

– Ura!

Copiii fugiră fericiți. Pierce o luă pe Alicia de mână și o duse în bucătărie. De îndată ce a închis ușa după ei, a tras-o lângă el, căutându-i gura.

Ea își înclină capul într-o parte.

– Se presupune că noi trebuie să ne ocupăm de vase.

– Ia mai dă-le încolo de vase. Nu mai pot răbda să nu te ating. O sărută.

Alicia era încă supărată pe el. De ce îl lăsa? De ce stătea aici ca o bucată de plastilină ce așteaptă să fie modelată de mîngîierile lui? Sub presiunea gurii lui toate aceste hotărîri ale ei, toată ostilitatea și dorința de a-l evita, dispăreau. Nu putea rezista.

Nu cînd el o explora erotic, leneș, și-i trezea dorințe în fiecare loc interzis al corpului. Nu cînd mîna lui luneca spre fundul ei sau îi acoperea sînul dezgolit, cu mîna lui caldă. Nu cînd degetele lui făceau ca sfîrcurile ei să înflorească de plăcere.

Alicia cea rațională o certa pe cea emoțională. O făcea din nou, plonjînd orbește cu capul înainte. Era masochistă, parcă cerea să fie respinsă din nou. Dar, pe moment, nu-i păsa.

Cum putea să-i spună nu, când totul în ea striga da, da, da?

Rățiunea îl dojenea și pe Pierce, dar trupul lui încetase demult să mai asculte de rațiune. S-a abținut cât a putut. Să-l ia naiba de viitor, ce mai contează riscurile! Și le asumase. Dorea să-i ofere dragostea ce-i umpluse inima până la refuz. Trebuia să-i transmită cumva că știa acum că sufletul lui era pustiu fără ea. În mod sigur ea știa cât de mult trupul lui îl dorea pe al ei. Evidența presa puternic între ei.

– Să nu îmi mai faci așa ceva, mormăi ea printre sărutări. Cu toate că verbal nega, mâinile ei erau în jurul gâtului lui.

– Îmi pare rău de fiecare dată când te rănesc. Podul palmei se odihnea pe sînii ei. Nu am vrut niciodată să te rănesc sau să te dezamăgesc, Alicia. Jur. Buzele lui ardeau pe gâtul ei, iar șoaptele lui erau pline de erotism. Alicia îi sorbea fiecare cuvânt.

Pierce își flexă genunchii ca să ajungă cu capul la nivelul sînilor ei. Se jucă pînă când ea a fost în delir.

– Pierce, Pierce. Îi rosti numele, sfîrșită. Îi atinse sfîrcul cu gura caldă. Doamne, ești nebun.

El reveni la gura ei, sînul rămînînd ud și strălucitor.

– Vino încoace, spuse el dur și o așează în

Să nu trimiți flori

brațele lui, după ce se așează pe scaun. Dacă nu încetăm acum sînt în stare să te violez pe masa din bucătărie.

• Ea își lipi capul de al lui, ținîndu-l strîns, învelindu-l în părul ei.

– S-ar putea să nu mai am nici o obiecție.

– Ah, Doamne, Alicia, nu te mai mișca. Mă omori. Dar mîinișe lui o cuprinseră de mijloc, reținînd-o.

– Cum se poate ca un lucru grozav de plăcut să fie o tortură?

– Am stat în brațele tale și în noaptea aceea la cabană. Atunci se părea că nu te deranjează. Vocea ei era la fel de plăcută ca senzația pe care o simțea la ureche.

– Atunci nu aveam fermoarul tras la pantaloni, mormăi el în timp ce ea se lipi de el. Bine, zise el amenințător, iar pulsul ei se accelerează, simțindu-l în vene. Jocul ăsta se joacă în doi. Mîna lui alunecă din nou mai jos. Atunci îți sărutam sînii, îți amintești?

– Mhî! Închise ochii și respirația îi deveni rapidă și inegală.

– Te atingeam aici. Degetul lui coborî spre sîn. Și aici, și aici... Ea căzu cu capul pe pieptul lui.

Pierce își luă mîna de pe sînii ei și și-o îngropă în părul bogat. Își apăsă fruntea de a ei.

– Acum nu e nici timpul, nici locul, iubita mea,

ori altfel, crede-mă, demult aş fi făcut-o.

– Pierce! oftă ea. Va fi vreodată timp şi loc?

El o strînse într-o îmbrăţişare plină de tandreţe.

– O, Doamne, aşa sper, aşa sper.

Sărutul confirmă spusele sale, iar ea, cu braţele în jurul gâtului lui, răspunse acestui sărut.

David şi Adam dădură buzna pe uşă, dar se opriră brusc. Alicia şi Pierce tresăriră.

– Mami şi Pierce au relaţii sexuale, cînta David pe o melodie compusă de el. Mami şi Pierce au relaţii sexuale!

Şocată de apariţia lor bruscă şi de ceea ce cînta fiul ei cel mare, Alicia rămase nemişcată în braţele lui Pierce, ţinîndu-l în continuare pe după gît.

– David Russell, unde ai auzit asta?

– Eu am inventat.

– Atunci nu mai spune aşa ceva. Nici măcar nu ştii ce înseamnă.

– Ba ştiu.

– Ce ştii? întrebă ea îndrăzneată, convinsă că băiatul se laudă.

– Înseamnă să te îmbrăţişezi şi să te săruţi şi să stai în pat cu el.

Alicia rămase cu gura căscată, în timp ce se uita la copil clipind repede din ochi. Se întoarse spre Pierce, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. El

Să nu trimiți flori

zîmbea complice, cu sprînceana ridicată. Se distra.

– Tu ai întrebat.

– Vezi, ți-am spus că știu ce înseamnă sex, zise David zîmbind mîndru.

– Și eu știu, interveni Adam.

Alicia se uita la copii, de parcă nu-i mai văzuse niciodată în viața ei. Pierce abia se ținea să nu rîdă, dar umerii i se scuturau. I se adresă lui David cît putu de grav:

– S-ar putea să știi, dar niște gentlemen nu discută așa ceva, cînd e o doamnă de față. Pierce îi dădu Aliciei un ghionț și o întrebă cu jumătate de gură: Ce zici? Sună prea vag?

– Nu mă întreba pe mine. Nici nu mi-am imaginat că știe cuvîntul ăsta.

– De ce n-ai stat pînă acum de vorbă cu băieții tăi, ca de la bărbat la bărbat?

– Pentru că nu sînt bărbat.

Ochii lui se ridicară spre ea.

– Am observat asta, zise el.

– Ei, putem merge? De ce nu sînt gata vasele? Noi am terminat.

– Vasele nu sînt gata pentru că Pierce și cu mine... vorbeam despre Disneyland, spuse Alicia afectată. Sări din brațele lui Pierce, își îndreptă tinuta și își trecu degetele prin păr.

– Nu vorbești, vă sărutați, declară Adam, ca un detectiv.

– Ei, da, așa... puțin, admise Alicia roșind.

– Putem merge? David avea idei fixe.

Alicia se uită întrebător la Pierce.

– Da, putem merge! zise el. Peste țipetele copiilor strigă: Luați-vă jachetele și șepcile și ce mai vreți, în timp ce noi spălăm vasele.

David țîșni afară, dar se ciocni de Adam, care dădu să se întoarcă.

– Aveți de gând să spălați vasele, de data asta, sau să vă sărutați iarăși?

– Chiar le spălăm, zise Pierce desenînd o cruce imaginară în dreptul inimii. Promit.

– O.K. Vino, Adam. Ce zici de asta?

Alicia și Pierce îi urmăriră cum pleacă. Se uitară unul la altul și începură să rîdă. Rîseră cîteva minute bune.

– Chiar vrei să-ți petreci sîmbăta la Disneyland? întrebă el, trăgînd-o aproape și luînd-o în brațe.

– Aici îți place să stai? Ea își puse mîinile în jurul lui, pe sub cămașă, mîngîindu-i pieptul cu degetele.

– Așa se pare.

– Atunci și mie îmi place să-mi petrec ziua aici. El o sărută.

Să nu trimiți flori

- I-ai promis lui David că nu începem iar să ne sărutăm, murmură ea, printre sărutări.
- Nu-mi țin promisiunea.

Opt

Băieții s-au distrat de minune. Erau rare momentele cînd Pierce și Alicia nu zîmbeau. Au colindat peste tot, braț la braț sau ținîndu-se de mîna și, cînd trebuiau să se despartă, se priveau mereu. Pentru oricine îi vedea, erau un cuplu de îndrăgostiți.

Ziua asta a fost numai a lor. Conflictul lor – un mister încă pentru Alicia – fusese lăsat deoparte. Și-au făcut pe plac unii altora. Pretindeau că sînt o familie.

Să nu trimiți flori

Au mâncat, au băut, au râs, s-au maimuțărit și în final l-au convins pe încăpățînatul Adam să meargă în Matterhorn.

– Nu te mai proști, își bătu joc de el David. O să fie grozav. Pe cuvînt.

– Adam și cu mine putem rămîne afară de data asta, se oferi Alicia.

– Nu! zise Adam, nedorind să se facă de rîs. Vreau să merg, numai... dacă... Pot să stau lîngă tine?

Pierce îi ciufuli părul.

– Binînteles. Pe cine crezi că mă bizuiam să mă țină de mînă? Adam stătu ca o sardea între Pierce și Alicia, cu ochii închiși și mort de frică. Dar îi plăcu și se rugă să mai meargă o dată. De data asta stătu în față, David în spatele lui, apoi Alicia și Pierce. Au încălecat pe locuri capîtonate.

– Pierce! șopti ea șocată în momentul cînd mașina lor intra în caverna întunecată. Mîinile lui o cuprinseseră și se mișcau în voie.

– Hmm?

– Nu cred că asta este premis la Disneyland. Nemaiținînd cont de smucelile și de viteza amețitoare a vehiculului, își lăsă capul pe spate, pe pieptul lui. Băieții chiuiau de plăcere, jucîndu-se de-a mersul cu racheta, uitînd de adulții din spatele lor.

Buzele lui Pierce căutară și-i găsiră urechea.

– Este permis, dacă nu te prind. Se juca cu urechea ei. Și apoi tu n-ar trebui să vorbești. Ți dai seama ce-mi faci? O apucă mai bine și o trase și mai aproape de el. Avu senzația că se sufocă în momentul în care îl simți. El o sărută pe gât și continuă să o țină strâns, în timp ce călătoria continua.

Cînd ieșiră din nou la lumina soarelui, Pierce avea o mutră de motan după ce a umblat la oala cu smîntînă.

– Dacă ar fi după mine, ne-am plimba în Matterhorn toată ziua. Obrajii Aliciei se colorară și își puse repede ochelarii de soare, ca să-și ascundă roșeața.

– Vino aici, femeie, grohăi Pierce ca un om din cavernă, trăgînd-o în brațele lui.

– O! Adam îi atrase atenția fratelui său. Cred că au de gînd să se sărute din nou.

– Nu, n-avem de gînd, zise Pierce, rîzînd. Am de gînd să-i spun un secret. Ridicîndu-i părul, șopti ceva la urechea ei. Alicia se trase înapoi, privindu-l surprinsă.

– Ei, ce zici? întrebă el.

– M... minunat, se bîlbîi ea. Dar ești sigur? Nu ești prea obosit?

– Tu ești? Ea scutură din cap, zîmbind larg.

– Atunci, du-te și dă telefon. Te așteptăm la coadă la Dumbo.

Să nu trimiți flori

Cinci minute mai târziu, când reveni lângă ei, îi spuse lui Pierce:

- S-a aranjat.
- Grozav, zise el îmbrățișînd-o.
- Ce s-a aranjat? întrebă David.
- N-ai vrea voi să vă petreceți noaptea cu bunica și cu bunicul?

– Arăt bine? întrebă Alicia emoționată, uitîndu-se în oglindă.

– Bineînțeles că arăți bine, zise David, neri-dicînd ochii din cartea pe care tocmai o frun-zărea. Adam căsca. Urechile de Mickey Mouse i se strîmbaseră. Era prea obosit să mai observe.

– Mii de mulțumiri, articulă Alicia. La ce se aștepta? Pentru ei, ea arăta doar ca mama. Dorea ca ei să îi spună că arată bine, că e inteligentă, strălucitoare. Așa dorea să o vadă Pierce, la această, de fapt, prima lor întîlnire. Nu-i venise să-și creadă urechilor, cînd el îi șoptise invitația la Disneyland.

– Crezi că părinții tăi ar avea ceva împotriva să-ți țină pe copii pentru o noapte? Aș vrea să te invit la cină, să dansăm, vrei? Apoi aș dori să-ți arăt casa mea. Așa sunase invitația de a-și petrece seara. Asta se întîmplase cu ore bune în

urmă, dar inima ei încă nu se potolise. N-ar trebui să se ducă. *Poate să te rănească iar*, se prevenea singură. Dar dorea să fie cu el în seara asta. Dar mâine noapte? Dar după?

– Ce te tot îmbraci atît? îi întrerupse gîndurile David.

– Vreau să arăt bine pentru Pierce. leșim împreună la restaurant.

– Dé ce nu putem să venim și noi?

– E un restaurant pentru oameni mari.

Se auzi soneria.

– Eu deschid, strigară băieții la unison, luînd-o la fugă din camera ei. Adam se trezise dintr-o dată.

Alicia era recunoscătoare pentru aceste cîteva momente cînd putea fi singură. Avea nevoie de ele pentru a-și aduna gîndurile. Părea sofisticată, ca și cum ieșea în fiecare weekend cu un bărbat atrăgător și plin de succes, ca și cum nu era nimic neobișnuit. Părea tulburată. *Era tulburată*. Mîinile îi tremurau, în timp ce se parfuma cu colonia ei cea mai bună.

Ce se întîmplase cu regina frumuseții din campus pentru care băieții se întreceau care mai de care să-i dea întîlnire? Se îndrăgostise, se măritase, născuse doi copii, își pierduse dragostea.

Avea la îndemînă în ce privește riscurile vieții

Să nu trimiți flori

mai puțină încredere în sine.

Oricum, reușise să-și facă baie, să se spele pe cap și să-și aranjeze frumos părul, să-și facă unghiile, într-un timp extrem de scurt. Își alesese o rochie neagră, ce se mula perfect pe corp. Decolteul se deschidea ușor peste sîni, iar tivul se ondula discret la nivelul genunchilor. Avea ciorapi fini și pantofi negri cu toc înalt cu pietricele pe vîrfuri. Părul era strîns într-un coc lejer și își lăsase special cîteva șuvițe cîrlionțate neprinse. Avea diamante la urechi, singura bijuterie, de altfel.

Uitîndu-se în oglindă, dădu verdictul că imaginea doamnei-de-lume o bătea de departe pe femeia timorată de dinăuntru.

Luîndu-și poșeta și o geantă cu lucruri personale pentru noapte, pe care o pregătise cu discreție, stinse lumina și ieși din locul sigur pe care dormitorul ei îl reprezenta. Pentru un moment stătu în ușa camerei de zi, urmărind cum Pierce le citește băieților din *Peter Pan*, cadoul primit de David de la Disneyland. Avea cîte un băiat strîns lipit de el, sub fiecare braț.

Cînd ridică privirea și o văzu, înghiți în sec. Din partea lui, Căpitanul Cîrlig putea rămîne pe veci expus pericolului din partea crocodilului. Cuvintele poveștii i se opriră în gît. Băieții ridicară și ei capetele și, simțind oarecum emoția intensă a momentului, rămaseră tăcuți, ca o binecuvîntare.

Pierce se deprinse ușor de copii și se ridică. Veni spre ea ca hipnotizat. Era într-adevăr în transă.

– Arăți fantastic. O luă de miini și o sărută respectuos pe obraz.

– Mulțumesc. Vocea îi era mătăsoasă, ușor tremurată...

– Gata?

Ea dădu din cap. Au adunat tot ce era necesar pentru băieți. N-a fost ușor, dar au reușit să înghesuie totul în mașina lui Pierce. Entuziasmul copiilor și super-hiperactivitatea lor de peste zi, la Disneyland, s-au combinat, făcând-o pe Alicia să fie grozav de bucuroasă când zări casa părinților ei.

După ce băieții au fost lăsați în grija bunicilor, după ce și-au luat la revedere, iar Pierce și Alicia erau singuri în mașina lui, el o întreabă:

– Ce i-ai spus mamei tale?

– Despre ce?

– Despre motivul pentru care ai vrut să-i lași copiii peste noapte acolo.

Ea învîrtea lanțul mic, aurit, al poșetei.

– I-am spus că ar fi mai simplu decît să-i sculăm în miez de noapte ca să-i aduc acasă. I-am spus că am plănuir să venim foarte tîrziu.

– Da?

– Nu? Înțelesese ea greșit? Era oare numai în gîndul ei dorința de a-și petrece noaptea împre-

Să nu trimiți flori

ună? O, Doamne! Arăta ca o văduvă nerăbdătoare care încearcă să-l păcălească, pentru a-i fi soț?

El o prinse de mână, ducînd-o la gură. Îi sărută degetele.

– Nu sîntem la audiție, Alicia. Cîntăm după ureche. De ce ești nervoasă?

Ea rîse profund emoționată.

– Știu, e ridicol.

– Nu e ridicol. Este iubire, spuse el aspru.

– N-am vrut să crezi că eu...

– Nu cred altceva decît că ești cea mai minunată femeie din cîte am cunoscut. Și nu vorbesc numai în ce privește sexualitatea. Te găsesc fascinantă, în tot ce reprezînți tu. Am nevoie de tine, în tot ceea ce înseamnă o femeie pentru un bărbat. De drăgălășenia ta, de rîsul tău, de grija ta. Îi întoarse mîna cu palma în sus și i-o sărută. Alicia simți cum fiecare organ vital al ființei ei vibrează. Aș dori foarte mult să împart patul cu tine în noaptea asta. Dar dacă nu, asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru tine. Te iubesc.

Frîna pe drumul ce ducea la restaurant și își puse brațul pe scaunul ei, întorcîndu-se spre ea. Alicia îl privea fără să poată vorbi. Îi strînse mîna ușor, privind-o cu nesaț.

– Alicia, indiferent ce se întîmplă, indiferent...

Se opri, privi la mâinile lor încleștate, apoi continuă:

– Vreau să știi că astăzi a fost ziua cea mai minunată, cea mai productivă din viața mea. Îi iubesc pe copiii tăi. Te iubesc pe tine. Din toată inima. Nimic, nimic nu poate sau nu va schimba asta vreodată.

Aplecându-se încet, o sărută. Doar mâinile și buzele lor se atingeau, dar el o trase ușor, iar Alicia răspunse ca și cum o coardă sensibilă de catifea o cuprinsese și o trăgea ușor. Puse mâna liberă pe reverul hainei și își înclină capul sărutându-l și ea. Simțea că se contopește cu el.

Ușa din dreptul lui Pierce se deschise brusc.

– O, pardon, domnule Reynolds.

– Nu-i nimic, îi spuse Pierce valetului. Se retrase, dar rămase cu ochii la ea.

– Acum sîntem gata să intrăm.

Alicia nu era prea sigură de asta. În momentul acela nu știa dacă va putea merge, sta în picioare sau respira. Reflexele ei erau confuze în tot corpul, mintea îi era răvășită, sufletul în al nouălea cer. Era complet dezorientată de purtarea lui Pierce, care o vrăjise. Ar fi vrut să fie, pentru totdeauna, victima acestei vrăji.

Sărutul lui pătrunsese ca o adiere magică în tot corpul ei, din creștet pînă în tălpi. Încă năucită, fu ajutată să coboare din mașină. La dreapta ei,

Să nu trimiți flori

Pierce îi făcu loc să intre pe ușa de sticlă a restaurantului, dînd un bacșiș bun valetului care îi deranjase.

Restaurantul nu era unul din locurile acelea unde veneau celebrități sau viitoare staruri să-și afișeze noile coroane obținute la Hollywood, fețe operate estetic sau ultimele achiziții de pe Rodeo Drive¹. Era rafinat, discret, elegant. Decorul se armoniza cu muzica interpretată în duet la pian și vioară. Armata de chelneri era respectuoasă, dar aproape invizibilă și tăcută.

– Masa dumneavoastră e pregătită, domnule Reynolds, murmură șeful restaurantului, salutîndu-l. Pe aici, vă rog.

Pe măsură ce mergeau, capetele se întorceau în direcția lor: Fără prețiozitate, Alicia trebuia să admită că erau *un cuplu* superb. Costumul lui Pierce era negru-mangal. Cămașa era de culoarea fildeșului, iar cravata și batista de mătase pe care și-o aranjase la buzunarul de la piept, erau de culoarea vinului de Burgundia. Părul strălucea și era bine pieptănat, dar era totuși puțin ciufulit, ca și cum o adiere capricioasă ori degetele unei femei s-ar fi jucat cu el.

După ce se așezară, iar Pierce se uită pe lista

1. Stradă în Los Angeles, cu cele mai scumpe magazine (Nota traducătorului)

de vinuri, Alicia remarcă cu răceală:

– Se pare că toată lumea te cunoaște. Vii des aici?

El zîmbi amar la această mai-mult-decît-subtilă dovadă de gelozie.

– Vin frecvent aici cu potențiali clienți.

– Ar trebui să fie impresionați.

– Sînt. După o întîlnire de afaceri aici, de obicei treaba e garantată. Răutăcios, nu i-a satisfăcut curiozitatea privind companiile de sex feminin pe care le-ar fi putut aduce la acest restaurant. Oricum, erau nerelevante.

– Ce vrei să mănînci? Bem vin roșu sau vin alb?

Mai tîrziu Alicia n-ar fi putut să spună ce a mîncat. Tot ce știa era că a fost delicios. Papilele ei gustative erau desfătate de aromele variate și deliciul bucatelor. Toate simțurile îi erau la cote înalte. Se simțea foarte bine, dar vinul nu avea nici o contribuție la starea asta.

– Stomacul meu nu mai știe ce să creadă. Chelnerul îi luase farfuria pe care se aflase antreul. Era obișnuit cu hamburger și semipreparate.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Îți recomand căpșuni *Romanoff* pentru desert.

– Nu mai pot.

Îi plăcuse, îi plăcuse totul.

Să nu trimiți flori

– Pierce?

– Hmm? Îi luă mîna într-a lui, peste masa pe care ardea o lumînare, iar chelnerul, știind că nu mai au nevoie de el, se retrase discret.

– Iartă-mă că insist, începu ea. Lămurește-mă de ce pui în umbră succesul tău profesional? Cei mai mulți oameni s-ar umfla în pene pentru asta.

El îi întoarse mîna cu palma în sus, trasîndu-i liniile fine cu vîrfurile degetului.

– Nu mă simt plin de succes, Alicia. De curînd m-am trezit că totul în viața mea poate fi măsurat după banii pe care-i am. Țasta e succesul? Cîndva, demult, așa credeam. Dar acum nu mai cred.

– Se pare că ți-ai stabilit prioritățile. Oricum, nu e cazul să-ți fie rușine de succesul financiar și profesional.

– Poate că este, atît timp cît întreaga viață se reduce numai la asta.

– Nu te înțeleg, zise ea, scuturînd capul. De ce ești atît de autocritic?

– Unde sînt soția, copiii, casa, toate aceste lucruri pe care un om ar trebui să le aibă la vîrsta mea? După ce căsătoria mea a eșuat, n-am îndrăznit niciodată să închei alta, în special din indiferență și dintr-o lene vădită. Numai în ultimele cîteva săptămîni am fost, pentru puțin timp, ceea ce se numește tată pentru fiica mea. Doamne, cît

regret toți acei ani cînd Chrissy și cu mine am fi putut însemna ceva unul pentru celălalt și n-am făcut-o. Și, bineînțeles, fir-ar să fie, n-a fost vina ei. Cît privește celelalte aspecte ale vieții care ar trebui să însemne ceva, mă simt ca o haimana. N-am de ce să fiu mîndru. Îi puse ușor mîna pe obraz și Alicia își înclină fața. De aceea aș dori...

– Ai dori ce?

Privirea lui coborî în gol pentru cîteva secunde. Apoi se uită din nou la ea, iar expresia introspectivă se schimbase. Alicia știa că încheiase acest subiect.

– Aș dori să mergem și să dansezi cu mine în seara asta. Îți place să dansezi?

S-au dus la unul dintre noile cluburi elegante unde aproape orice nouă formă sau vîrstă a ființei umane puteau fi recunoscute. Erau reprezentate toate tipurile de la tunsorile punk, cu părul roz sau bleu, la doamnele înfășurate în blănuri fine.

Oglinzile din podea reflectau corpurile văzute de jos. Filme, de tot felul, de la cele cu Charlie Chaplin la cele erotice, erau proiectate pe pereți. Muzica urla ca o insultă la adresa oricărui timpan, cît de cît normal.

– Ești același om care a cumpărat în după-amiaza asta un tricou cu Donald Duck? Alicia a trebuit să strige ca Pierce să poată auzi ceva în vacarmul acela.

Să nu trimiți flori

– Sînt același. Dar tu ești aceeași doamnă căreia îi place înghețata în cornet și să meargă în călușei?

– Mărturisesc că da. Alicia se învîrte, lăsînd să i se vadă o bună parte din picior. Dar și aici e distractiv.

– Numai că...

– Ce zici? strigă ea, ținîndu-și o mîină la ureche.

Pierce veni mai aproape și o prinse de talie.

– Spuneam că singura problemă este că ăștia nu cîntă deloc muzică lentă. Băieții nu apucă niciodată să le țină pe fete în brațe.

– Asta pentru că nu se știe care e băiat și care e fată.

– Corect, zise el rîzînd. Dar eu pot să spun în mod sigur că tu ești fată. Mîinile lui o atinseră ușor pe sîni, iar ochii lui emanau o căldură strălucitoare. Știu un loc unde putem dansa slow.

Alicia nu protestă cînd el o luă de mîină și încercă să se strecoare prin mulțimea răgușită. Conducea mașina cu mîina drepată pe genunchiul ei, cînd nu trebuia să schimbe vitezele. Casa lui era sus pe dealuri, deasupra orașului, iar Alicia, a cărei familie era modestă, avu un sentiment de teamă amestecată cu respect, cînd el viră spre porțile de fier pe care le deschise cu telecomanda. Iarba era imaculată, aleea largă.

Pierce opri mașina în fața unei reședințe de-a dreptul copleșitoare.

– Nu fi prea impresionată, zise el ironic. Este numai o casă mare și pustie.

– O casă frumoasă.

– De aceea e atât de păcat că este pustie. Cineva ar trebui să se bucure de ea. Nu s-a bucurat nimeni, niciodată.

Interiorul casei confirma ceea ce promitea din exterior. Camerele erau spațioase, bine împărțite, decorate cu gust și cu lucruri scumpe, în stil californian. Parchetul, din lemn masiv, era acoperit cu carpete ce străluceau de curățenie. Tavanul era înalt și prevăzut cu grinzi. Ferestrele mari, fără perdele, ofereau panorama luminilor orașului ce licăreau, răspândite ca o mantie, dedesubt, tăind respirația.

– Ce frumos este, Pierce!

– Acum este. O trase spre el și o îmbrățișă cu putere, dansînd încet. Faci minuni pentru această casă care se simte bine avîndu-te aici.

Buzele lui erau calde cînd le atinseră pe ale ei. Ușor, amăgitor. Coborîră spre gît, spre ureche.

– Vrei să bei ceva?

– Trebuie să te oprești ca să faci asta?

– Da.

– Atunci nu, mulțumesc.

Zîmbetul lui se topi într-al ei, într-un sărut.

Să nu trimiți flori

Mîinile lui se plimbau în voie pe spatele ei, lipind-o mai strîns de el. Alicia îi înțelese intențiile și se strînse lîngă el, punîndu-și brațele în jurul gîtului lui, cu o moleșeală plăcută. Degetele ei se jucau cu lobul urechilor.

– Credeam că am venit aici să dansăm slow. Mimica lui era ironică atunci cînd își ridică privirea. Nasul lui se jucă, scurt, cu nasul ei.

– Oricum, eu doar îmi omoram timpul pînă acum. Unde e muzica?

O cuprinse cu brațul pe după talie, conducînd-o spre biblioteca unde era instalată o combină stereo. Totul părea mai complicat decît bordul unui avion, dar după ce el apăsă pe mai multe butoane, o muzică plăcută începu să se audă din difuzoare instalate strategic.

Alicia pluti din nou în brațele lui. Îl luă pe după gît și-și lăsă capul pe pieptul lui. Buzele lui îi sărutau părul.

– Știi ce am observat la tine mai întîi?

– Stupizenia mea. Nu puteai crede că cineva este în stare să vină în pădure, pentru o săptămînă, fără o lanternă măcar.

El rîse.

– Înainte de asta.

– Deci ai *crezut* că sînt proastă.

– Poate, doar, puțin împrăștiată.

– Deci, nimic din felul cum arătam nu-ți putea

capta atenția pentru că, din câte îmi amintesc, arătam ca un șoarece înecat. Probabil conversația mea strălucitoare.

– Te bâlbâiai.

– Ce frumos din partea ta să-mi reamintești.

– Te dai bătută? Asta. Și-i mîngîie ușor fesele.

Ea se trase repede de lîngă el, pretinzîndu-se indignată.

– Ești cel mai decăzut, obraznic, desfrînat, șovin, obsedat sexual...

– Asta a fost tot ce am putut să văd, se dezvinovăți el, aducînd- o înapoi în brațe, lipindu-i sîinii de pieptul lui. Este cel mai nostim fund pe care l-am văzut vreodată.

– Și presupun că ai evaluat multe?

– Ești geloasă?

– Las-o baltă.

– Bine.

O rodea gelozia, era geloasă pe orice femeie care ar fi fost vreodată în brațele lui, mîngîiată sau sărutată de el. Cîte femei adusese în această casă sub pretextul unui dans? Cîte din ele fuseseră plimbate prin camere în ceea ce, nu numai în imaginația ei bogată, se numea vals?

– N-ai nici un motiv să fii geloasă pe vreuna. Șoaptele lui îi găsiră buzele. Urmă un sărut ce parcă-i scoase toată viața din ea și, în același timp, se simțea mai vie ca niciodată.

Să nu trimiți flori

Cînd, în cele din urmă, gurile lor se despărțiră, ea deschise ochii cu părere de rău. Nici nu observase cînd părăsiră o cameră și intrară în alta. Nu fusese decît o călătorie sinuoasă prin timp, prin spațiu. Acum observă că se aflau în sala de joc și că atingeau cu fundul masa de biliard.

– Știi să joci? Vorbele ei erau ca adieri ale vîntului și, din cînd în cînd, reușeau să semene a cuvinte.

– Mhî. Pierce o blocase lîngă masa de biliard, lipindu-și corpul de al ei și începînd, ușor, să-i scoată agrafele din păr. Căuța una cîte una, cu degete agile, scoțîndu-le cu grijă, încet, ca și cum o dezbrăca. Părul ei căzu în cascade peste mîinile lui, ca aurul. Pierce își îngropă fața în el.

– E greu?

– Mhî.

– Joci foarte bine?

– Sînt expert.

Mîinile lui se odihneau acum pe sîinii ei, mîngîindu-i ușor.

– Probabil că ai atins tehnica cu care doar să cîștigi.

– Toată tehnica este cum îți aliniezi bilele și cum ții tacul.

Ea își desprinsese gura de a lui și-l privi cu ochi suspicioși.

– Tu vorbești încă despre biliard?

Sprîncenele lui se arcuiră ironic.

– Bineînțeles. Ce credeai? O cuprinse de talie și o ridică pe masă. Cu o ușoară presiune asupra umerilor ei o întinse, aplecîndu-se peste ea pe masa verde și căuțîndu-i gura.

Cu mîinile îngropate în părul ei, se rostogoliră încet pînă cînd ea ajunse deasupra lui. Alicia îl sărută, sedusă de gura lui. El îi desfăcu cu grijă fermoarul rochiei și, cu mișcări ușoare, îi trase sutienul. Sînii ei îi încîntară privirile, mîngîindu-i apoi cu degetele și cu gura. Pierce își înălță capul de pe masă, pasiunea lui crescînd cu fiecare sărut.

– Pierce, suspină ea. Se lipi de el ca un cățeluș lîngă stăpînul lui. Asta e decadență.

– Adevărată decadență. O mușcă ușor cu dinții. Ești delicioasă.

– Sînt mamă a doi copii, mormăi ea încet. O făcea să simtă fiori.

– Sînii tăi dovedesc asta. O, Doamne, Alicia, te doresc.

O rostogoli din nou și o privi cu ochii arzînd de dorință. Părul ei stătea răsfirat pe masa verde de fetru, dîndu-i un aer lipsit de apărare. Ochii emanau dorință, iar buzele erau moi, umede, așteptînd. Stătea cu brațele pe lîngă corp, vulnerabilă și veselă. Părea inocentă și tentantă.

Pierce o dorea în ambele ipostaze.

Fără nici un cuvânt o ajută să se dea jos de pe masă și o conduse pe culoarul spre dormitorul pe care i-l arătase puțin mai înainte. Nu- i dădu nici o explicație despre ambianța romantică pe care o crease anume. Lumina era slabă. Muzica venea dintr-o sursă nevăzută. O sticlă de șampanie stătea la rece într-o frapieră de argint.

În drum, el luă și geanta ei cu lucruri personale, pe care ea o lăsase în living. I-o dădu acum, zîmbind cu tandrețe.

– Nu te simți ca și cum îmi datorezi ceva. Dacă vrei, te duc acasă acum.

Niciodată Alicia nu-l iubitise mai mult ca în acel moment. Se gîndea la ea, nu la el. Îi atinse gura cu degetul:

– Rămîn. Și, Pierce, zise ea coborîndu-și vocea și privind timid aiurea. Am fost la ginecolog... și am rezolvat... știi tu. Nu se uită în ochii lui înainte de a pleca spre baie.

În acea încăpere opulentă, Alicia găsi ceva ce o surprinse și o mișcă profund, prin sentimentalismul care vorbea de la sine. Vorbea în numele lui Pierce. Zîmbi tandru și începu să se dezbrace.

Înainte de a deschide ușa, stinse lumina, pășind în umbră. El stătea pe marginea patului deschizînd sticla de șampanie. Apoi ridică ochii strălucitori și verzi, privind-o.

– la să te văd.

În timp ce Alicia avansa, neglijé-ul negru flutura în jurul ei ușor și moale și îmbietor, ca aripile unui înger.

– Când ai adus asta?

Pierce se ridică în picioare. Era înfășurat într-un kimono verde- gri ce-i venea pînă la jumătatea coapselor. Arăta minunat în el, pieptul lat se vedea din deschizătura kimonoului, pînă în talie. Picioarele erau subțiri și bine făcute, musculoase de pe urma jogging- ului.

– Am furat-o de la cabană cînd am plecat. Mărturisirea lui timidă făcu să-i tresară inima de iubire. Nu m-am gîndit vreodată că am să te văd îmbrăcată în ea. Veni spre ea și-i puse mîinile pe gît. Mi te-am imaginat de mii de ori purtînd-o, dar tu ai întrecut orice imaginație.

Corpul ei era clar definit sub transparența materialului. Ochii lui nu pierdură nici o nuanță. Își impusese o disciplină de nesuportat, dar se mulțumea să o sărute încet. În mintea lui, asta era noaptea nunții lor. Avea de gînd să o trateze ca pe o mireasă.

– Bea puțină șampanie cu mine.

Pierce turnă numai într-un pahar oferindu-i-l ei întii. Ea bău. Șampania îi pișca plăcut limba, dar nimic nu se compara cu Pierce. Era plină de mirosul lui, de culoarea pielii, a părului, a ochilor,

de chipul lui.

În timp ce ea ținea încă paharul, el îl ridică spre buzele lui, bău, gustînd, de fapt, mai mult din ea decît din șampanie. Apoi, lăsînd paharul deoparte, o trase lîngă el, pe pat. Alicia îl privea fascinată, pe cînd el își desfăcu nodul din talie, dezbrăcîndu-se de kimono.

Virilitatea goliciunii lui o excită puternic, gravitînd în plexul solar. Cu ochii, exploră fiecare centimetru din corpul lui. Cum putea ea, Alicia Russell, să dorească cu atîta nerușinare trupul gol al unui bărbat? Dar nu era numai asta. Era Pierce. Și îl iubea. Pe lîngă splendoarea corpului, el, cu totul, o fascina.

Pierce îngenunche lîngă ea. O, privea cu ochii plini de iubire.

– Îmi place gura ta. Îi urmă conturul cu un deget. Forma, gustul. Ea îndrăzni să-i atingă degetul cu vîrfurile limbii. Suspinul lui fu scurt. Încurajată, supse degetul ușor.

– Doamne, Alicia, murmură el. Lăsă capul în jos, scoțîndu-și degetul din gura ei și sărutînd-o.

Abia mai respirau. El reuși să ridice capul. Mîinile îi mîngîiau sînii. Sfîrcurile presau prin cămașa subțire de noapte. Aplecîndu-se, Pierce sărută unul.

– O, Pierce, Pierce. Alicia își lăsă capul pe perne și mîinile ei se jucau în părul lui. Mîngîierile

lui erau abile și curînd ea se strînse sub patima lui.

Răspunsul ei îl făcu puțin dur. Îi săruta sînii la împlinare, ombilicul. Îi ridică cămașa. Ea îi simțea gura mîngîietoare pe pielea abdomenului, mai jos... Nu mai era în stare nici să respire.

Inima îi exploda, iar corpul ei se unea cu al lui. Cînd el își ridică ochii să o privească, ea își întoarse privirea. Obrajii îi erau plini de lacrimi.

– Ești atît de bună cu mine. Toată. Te rog, nu plînge. Încercă să o sărute. Cu un deget sub bărbia ei, o forță să-l privească.

– N-aș face niciodată ceva care să te jignească. Te iubesc. Alicia. Am vrut doar să-ți arăt cît de mult.

Ea își puse brațele pe după gîtul lui.

– O, iubitul meu. N-ai făcut nimic ca să mă faci să plîng. Lacrimile curgeau din colțurile ochilor, dar erau lacrimi de bucurie. Nu pot să cred că cineva poate iubi atît de mult, că mă poate iubi atît.

S-au sărutat din nou. Mîna ei se plimba pe corpul lui, catalogînd fiecare descoperire. Pieptul era lat, plin de păr, parcă era sculptat. Stomacul plat și încordat. Pe măsură ce mîna el explora mai departe, respirația lui se accelera în urechea-ei. Cînd degetele ei își încheiară periplul, el își îngropă fața între sînii ei, murmurîndu-i numele.

Să nu trimiți flori

Dorind să-i ofere cel puțin o parte din darul pe care el i-l făcea, îl mîngîie pînă cînd el nu mai putu să reziste.

Erau una și aceeași persoană. O ținea strîns, nemișcat, savurînd doar extazul de a fi una cu corpul ei. Apoi, începu s-o mîngîie ușor.

– Să nu uiți niciodată că te iubesc, șopti el repede. Te iubesc, Alicia. Să-ți amintești întotdeauna. Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Îl învălui, strîngîndu-se mai tare lîngă el. Te iubesc atît de mult.

– Scumpa mea, dragostea mea. Stătu un moment, pînă cînd ea se înfioră din nou, apoi o înconjură cu toată dragostea lui.

– ... și bunica a făcut pizza ca să mîncăm, numai că nu era rece așa cum o faci tu. A făcut-o în tigaie.

– Mulțumesc, bunico, spuse Alicia sec și Pierce rîse. De cînd i-au luat, copiii au vorbit fără întrerupere, raportîndu-le tot ce se întîmplase de cînd plecaseră și-i lăsaseră acolo.

– Bunicul s-a jucat cu noi țîntar, dar cred că ne-a lăsat să cîștigăm.

– Am mîncat floricele cînd ne-am uitat la televizor. Și bunica ne-a făcut cîrnăciori la micul

dejun. Momentele plăcute ale lui Adam treceau prin stomacul lui. Și ne-a dat bomboane pentru că am mâncat tot.

Alicia își ridică ochii la cer.

– Săptămîna viitoare va trebui să ne ducem la dentist. O zi la Disneyland și o noapte la bunica este ca și cum ați fi făcut o injecție cu zahăr în fiecare dinte.

– A fost grozav, zise David. Și voi v-ați distrat bine?

Pierce aruncă o privire plină de înțeles în direcția Aliciei, care se înroși, deși credea că nu i se va mai întîmpla așa ceva după noaptea pe care o petrecuse cu el.

– Da, ne-am distrat foarte bine, vorbi el tărăgănat.

– Ce-ați făcut?

– A, o mulțime de lucruri, fu răspunsul vesel al lui Pierce, în timp ce obrații Aliciei erau din ce în ce mai aprinși. El rîse cu voce tare.

În ușa casei, ea le spuse băieților să-și ia bagajele cu lucrurile pentru noapte în camera lor și să le despacheteze.

– Puneți totul la locul lor, vă rog.

Chiar cînd intrau în hol, David se întoarse.

– Era să uit. Am vrut să-l rog ceva pe Pierce.

Printr-un acord tacit, Alicia și Pierce nu țineau secretă afecțiunea lor față de băieți. El o ținea pe

Să nu trimiți flori

după umeri, iar brațul ei îl ținea de talie. Își sprijinea capul confortabil pe pieptul lui.

– Ce anume? întrebă Pierce.

– Organizăm o seară la camping. Cum nu am tată, colegii meu au spus că pot invita pe altcineva. Mă gândisem să-l rog pe Carter. Dar mai degrabă te-aș ruga pe tine să vii.

– Mulțumesc pentru onoarea pe care mi-o faci, zise Pierce zîmbind. Își trecu degetele prin părul Aliciei într-o manieră absentă, dar plină de dragoste. Cînd e asta?

– Luna viitoare.

Alicia simți cum Pierce se retrage imediat. Părea că el se smulge de lîngă ea, se retrage în sine, trăgînd un zid invizibil în jurul lui, lăsîndu-i pe ei afară. Mîna lui nu-i mai mîngîia părul, brațul din jurul umărului se crispă, apoi căzu, fără viață, de-a lungul corpului. Corpul lui era în întregime rigid și potrivnic.

Ea își înălță capul; se trase de lîngă el să-l vadă mai bine. Fața lui era pustie, ochii duși. Alicia știa că el se retrăsese în el din nou. Dar, de data asta, Alicia simți mai degrabă că se înfurie, decît că e disperată. Cum îndrăzneă să-i facă așa ceva după ziua de ieri, după noaptea trecută, după toate jurămintele de dragoste?

– Ai să vii, Pierce? întrebă copilul.

– Vorbim despre asta mai tîrziu, David, spuse

ea, încercînd cu greu să-și păstreze vocea blîndă, deși îi venea să urle. Duceți-vă și faceți ce v-am rugat. Tu și Adam odihniți-vă puțin în camerele voastre, uitați-vă la televizor. Pierce și cu mine avem de discutat.

– O.K., spuse copilul descurajat, pornind cu pași mărunți spre hol.

Pierce privea în pămînt. Cînd David nu-i mai putea auzi, el își ridică ochii. Erau reci.

– Nu voi putea să merg cu el. Te rog să mă scuzi în fața lui.

– Am să te scuz pe dracu', țipă ea. Cine o să te scuze față de mine? Ai de gînd să dispari din nou, nu-i așa? Îl prinse de brațe și-l zgudui cît de tare putu. Nu fusese niciodată o luptătoare, o persoană care a căutat o eliberare fizică pentru furia ei, dar acum tremura și voia să-l lovească.

– Ei bine, de data asta vreau să știu de ce. Cum poți să fii atît de înghețat după noaptea trecută?

– Noaptea trecută a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. Cînd ți-am spus că te iubesc, chiar asta voiam să înțelegi.

– Atunci de ce? țipă ea. De ce pleci din nou? Asta vrei să faci nu-i așa?

– Da.

– Și de data asta n-o să mai intervină familia, nu-i așa? Nu te mai întorci, nu-i așa?

Să nu trimiți flori

Ochii lui o priveau. Maxilarul îi era rigid.

– Nu. Nu mă mai întorc.

Alicia făcu un pas înapoi. Nu crezuse că o să i-o spună cu atîta convingere. Nu se lăsă intimidat, iar ei îi părea rău că forțase nota.

– După tot ce s-a întîmplat ieri? Vocea nu o ajuta. Suna spart, a durere, iar ea voia să-l facă să vadă furia și ura pe care le simțea pentru el în acel moment. După ziua de ieri, poți pleca, așa, fără să te uiți înapoi?

– Trebuie.

– Încetează. Nu trebuie!

– Ba da.

– De ce?

– Nu-mi pot permite să mai stau cu tine, cu băieții. Ar fi mult mai greu dacă aș rămîne. Crede-mă, este cel mai bine pentru toată lumea, dacă terminăm acum.

– Nu cred asta.

– Crede-mă.

– Noaptea trecută chiar n-a însemnat nimic pentru tine?

Veni lîngă ea și o cuprinse de umeri. O strînse tare la piept. Impactul îi luă respirația. Chipul lui era dur, iar cuvintele șuierau printre dinți.

– Noaptea trecută a însemnat totul pentru mine. A fost împlinirea celor mai scumpe dorințe

ale mele. Puteam pretinde că sîntem căsătoriți, că ne aparținem unul altuia, că avem un viitor.

– O, Pierce. Dorea să se tragă de păr, să se zgîrie, de frustrare. Cum poți să spui toate astea, cînd plănuiești să mă părăsești? Cum?

– Nu știi cît de greu îmi este să plec de lîngă tine? Nu știi că trupul tău este o parte din mine, de cînd am făcut dragoste prima dată la cabană? Mai curînd mi-aș smulge inima decît să te părăsesc. Ar fi același lucru. Ești parte din mine, Alicia. Pentru totdeauna. Dulcea personalitate a băieților tăi este parte din sufletul meu acum și va fi întotdeauna. Își închise ochii strîns și pronunță fiecare cuvînt foarte precis. Dar nu vă mai pot vedea.

Alicia plîngea. Își blestema lacrimile, dar ele i se adunau în ochi și i se rostogoleau pe obraji. Se blestema pe ea că se rugase de el, dar trebuia. Nu putea s-o părăsească. N-o să-l lase. Îl prinse de cămașă cu amîndouă mîinile și-l bătă ușor cu pumnii în piept.

– Spune-mi. *De ce?*

– Nu face să-mi fie mai greu decît îmi este.

– Nu poate fi mai greu.

– N-ai să vrei să știi.

– Ba vreau.

– Ba nu.

Să nu trimiți flori

- Spune-mi.
- Nu.
- Spune-mi, lua-te-ar dracu'.
- Sînt pe moarte.

Nouă

Nu, nu murea el. Ea murea.

Viața se scurgea din corpul ei. Lacrimile se-caseră instantaneu, de parcă anunțul lui uscase totul în ea. Stătea perfect nemișcată.

El fu acela care se mișcă. Îi desprinse ușor mâinile de pe cămașa lui și se întoarse cu spatele. Îi simțea durerea la fel de puternic ca și cum cineva îi împinsese un cuțit în inimă. Îi urîtea chipul. Îl distorsiona. Nu putea suporta să o vadă că suferă și se întorsese să nu o mai vadă. Se

Să nu trimiți flori

duse la fereastră. Era o zi senină, fără ceață. Nu merita să fie.

Alicia stătea acolo, ca o stână de piatră, de mult timp. Nici unul din ei nu număra minutele. În cele din urmă, ea inspiră și se părea că aerul intră pentru prima oară în plămînii ei. În sfîrșit, sîngele începu, lent, să pompeze în trupul ei din nou. Venele păreau nepregătite să-l accepte, plin pînă la refuz, cum era, de amărăciune. Își șterse obrajii cu dosul mîinilor. Fața îi era plină de sarea lacrimilor ce se uscau.

Alicia se uită la el și lacrimile apărură din nou, dar nu le lăsă să cadă. Era atît de puternic, atît de solid. Alicia căutase, dar nu putuse găsi, măcar o umbră de fragilitate la el. Îi cunoștea, desigur, forța și, Doamne, încă o simțea.

– Este imposibil.

El o privi peste umăr.

– Asta am spus și eu cînd am aflat. Este posibil. Nu este sigur, dar foarte posibil.

Ea clătină capul a neputință.

– Nu-mi spune jumătăți de adevăr, te rog.

– Stai jos, comandă el încet. Mai ai puțin și cazi.

Alicia merse împleticindu-se pînă la canapea și căzu ca o păpușă de hîrtie.

– Dar n-ai nimic, insistă ea.

– Și eu credeam la fel. M-am dus să-mi fac

controlul anual. Ceva plictisitor pentru care a trebuit să-mi schimb cumva programul obișnuit. Bineînțeles că nu mă temeam de rezultat. Se plimba în timp ce vorbea. Ceva e în neregulă cu sîngele. Mi-au spus că ar putea fi ori ceva ce s-ar trata cu medicamente adecvate, ori... Se opri brusc și o privi. O boală rară care degenerează și e fatală.

Ea își acoperi gura cu degetele înghețate pentru a opri tremurul buzelor. Voia să plîngă, să hohotească, să se dea cu capul de pereți, să țipe. Dar știa că nu poate.

– Dar nu ți-au spus că e sigur?

Pierce dădu din cap.

– Mi-au spus că le trebuie cam trei săptămîni pentru a pune un diagnostic ferm. Trebuie să trimită mostre de sînge, undeva, în est, pentru testare aprofundată și mai sofisticată. Simptomele sînt atît de asemănătoare, încît necesită un timp pentru a stabili ce este. Unele analize durează cîteva zile. Nerăbdător, deschise brațele larg. Nu vreau să vorbesc despre asta. Își trecu mîinile prin păr. Am aflat cu două zile înainte să te întilnesc. De aceea mă dusesem la cabană. Să mă gîndesc. Să mă obișnuiesc cu gîndul că aş putea să-mor în cîteva luni.

Un țipăt scăpă dintre buzele ei înainte ca Alicia să poată să-l rețină cu mîna. Lacrimile îi țîșneau

Să nu trimiți flori

din ochi. Pierce veni repede și îngenunche în fața ei.

– Alicia, nu plînge. De aceea n-am vrut să știți vreodată. Ar fi fost mult mai bine să fi crezut că sînt un nenorocit care am luat de la tine ce am vrut și apoi am șters-o.

Alicia îi atinse părul.

– Nu ești bolnav. Nu poți fi bolnav.

El sări în picioare și începu să se plimbe din nou. Era furios.

– Și eu mi-am zis așa. Nu e cîstit, fir-ar să fie. Alerg, iau vitamine. Cînd am observat primul semn, m-am afiliat unui club de sănătate, am dat jos aproape șapte kilograme, am început să lucrez în aer liber, cu regularitate, de trei ori pe săptămîină. Mănînc cumpătat. Nu beau prea mult. De fumat m-am lăsat acum cîțiva ani, la primele semne de greutate în respirație. Cred că aș fi putut accepta ce mi-au spus, dacă m-aș fi simțit rău, dacă aveam dureri, dacă eram slăbit, dacă n-aș fi putut face dragoste cu tine toată noaptea și n-aș fi gata să fac din nou, la cel mai mic stimul.

Ea privi într-o parte pentru că amintirile erau prea vii, prea proaspete.

– Cînd ai să știi?

– Presupun că în cîteva zile. Cele trei săptămîni sînt pe terminate.

Alicia își ridică privirea plină se speranță:

– Poate...

El își scutură capul neînduplecat chiar dacă o întrerupse.

– Nu, Alicia. Trebuie să mă aștept la ce e mai rău. Nu mă pot baza pe speranță, pentru că... Nu pot. Nu pot suporta dezamăgirea.

Își lăsă capul în piept. Alicia simțea cum totul în ea se scufunda, se prăbușea. El se așeză lângă ea și o luă de mână.

– Înțelegi de ce ți-am spus de la bun început că nu mă pot implica? N-am vrut să te rănesc. Dacă nu erai tu, dacă ai fi fost doar o altă femeie atrăgătoare, m-aș fi culcat cu tine din prima seară. Te-aș fi folosit pentru a-mi elibera angcasa ce mă frământa, aș fi golit toată disperarea în corpul tău și nu mi-ar fi păsat dacă nu te mai vedeam.

Îi lăsă mâna și merse din nou spre fereastră. Vocea îi era scăzută, profundă, năpădită și pierdută de emoție.

– Dar erai tu. Și știam că dacă vei fi a mea o dată, n-am să mai vreau să te las să pleci. Erai exact ce-mi trebuia. Dar știam că eu eram ultimul lucru de care aveai tu nevoie.

Se uită la ea.

– Ești o femeie tânără care a pierdut deja un bărbat. Ai doi băieți care au nevoie de un tată. Ai nevoie de un bărbat care să-ți ofere un cămin,

Să nu trimiți flori

să-ți ofere ani de fericire și de dragoste.

Stătea pe un scaun în fața ei și o ruga din ochi să-l ierte.

– Știu că am greșit când am făcut dragoste cu tine în seara aceea când a venit Chrissy la cabană, dar nu m-am putut stăpîni. Nu m-am putut stăpîni să vin înapoi, de cîte ori am făcut-o, știind, al naibii de bine, că nu trebuia să te mai văd. În seara aceea, după accidentul lui David, știam că doreai să rămîn. Și eu doream. Aveai nevoie de mîngîiere și de dragoste și să te asigur că nu erai singură pe lume. Nu puteam să-ți dau această asigurare. Chiar dacă am știut că asta te jignește, că-ți rănește mîndria, că te înfurie, m-am forțat să plec. Ați fost ca un dar pentru mine, tu și băieții, dar ați venit prea tîrziu.

Se ridică din nou, bătînd cu pumnii în coapse. Părea un om frustrat peste măsură, care în orice moment ar fi izbucnit de furie.

– Mi-am trăit traiul. Omul se gîndește la asta numai cînd realizează că e moare. Tu și David și Adam ați fost ca un balon de oxigen. Am vrut să scot din viața mea șansa pe care mi-o ofereai. Mi-ar fi plăcut să fiu soțul tău, să te iubesc în fiecare noapte, să împart cu tine gînduri, necazuri, bună dispoziție. Mi-ar fi plăcut să avem un copil. Mi-ar fi plăcut să fiu tatăl de care băieții tăi au atîta nevoie, să-i văd crescînd, să-i ajut cînd pot, să-i

încurajez atunci cînd nu pot. Am vrut toate astea. Alicia. Dar e prea tîrziu. Al naibii de tîrziu. Se întoarce la poziția lui de la fereastră.

Au rămas tăcuți timp îndelungat. Ea dorea să-l consoleze, să-i aline suferința. Dar nu putea. Pierce n-ar fi suportat mila. Și pe ea cine ar trebui s-o consoleze? Inima ei se vindecase, în sfîrșit, după moartea lui Jim. Cu timpul reușise să-și revină și să acopere golul. Acum, în locul inimii, avea doar o rană uriașă. Nu credea că de data asta se va mai vindeca vreodată.

– Ce-ai să faci? Întrebă ea, în cele din urmă.

– Ce fac, dacă...

– Da.

– Le vînd partea mea de companie celorlalți parteneri. Lichidez tot. O vizitez pe mama. Apoi plec. Dispar. N-aș putea suporta să mă vegheze cineva.

Ea se înfioră la auzul acestor cuvinte ca și cum temperatura din cameră scăzuse brusc.

– Chrissy știe?

El scutură din cap.

– Nimeni nu știe. Așa am vrut.

– Dar ești crud, Pierce. Mama ta și Chrissy trebuie să știe. Abia ai stabilit o relație firească cu fiica ta. Ea ar vrea să știe.

– Tu ai fi vrut să știi că Jim urma să moară în ziua aceea?

Gura ei se strîmbă de durere, de parcă ar fi plesnit-o. Furios pe el, Pierce regreta.

– Iartă-mă. Iartă-mă, repetă el dînd din cap. N-am vrut să fie așa. Doream să fie o plecare simplă, rapidă. Dacă te părăseam și știam că ești furioasă, era mai bine decît așa. Nu pot să suport această tristețe din partea ta. Inspiră adînc. Acum plec, Alicia.

Se duse la ușă și Alicia sări de pe canapea, disperată că n-o să-l mai vadă.

– Și n-am să te mai văd niciodată? întrebă ea agitată.

El clătină din cap și închise ochii, răspunzînd scurt:

– Nu.

– Dar... Se opri singură. Cum putea să fie atît de egoistă? Era pe punctul de a-i spune să o sune dacă verdictul este fals, dacă testul de sînge este bun. *Sună-mă, dacă totul este în regulă, și nu te deranja dacă nu este.* Asta era esența a ceea ce era pe cale să-i spună.

El înțelese. Veni spre ea și-i atinse obrazul cu dosul degetelor, zîmbind dulce-amar.

– Ne-am spus tot ce era de spus. Mai mult. Nu-ți cer nimic, Alicia. Știam de la bun început că totul între noi va fi imposibil, dar n-am putut să fac nimic să nu te implic. Ochii lui revărsau dragoste peste fața ei. Iartă-mă. Te iubesc prea mult.

Ușa se închise în urma lui. Și ea rămase încremenită în mijlocul camerei, incapabilă să se miște.

- *N-am mai făcut asta niciodată.*
- *Să bei șampanie în cada de baie? Așa se face la orice orgie.*
- *La ce te uiți?*
- *La sînii tăi.*
- *La asta mă gîndeam și eu.*
- *Îmi place cum se joacă apa cu ei.*

El luă o înghițitură de șampanie, o ridică din baie și își lipi buzele de sfîrcul ei. Gura lui era rece pe pielea fierbinte.

– *O, ce senzație plăcută. Își trecu mîinile prin părul lui ud.*

O luă în brațe afară din cadă și luînd sticla de șampanie, Pierce o desfăcu și o stropi cu băutura spumoasă. Alicia se înfioră. Dar nu de frig, ci din cauza gurii lui care urmărea picăturile de șampanie.

– *Ce idee bună ai avut cu lumînările. Trebuia*

Să nu trimiți flori

să mă fi gîndit la asta.

– Îmi place lumina lumînării.

– Mie îmi place cum arată pielea ta la lumina lumînării. Ea simțea cum ochii lui se plimbau pe toată goliciunea spatelui ei, așa cum stătea cu bărbia pe pieptul lui. Îmi place cum se revarsă părul tău pe pieptul meu. Este un tablou de-a dreptul erotic.

– Lumînările miros tare bine. Ea inspiră adînc și mireasma florilor se răspîndi din părul ei.

– Tu miroși bine. Degetele lui leneșe o mîngîiară, făcînd-o să se înfioare.

– Și tu.

– A ce miros?

Ea își ridică capul și-l privi ca prin vis.

– A bărbat. A mine. A noi, la un loc. Degetele lui se jucau prin părul ei. Ce gust ai, Pierce?

Mîinile lui rămaseră nemișcate. Își ținu respirația în timp ce ea exploră fiecare centimetru din corpul lui. Îl atinse cu degetele. El mormăi. Murea. Și învia la loc.

– Nu mă pot pieptăna, dacă faci asta. Erau îmbrăcați și aproape gata de plecare. Era cu brațele ridicate ca să-și aranjeze părul în fața oglinzii din baie. El era în spatele ei, cuprinzînd-o

cu brațele și mângâindu-i sînii.

– Vezi-ți de treabă. Eu mă simt foarte bine. Mulțumesc pentru că azi nu porți sutien.

Degetele lui acționau provocator asupra sfîrcurilor, încet, blînd de tot. Alicia îi privea mîinile în oglindă, vedeă cum corpul ei răspundea, cum pasiunea creștea în ochii ei, în ochii lui. Își lăsă brațele în jos și dădu drumul periei ce căzu cu un zgomot căruia nu-i dădură atenție. Se lipi cu spatele de el.

– Dar sîntem gata îmbrăcați, se plînse ea, nemaifiind în stare nici să respire.

– Mhî, mormăi cu răutate. Hainele nu constituiau nici un obstacol pentru el. O întoarse cu fața, desfăcînd fermoarul și ea pe al lui. O trase aproape de el. Aproape. Atît de aproape, pînă cînd au fost unul și același.

Alicia stătea în pat, cu fața plină de lacrimi.

Toată ziua se străduise și aproape că reușise să reziste. Fusese o mamă bună, îndeplinind toate nevoile fiilor ei. Îi hrănise, și mîncase și ea, deși credea că n-o să-i mai fie foame vreodată. Ascultase sporovăiala lor, deși îi venea să țipe la ei să facă liniște și să o lase în pace. Îndeplinise ȕitualul pentru culcare, pregătise lucrurile de

Să nu trimiți flori

școală pentru a doua zi, deși nu voia să se miște, ci doar să stea chircită undeva, singură. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să zîmbească, dar se forțase să facă asta cînd băieții i-o cereau.

Făcuse toate astea și reușise să aibă un comportament aparent normal. Supraviețuise printr-un puternic act de voință, într-o zi cînd toată ființa ei se prăbușea de durere și de greutatea suferinței, cînd corpul ei cunoștea o letargie și o apatie față de viață, care te speriau.

Dar acum, stînd în pat, amintirile îi furau somnul și subconștientul. Nu o lăsau să uite sau să ignore. O obsedau.

– Iartă-mă. Te iubesc prea mult.

Se întoarse și plînse, plînse amar și mult, pînă cînd îi secară lacrimile, sufletul, speranța.

Trăi următoarele două zile ca în vid, acționînd ca un robot. La birou nu avea nici o idee interesantă și era foarte critică la ideile oferite de alții. Toată lumea observă că era schimbat ceva în starea ei obișnuită. Foarte mulți o întrebă dacă are un necaz. Alicia nega, spunînd că e doar surmenată.

Obosise să-și țină ascunsă disperarea față de băieți. Dar, bineînțeles, ei îi mențineau, cît de cît,

moralul. Se ura cînd țipa la ei nemaisuportîndu-le sporovăiala. Din nefericire, ca mai toți copiii, ei nu-și dădeau seama și pomeneau des numele lui Pierce în conversația lor.

– Pierce o să vină cu mine?

– Nu cred, David. Mai bine l-ai ruga pe Carter. Sau, poate, pe bunicul. I-ar plăcea să vină.

– Eu îl vreau pe Pierce.

– Păi, nu poate veni.

– De ce?

– Termină de mîncat.

– De ce nu poate Pierce să vină? De ce nu vine să ne vadă? Iar l-ai supărat?

– Termină de mîncat! Se ridică în picioare, lăsînd șervețelul și fugi în cameră ca ei să nu-i vadă lacrimile. Mai tîrziu, își petrecu un timp îndelungat, spunîndu-le povești, la culcare, aducînd vorba de el, sărutîndu-i de noapte bună. Copiii nu mai menționară numele lui Pierce, dar Alicia le putea percepe întrebările din ochi. Spera ca ei să-l uite curînd.

Activitățile de fiecare zi păreau corvezi herculeene. Să scoată cutia de lapte din frigider, să se îmbrace pentru a merge la serviciu în fiecare dimineață, să meargă cu mașina de la antrenamente la bazin și la fotbal, toate necesitau acum mai multă energie decît avea. Ar fi dorit să nu facă nimic, doar să stea nemișcată, să nu

vorbească cu nimeni, să se uite în gol, să-l întrebe pe Dumnezeu ce lucru îngrozitor făcuse ca să merite o pedeapsă ca asta.

Asta făcea în acea dimineață de miercuri, când sună telefonul. Mașina îi luase deja pe băieți la școală. Alicia nu terminase să se îmbrace, dar sorbea absentă dintr-o ceașcă de cafea, temîndu-se de traficul aglomerat de la acea oră, de ziua aceea, de tot restul vieții ei.

– Alo!

– Ce face fata mea preferată? Au! La naiba, Sloan, unghiile astea sînt prea ascuțite. Doamne, femeile însărcinate pot deveni foarte rele. Se auzeau sărutări. Da' așa cum sună? Ce mai face cea de-a doua mea fată preferată?

În ciuda stării proaste de spirit, Alicia zîmbi în telefon.

– Carter? Sloan?

– Ne ții minte? Începusem să ne întrebăm dacă mai știi cine sîntem. N-am mai auzit nimic de tine.

– Îmi pare rău. Smuci firul telefonului urmărindu-l cum se strînge la loc. Îi făcea bine să audă vocea lui Carter. Un prieten. Lacrimile îi apărură în ochi. Am fost ocupată. Am acceptat slujba de care ți-am vorbit.

– Asta-i grozav. A acceptat slujba. Carter îi transmitea lui Sloan știrea. Ce s-o întreb? Hei,

stai o clipă. Știu ce urmează. De ce nu vorbești tu de aici și eu să mă duc la telefonul din birou?

– Bună, Alicia, spuse Sloan.

– Bună. Sînteți bine, tu și copilul?

– E brutal. Mă lovește zi și noapte. Și, bineînțeles, lui Carter îi place asta.

Alicia zîmbi, bucurîndu-se mult pentru fericirea lor, invidiindu- i în același timp.

– O.K. Am venit și eu, spuse Carter de la celălalt aparat.

– Cum îți place noua slujbă? o întrebă Sloan.

Alicia le prezintă pe scurt noile ei îndatoriri și responsabilități. Chiar și pentru ea, vocea îi era la fel de agitată ca a cuiva îngrozit că se îmbarcă pentru o croazieră în Pacific.

– Asta sună minunat. Alicia percepu entuziasmul forțat din vocea lui Sloan. Ești sigură că asta e ce vrei? Adică...

– Adică vrea să spună că sună ca dracu'. Ce se întîmplă cu tine? Carter era cunoscut că nu îndulcea cuvintele. Și le știa pe toate. Băieții sînt bine?

– Ei sînt bine. Le povesti despre ce pățise David la ochi, nepomenind de Pierce și asigurîndu-i că în afară de o cicatrice subțire ochiul era în regulă.

– Păi, asta sună ca și cum oricine ar putea să se prefacă artist și fercheș. Carter putea fi

sarcastic.

– Da, sîntem bine. Alicia tăcu apoi, iar indispoziția ei se transmitea clar și tare.

– Alicia, ce se întîmplă? întrebă Sloan cu sinceritatea calmă a unui vechi prieten.

Alicia suspină printre dinți. Voia să -plîngă. O dureau pieptul pentru că își reținea lacrimile. Ar fi fost bine să se sfătuiască cu cineva. Nu credea că mai putea suporta durerea de una singură.

– Am cunoscut un bărbat. Un om minunat.

– Și ce e rău în asta? întrebă Carter. A, stai, știu. Nu e atît de arătos ca mine. Așa-i? Puțini sînt, dragă, dar ce să faci săracii... Nu te necăji numai din atît.

Alicia putea aprecia încercarea lui de a glumi și rîse.

– Arată bine. Dar e alt gen.

– Ne-ar plăcea?

– Da. Pentru prima oară Alicia părea animată. Îi descrise pe Pierce și-i făcu să rîdă în hohote povestindu-le în ce împrejurare l-a cunoscut. Ar fi trebuit să ne vedeți. Arătam ca trei supraviețuitori ai unui naufragiu. David și Adam au trîncănit întruna, spunîndu-i toate secretele familiei acestui om, pe atunci un străin. Mă temeam pentru viețile lor și pentru reputația mea.

– Dar el s-a transformat în Făt-Frumos...

– Da. Alicia se mînji pe față cu rimel încercînd

să-și șteargă lacrimile. A fost minunat cu băieții, atît de răbdător și făcîndu-le toate poftele. Copiii l-au îndrăgit imediat. Fiica lui...

– E însurat? întrebă Sloan.

– Nu, e divorțat de mulți ani. Fata lui are 21 de ani. E foarte drăguță. Într-o seară a venit să cineze la cabană. Știi, am stat o săptămînă cu el.

– Cam mult pentru onoarea ta, zise Carter, plescăind din buze. Mai spune.

– Îl iubești, Alicia?

Renunță să mai încerce să ascundă faptul că plîngea.

– Da, da.

– Și el ce simte pentru tine?

– El... el spunea că mă iubește. Cred că mă iubea. Îi adora pe băieți.

– Vorbești la imperfect, sublinie Carter cu blîndețe.

– Nu putem fi împreună. Avem... am avut o problemă.

– Ce anume? întrebă Sloan.

– E vreun bătauș? Numai sex și mușchi? Dispare ca măgaru-n ceață? Mintea lui Carter țesea întotdeauna situații dramatice.

– Nu, nici vorbă.

– Carter, te rog, îl admonestă soția lui, cu blîndețe. Spune- ne, Alicia, ce vă desparte pe tine și pe Pierce?

Să nu trimiți flori

– E foarte grav bolanv.

Sloan murmură încet:

– O, Doamne, nu.

Răspunsul lui Carter fu crud, dar considerabil mai explicit.

– Cel puțin asta este o posibilitate că există. Testele sînt în derulare acum. Se poate foarte bine să fie o boală tratabilă, dar el acționează ca și cum nu ar fi. Trebuie s-o spun.

Prietenii ei care sunaseră din San Francisco tăcură pentru un moment, apoi Carter întrebă:

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce trebuie să presupui că moare și să reacționezi ca atare?

Apărîndu-se, Alicia răspunse dur:

– Carter, eu am mai pierdut un soț. Dacă Pierce moare...

– Toți murim.

I se opri respirația. Argumentul ei nu stătea în picioare, mai bine nu l-ar fi rostit.

– Poftim? Ce ai spus?

Și-l imagină adunîndu-și gîndurile, iar pe Sloan stînd și ascultînd tăcută, așa cum îi stătea bine.

– Alicia, toți murim din momentul în care ne naștem. Viața nu garantează o limită de timp.

– Dar nu trăim cu gîndul că se va întîmpla la un moment dat.

– Nu, așa e. Atunci tu de ce faci așa? Nici măcar nu ești sigură că Pierce se află într-un moment fatal. Și dacă nu se află? Și tu și el vă irosiți un timp al naibii de prețios. Raționamentul, țău este total aiurea.

– Carter, îl dojeni Sloan din nou. Știa că odăta ce îi intră ceva în cap, era ca și cum ar fi încercat să mute munții pentru a schimba situația. Și tu ce ai zis când ți-a spus Pierce? o întrebă ea pe Alicia.

– Chiar nimic. Eram prea șocată. Pur și simplu nu puteam să-i cer să vină înapoi dacă urma să trăiască, dar să-și vadă de treabă dacă urma să moară. Plîngea și-și acoperi fața cu mîna liberă. L-aș fi implorat în genunchi să rămînă dacă eram numai eu. Dar cum puteam să le fac una ca asta băieților? Își doresc atît de mult un tată! Cum ar suporta să-l piardă pe Pierce așa cum l-au pierdut pe Jim?

– Crezi că le e mai bine fără el, indiferent pe ce perioadă de timp?

Și ea se gîndise la asta în ultimele cîteva zile. Umblau de colo-colo ca și ea, ca stafiile, le pierise exuberanța obișnuită. Nu erau fericiți. Erau foarte necăjiți. Îmbufnarea lor era o acuzație tacită că ea era de vină de plecarea lui Pierce.

– Nu, le e foarte dor de el. Îl iubesc mult.

– Dar tu? Îți e mai bine fără el, chiar dacă este bolnav?

Să nu trimiți flori

Nici nu trebuia să se gîndească pentru a da răspunsul.

– Nu.

– Alicia, lasă-mă să te întreb ceva, zise Carter. Dacă ai fi știut că Jim urma să moară cînd a murit, nu l-ai mai fi vrut pentru timpul cît ai stat cu el? Ai fi renunțat la o singură zi, la un singur minut pe care l-ai petrecut împreună cu el? Avînd de ales, nu ai mai fi avut băieții cu el, nu ai mai fi trăit cu el și nu l-ai mai fi iubit?

– O, Carter. Întrebarea lui o făcu să înțeleagă clar ca bună- ziua. Ba da, bineînțeles că da. Aș fi trăit cu bucurie și din plin fiecare zi.

– Așa trebuie privită problema. Nu trăim o zi decît o dată. Fiecare dintre noi. Tu trăiești astăzi așa cum vrei? Trăiești ca și cum ar fi ultima ta zi? Ce-ai vrea să faci dacă asta ar fi ultima zi din viața ta? Cu cine ai vrea s-o împarți?

– Pierce și David și Adam. Nici nu realizează că le spusese numele cu voce tare pînă cînd nu o auzi pe Sloan rîzînd încet și spunînd:

– Păi vezi? Atunci de ce ne spui nouă?

Corpul Aliciei revenea la o viață nouă. Abia putea să cuprindă energia care țîșni dintr-odată din ea.

– Dar el s-ar putea să nu fie de acord, zise nervoasă. Ar putea să zică nu, gîndindu-se că ar fi mai bine ca noi să stăm deoparte.

– Convinge-l de contrariul, spuse Sloan.

Acum Alicia râdea.

– Da, da, așa am să fac. Închid să nu vină. O, vă iubesc pe amîndoi, vă iubesc.

– Asta să i-o spui lui Pierce. Noi știm deja că ne iubești, zise Carter.

– Bine. La revedere. Trebuie să plec...

– Sună-ne și spune-ne ce se întîmplă, se grăbi Sloan să zică.

– Așa am să fac. Pă.

Pentru moment Alicia stătu în mijlocul bucătăriei neștiind ce să facă cu mîinile. Erau atîtea de făcut, încît nu știa de ce să se apuce mai întii. Vasele? Puteau să aștepte. Trebuia să se îmbrace.

Se repezi în dormitor, își refăcu machiajul cu degete tremurînde, aruncă ceva pe ea, reușind să se aranjeze cît de cît. Lăsîndu-i un bilet femeii care stătea cu copiii, pentru a se scuza de ce dezordine lăsase în casă, fugi la mașină.

– Nici măcar nu știu adresa companiei, spuse cu voce tare pornind. Frîna brusc, sări din mașină, se luptă, grăbită, să deschie ușa din spatele casei, găsi cartea de telefon pe care o pierduse, rupse cîteva pagini și fugi înapoi în mașină.

Din punct de vedere arhitectonic, clădirea arăta ca în *Războiul Stelelor*. Intră grăbită, fără

sufļu, într-un hol răcoros, impersonal.

– Domnul Reynolds, vă rog.

– Etajul trei, spuse recepționera. Lifturile sînt în spatele dumneavoastră.

– Mulțumesc.

Făcea pași mărunți în fața ușilor, așteptînd liftul, repetînd ce avea de gînd să-i spună cînd îl va vedea. El va argumenta. Ea avea nevoie de o muniție întreagă de contraargumente.

O secretară stătea la birou în anticameră. În spatele ei se afla o ușă cu numele lui Pierce, încrustat pe o frunză aurie.

– Domnul Reynolds, vă rog.

Secretara se uită încurcată și privi în agenda de pe biroul ei.

– Știe că veniți?

– Nu, dar cred că o să mă primească. Spuneți-i că sînt Alicia Russell.

– Îmi pare rău, doamnă Russell, dar domnul Reynolds nu e aici.

Alicia o privi năucită.

– Nu e aici?

– A sunat de dimineață și a spus că nu vine toată ziua. Dacă doriți să faceți altă programare sau să vedeți pe altcineva...

– Nu, nu, mulțumesc, zise Alicia vag și, întorcîndu-se, refăcu drumul înapoi spre locul de parcare. Se simțea dezamăgită. Pierdută. Fără

nici un țel. Ca o rachetă fără țintă.

Și acum ce să facă? Să aștepte să vadă dacă o contactează el? Nu, nu! Trebuia să-l găsească. Astăzi. Acum.

Se urcă în mașină și merse pînă la cea mai apropiată cabină telefonică. La el acasă nu răspundea nimeni. Probabil că nici Chrissy nu era acasă.

– Alo!

– Chrissy, răsuflă Alicia ușurată. Nu știi unde este Pierce? E cumva la tine?

– Nu. Ar trebui să fie la birou.

– Am fost acolo. Nu lucrează astăzi.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu. Nu dorea s-o alarmeze o Chrissy. Voiam doar să-l văd,

– Ei, mă bucur să aud asta. Am vorbit ieri cu el și părea în culmea disperării. Mi-a spus că nu vă mai vedeți. Aș dori să vă potoliți și să încetați să vă mai jucați de-a șoarecele și pisica.

Alicia zîmbi vag.

– Am să încerc. Îl rog, dacă trebuie.

– Bine. Cred că-i place să fie rugat puțin. Știi, vîrsta, orgoliul, chestii d-astea.

Vîrsta?

– Bine, scuză-mă că te-am deranjat, Chrissy. Îl găsesc eu.

Alicia învîță un lucru din conversația asta.

Pierce rămăsese ferm în decizia de a nu-i spune fiicei lui despre boală. Poate că avea dreptate să nu-i spună. Dar cum putea suporta singurătatea, durerea de a se confrunta cu așa ceva? N-ar trebui. Nu, dacă l-ar ajuta ea. Alicia ambală motorul mașinii și părăsi cabina telefonică în scrișnet de roți.

Parcă în afara porților de fier. Jeep-ul pe care îl avusese la cabană era lângă casă, dar mașina lui nu era. Nu era acasă. Deci, va trebui să aștepte. Lăsă în jos geamurile mașinii.

Am să aștept atîta cît trebuie.

Așteptă ore în șir, dar nu conta. Timpul trecu repede pentru că închise ochii și-și aminti. Totul. De la început. *Mami, e un bărbat afară.*

Trecu în revistă, punct cu punct, toate aspectele pentru care îl iubea. Cînd văzu mașina străină și strălucitoare care venea pe drumul din deal, ieși calmă din mașina ei și stătu în fața porții cînd el ajunsese acolo.

Fața lui era pustie cînd coborî din mașină. Ea se îndreptă spre el, hotărîtă și încrezătoare, punîndu-i brațele pe după mijloc și lăsîndu-și capul pe pieptul lui.

– Te iubesc, Pierce Reynolds. Am nevoie să stai alături de mine atîta timp cît te pot avea. Pentru patruzeci de ani sau pentru patru zile, trebuie să fii cu mine. Te rog, stai cu mine.

Brățele lui păreau cele mai puternice bare de oțel, cînd o cuprinsesă. Își plecă obrazul lîngă al ei, presîndu-și buzele de părul ei. Îmbrățișarea a fost atît de puternică, încît putu simți bătaia inimii lui lîngă a ei.

– Dragostea mea, șopti el cu vocea voalată.
Marea, marea mea dragoste.

Zece

- Se poa' să mîncăm tortul acu'? întrebă Adam.

- Se *poate* să mîncăm tortul *acum*. Și, da, poți.

- Carter, renunță să-l corectezi la gramatică, zise Alicia. Am încercat și eu. Nu merge.

- O prinde el din zbor pînă la urmă, așa-i Adam?

- Sigur, mormăi Adam cu gura plină de tort.

- Sloan, vrei tort? o întrebă Carter pe soția lui.

- Nu! exclamă ea, refuzînd bucata mare ce i

se oferise. Încerc să revin la silueta de dinainte.

– Și reușești, zise el în derîdere. Dar Jeffrey Steinbeck Madison? Poa' să mănînce?

– *Poate* să mănînce, jubila Adam, și toată lumea rîse.

Alicia zîmbi, ținîndu-l în brațe pe băiețelul prietenilor ei. Prezentările fuseseră deja făcute în dimineața aceea cînd Carter și Sloan sosiseră în vizită. Petrecerea din curtea interioară era închinată lui Jeff, care împlinea trei luni. Cînd Carter termină de tăiat tortul oferindu-le cîte o felie lui David, lui Chrissy și tînărului pe care îl prezentase ca fiind prietenul ei, Alicia gîngurea drăgăstoasă împreună cu Jeff, care reușea cumva să adoarmă în ciuda agitației din jurul lui.

– Aș fi dorit ca Pierce să fie aici, zise Sloan încet așezîndu-se lîngă Alicia.

Ea oftă adînc, privind chipurile celor pe care îi iubea atît, așezați în jurul mesei.

– Și eu, Sloan. I-ar fi plăcut toate astea, tortul, copiii. Dorea atît de mult să-ți vadă bebelușul.

Chrissy se desprinsese de ceilalți și veni lîngă Sloan și Alicia.

– Nu fi tristă, zise ea, punînd un braț cald pe umărul Aliciei.

– Nu sînt, spusese Alicia, veselă, prea veselă. Pe cuvînt, nu sînt.

Zîmbetul fetei se ofili.

Să nu trimiți flori

– Ei bine, eu sînt. Îmi pare rău că tata nu e aici. Alicia îi luă mîna și i-o strînse ușor, înțelegînd.

Veni și Carter. Balansa în mînă o farfurie cu tort în timp ce se așeză jos, în fața Aliciei.

– Ai de gînd să mănînci asta sau o să trebuiască să i-o dau lui Jeff?

Alicia rîse.

– Nu mi-e foame, dar mulțumesc, oricum.

– Ei, Jeff, băiatule, ia și mănîncă. Luă cu vîrf degetului o bucată zdravănă de tort cu înghețată și o băgă în gura fiului său. Jeff începu să sugă, plescăind zgomotos.

– Carter, să nu mai îndrăznești să-i mai dai, îl certă Sloan.

– Da-i place. Carter era înnebunit de tot ce făcea fiul său.

– Îi distrugi dinții.

– Da' n-are nici un dinte.

– O, așa e, dar cînd voi ieși vor fi gata stricați.

Alicia zîmbi privindu-i cum se ciondănesc. Cel puțin aparent, erau atît de fericiți unul cu altul, atît de evident îndrăgostiți. Din nou, lacrimile îi inundară ochii.

– Ce se întîmplă, Alicia? Întrebă Sloan cu blîndețe. Chiar și veselia lui Carter păli cînd văzu expresia abătută a Aliciei. Ochii lui Chrissy, ca și cei ai tatălui ei, erau întunecați.

– Mi-e dor de Pierce. Doamne, mi-e tare dor.

Cum poate să doară așa de tare?

– O să fie bine, zise Sloan. Afectată de tristețea Aliciei, o bătu ușor pe spate a consolare.

Dar nimic nu o putea consola și ei rămaseră tăcuți, ascultînd cum băieții discutau cu prietenul lui Chrissy.

– Mi-ați păstrat și mie o bucățică de tort?

Alicia era cît pe ce să-l scape pe Jeff din brațe, cînd sări, răsucindu-se, la auzul vocii lui. Stătea în cadrul ușii, zîmbind cu toată gura.

– Surpriză! Am șters-o mai repede.

– Pierce, zise Alicia, depunîndu-l pe Jeff în brațele mamei sale și țîșnind spre soțul ei. Pierce, repetă ea, lovindu-se de el. Brațele lor își găsiră locul fiecare în jurul celuilalt.

– Tati! Tati! țipară băieții. Părăsindu-și noul prieten, copiii veniră în fugă, sărind peste mobila din curte și peste straturile de begonia, cultivate cu grijă de Alicia, prinzîndu-l de cîte un picior. Dăruindu-i soției sale un zîmbet gen „ajung și la tine imediat”, înghenunche și-i îmbrățișă pe băieți din toată inima.

– Ne-ai adus ceva?

– Am fost cumiți.

– N-am supărat-o pe mama, așa cum ți-am promis.

– Ce dor mi-a fost de voi, ștregarilor, zise el, ciufulindu-le părul. Și, da, v-am adus ceva. Dar

Să nu trimiți flori

mai întâi vreau să-i văd pe musafiri și pe cel mic.

Cu mult protocol, Pierce i-a fost prezentat bebelușului. O sărută pe Sloan pe obraz, felicitînd-o că are un băiat atît de frumos.

– Bineînțeles, seamănă cu mama, zise el ironic în timp ce dădea mîna cu Carter.

Scriitorul rîse.

– Ești încă gelos pe mine, văd eu. Hei, ce plîngere ai? Ai cîștigat-o în cele din urmă. Cei doi bărbați se întîlniseră la cununie și se plăcuseră imediat unul pe altul, stabilindu-se între ei o prietenie puternică. Unde ai fost? Parcă Alicia zicea ceva de Atlanta?

– Da. A trebuit să predau personal un avion cu reacție pe care l-am reproiectat, pentru o corporație. Nu puteam da peste cap programul deja stabilit. Îmi pare rău că n-am fost aici să vă întîmpin cînd ați venit.

– Eu mă bucur că ai venit cînd ai venit. Am stins deja două cartoane de *Kleenex*, îl necăji Carter, atingînd părul Aliciei. Pierce, dacă aș fi în locul tău, aș lăsa deoparte călătoriile de afaceri pentru moment. Nu mai poate suporta să fii departe de ea.

– Asta a fost prima oară, de cînd ne-am căsătorit. O sărută ușor. Crede-mă, am venit cît de repede am putut.

– Nu te așteptam deloc, zise Chrissy, croindu-și

drum spre tatăl ei și îmbrățișându-l cu entuziasm. Stînjeneala dintre ei dispăruse demult. Nu-și mai ascundeau sentimentele unul față de celălalt. Tată, aș vrea să-ți prezint un artist, pe John. Este proiectant.

Pierce dădu mîna cu prietenul lui Chrissy. Cei doi bărbați s-au cîntărit din ochi reciproc, plăcîndu-le, în aparență, cel puțin, ce au văzut, pentru că au zîmbit în același timp.

– Mă bucur că te-ai întors, zise Chrissy. Alicia a suferit foarte mult în aceste trei zile. Nu a fost o fericire să fii cu ea.

– Ai plîns? Întrebă el, aplecîndu-și capul spre ea.

– Da, răspunse ea încet. Cum a fost în Atlanta?

– Frig și pustiu. Vorbea numai pentru urechile ei, strîngînd-o aproape de el.

– Dar ai vorbit cu mine la telefon aseară.

– Nu e același lucru ca atunci cînd sînt în pat cu tine. Îi ridică un zulf de pe obraz, jucîndu-se cu el între degete.

– Nici nu speram să vii mai devreme de luni.

– Le-amî tras o minciună gogonată azi-dimineață, că fiul meu s-a lovit la ochi la școală și că trebuie să mă duc acasă.

– N-a fost chiar o minciună, zise ea, lipindu-se de el. Oricum, mă bucur că ești aici.

Să nu trimiți flori

– Și eu. O luă tandru de bărbie și o sărută scurt. Buzele lui abia le atinseră pe ale ei, dar nu le-a fost suficient. În ciuda faptului că nu erau singuri s-au întors unul spre altul sărutându-se cu iubire. Ea își puse brațele pe după gâtul lui.

Chrissy își puse mâinile în șolduri prefăcându-se supărată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să creadă tânărul meu prieten?

– Crede că are o părere foarte bună, zise John, luînd-o pe după talie.

– Vai, zise Adam dezamăgit. Nu mai primim noi cadourile acum.

David dădu din cap cu înțelepciunea celor șapte ani ai lui.

– Dacă apucă să se sărute, asta le ia timp, nu glumă, pînă se opresc, le spuse el solemn lui Carter și lui Sloan.

– Vorbești serios? întrebă Carter, zîmbindu-i lui Sloan.

– Trebuie să-l hrănesc pe Jeff, șopti ea în urechea soțului ei.

– Ei bine. Știi că ăsta e spectacolul meu favorit, zise el, cu ochi scilpitori.

– Tu ești responsabil să faci ordine aici. Mobilizează-i pe David și pe Adam să te ajute.

Carter se crispă.

– N-ai nici un haz, Sloan, nici un haz, strigă el

după soția lui care dispărea în casă, chicotind. Trecînd pe lângă Pierce și Alicia, care erau încă îmbrățișați, le murmură:

– Mai potoliți-vă și voi, ce Dumnezeu. Mă înnebuniți, ce naiba!

Cei doi se desprinseseră încet, ochii lor fiind însă plini de dorință. Pierce zîmbi și spuse cu jumătate de gură:

– Cunoaștem.

Carter și Pierce făcură friptură afară, în timp ce Alicia prepara restul mesei în bucătărie. Pregătise porții duble pentru fiecare și, de cînd se căsătorise cu Pierce, manifesta un interes deosebit pentru gătit.

Mîncară în sufragerie, pe care, altfel, o foloseau destul de rar. Masa a fost copioasă. David și Adam se întreceau să-i atragă atenția lui Pierce cît mai des. Jeff se foia tot timpul, pînă cînd Sloan fu obligată să se scoale de la masă pentru a-i schimba scutecele. John era la fel de vorbăreț ca și prietena lui și nu părea intimidat de zgîmot și de zarva generală. Se adaptase perfect. Pierce și Alicia schimbă priviri aprobatoare.

După mai multe indicații venite din toate părțile, bucătăria fu curățată în cele din urmă.

Chrissy și John se pregăteau de plecare, promițînd să revină curînd și să cumpere și ultima carte scrisă de Carter. Băieții fură duși la culcare. Cum casa lui Carter de la malul oceanului era în faza de rearanjare, pentru a pregăti o cameră pentru copil, discutau acum unde-și vor petrece noaptea.

– Sînteți siguri că aveți unde să ne culcați? îl întrebă Sloan pe Pierce.

– De ani de zile m-am învîrtit singur prin casa asta. Nici nu vă pot spune cît sînt de bucuros că o văd plină cu oameni dragi.

– Sînt convins că e suficient de plină de cînd au venit aici David și Adam, zise Carter, zîmbind.

Pierce o luă pe Alicia de mîină.

– Îmi place așa cum este acum.

Familia Madison s-a retras într-una din camerele de oaspeți după ce au mai băut o cafea cu Alicia și cu Pierce.

– Vrei să te spăl pe spate?

Sub duș, Pierce se întoarse și o văzu pe soția lui, cu care era căsătorit de patru luni, pășind lîngă el. O îmbrățișă.

– Mă mai întrebî? O sărută pe gît, jucîndu-se cu buzele pe pielea ei.

– Unde e săpunul? Întrebă ea grăbită. Mîinile lui alunecară pe pielea ei, găsindu-i sînii, mîngîindu-i, apoi se retrase puțin înapoi să o privească.

Îi dădu săpunul. În timp ce se sărutau, ea își săpuni mîinile. Cu mișcări lente, începu să-l spele pe spate. Sînii ei se odihneau pe pieptul lui plin de păr.

– Ți-a fost dor de mine? Întrebă ea, sărutîndu-l pe sfîrcuri.

El mormăi de plăcere.

– În fiecare clipă. A fost groaznic.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Pielea spatelui lui era netedă și udă sub palmele ei. Mijlocul era zvelt, iar fesele încordate.

– Te-ai uitat după femeii?

– Ce femeii? În Atlanta nu erau. Rîsul lui se transformă într-un suspin plin de dorință. Îi strînse ușor sînii între degete, sărutîndu-i.

– Pînă pariu că femeile au întors capul după tine. Ai un fund foarte nostim. Mîinile ei poposiră pe fesele lui.

Pierce ridică din umeri.

– Poate, cîteva sute mi-au aruncat priviri de „vino-neoa”. Ce pot să fac dacă am fund atrăgător? Scoase un sunet ascuțit, cînd Alicia îi trase o palmă scurtă.

Se jucau și rîdeau, iar gurile lor se regăseau sub șuvoiul aburit, topindu-se într-un sărut

năucitor. Mîinile lui alunecară de pe spatele ei spre coapse, cît putu ajunge, mormăind:

– Alicia?

– Hmm? Avea gura ocupată să-l guste, sorbind apa de pe buzele lui.

– Vreau să mă speli și pe față.

Alicia își săpuni din nou mîinile. Îl privea prin stropii de apă ce șiroiau între ei, fotografiindu-l rapid.

Își puse mîinile pe pieptul lui, începînd să-l spele și descriind cercuri largi. Se juca cu baloanele de săpun ce se formau pe părul de pe piept. Îi masa mușchii puternici cu degete ce se experimentaseră în această artă, de curînd. Își continuă drumul spre coapse, detaliindu-le. Cu un deget insolent alunecă ușor spre stomac, peste ombilic. Mîinile ei erau subtile, ude, sinuoase. El era excitat, cald, insinuant.

Flexînd genunchii, o lipi de el ținînd mîinile pe coapsele ei. Ea îi strînse capul pe sîni, dăruindu-se cu generozitate. Se cuibări în brațele lui. Tandrețea cu care o ținea contrasta mult cu clocotul pasiunii lor.

Mult după acest tumult, stătură îmbrățișați sub stropii de apă, vibrînd de iubire, pînă cînd apa le răcori trupurile înfierbîntate.

Stăteau în pat, privindu-se cu căldură, adormiți, aparent liniștiți. Ochii lui de smarald hoinăreau pe fața ei. Cu degete leneșe se juca cu șuvițele de păr ale soției sale.

– Te iubesc, declară el simplu.

– Știu.

– Dar știi cât de mult?

– Învăț în fiecare zi. Sper să nu știu niciodată dimensiunea dragostei tale pentru că a doua zi nu voi mai avea ce să descopăr.

Îi sărută mîna și Alicia îi simți zîmbetul sub palmă.

– Ai putea să-ți spui asta lui Carter, ca să te citeze într-una din cărțile lui. Sună bine.

Ea îi contură buzele cu vârful degetului.

– Vorbesc serios. N-am știut cât de mult te iubesc, cât de vital ești pentru mine, pînă acum, cînd ai fost plecat. Își plimbă degetele pe pieptul lui, sărutînd mușchii ce se profilau dedesubt.

– Nu ne vom mai despărți niciodată.

Alicia scoase un sunet de ușurare și se lăsă pe spate, pe pernă.

– A, Pierce, am uitat să-ți spun. Săptămîna viitoare trebuie să plec la Dallas. Un creator de modă are o lansare acolo și eu trebuie să încerc să-l conving să vină la *Glad Rags*. Și, pe urmă, am un drum la New York, cît de curînd.

Ochii lui se desfătau privindu-i formele, supra-

fața ca de piersică a pielii, delicatețea corpului, boğăția sînilor, feminitatea ei seducătoare ce se profila blînd în lumina slabă a lămpii.

– Am să inventez călătorii de afaceri ca să merg cu tine. Îi atinse sînul, sărutîndu-l.

Alicia puse mîna peste mîna lui care o mîngîia.

– Speram să spui asta. De cînd ne-am căsătorit am fost destul de puțin timp singuri.

– Săptămîna aceea la cabană, cu David și cu Adam, n-ai considerat-o ca o lună de miere? întrebă el necăjind-o.

– Ei, cel puțin atunci am împărțit un pat dublu. Alicia rîse încet și-l mîngîie pe părul argintiu. Puțini bărbați ar vrea să aibă *rendez-vous* cu o văduvă cu doi copii zvăpăiați, cu atît mai mult să se însoare cu ea și să-și asume responsabilitatea.

– Te-aș fi dorit și dacă ai fi avut zece copii. Cît despre responsabilitate, în ce-i privește pe copii, știi bine ce simt pentru ei. Băieții sînt un privilegiu, un dar pe care nu mă așteptam să-l am vreodată. Îi iubesc.

– Știu că-i iubești. Ești un tată minunat. Cel mai bun.

Alicia se culbări în adorația lui, lăsîndu-l să-și plimbe mîinile pe corpul ei.

– Știi ce îmi place cel mai mult la tine? șopti el.

– Da, mi-ai mai spus. Popoul meu.

Pierce rîse pe înfundate.

– Nu, am spus că asta m-a atras în primul rînd.
– O, mă corectezi. Zîmbi, dar văzu că el era serios.

– Cel mai mult te iubesc pentru că ai fost gata să împarți totul cu mine, chiar și moartea. Își puse mîna pe obrazul ei, iar ochii lui strălucitori o priveau răscolitor. Tu-mi vorbești de sacrificiul meu în ce-i privește pe copii. Dar îți dai seama de sacrificiul pe care tu ești dispusă să-l faci pentru mine?

– N-am făcut nici un sacrificiu alergînd după tine, Pierce. A fost o hotărîre pur egoistă. Te doream, aveam nevoie de tine, chiar atunci. Trebuia să fii al meu. Nu numai din necesitate. Învățasem să trăiesc pe picioarele mele și să am grijă de familia mea, dar asta era o realizare neîmplinită. Îmi dovedisem că pot să fac asta, dar nu mai voiam să fiu singură. Îmi erai necesar și pentru eul meu spiritual.

– A fost totuși un curaj din partea ta, să vii la mine fără să știi atunci că rezultatele acelor teste erau negative. Pierce închise ochii și-și scutură capul. Și cînd mă gîndesc că eram în cabinetul doctorului care-mi dădea vestea bună, cînd tu hotărîseși să vii și să rămîi cu mine în orice condiții!

– La bine și la rău. Chiar dacă rezultatele erau pozitive, tot te-aș fi dorit. Îl sărută cu tandrețe.

Dar, oricum, îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu sînt.

– Și eu. O strînse în brațe. Din primul moment cînd te-am văzut, am vrut să trăiesc pînă la adînci bătrînețe. Mi-am dorit să pot avea parte de cel puțin cincizeci de ani ca să te privesc.

Alicia îi murmură numele în timp ce buzele lui se pregăteau pentru un sărut lung și profund.

– Ai toate șansele. Doctorul a spus că problemele pe care le-ai avut se rezolvă deja cu medicația pe care ți-a prescris-o.

O cuprinse strîns, percepînd fiecare fibră din corpul ei.

– Dacă aș fi mai amoral decît sînt, aș muri de extenuare! O împinse ușor pe perne și o învălui cu corpul lui.

– Pierce, protestă ea, cu un suspin, cînd gura lui se desprinsese de a ei, pentru a o săruta pe gît. Una e să faci dragoste sub duș, unde nu te poate auzi nimeni, dar avem musafiri, știi?

Tandru, dar ferm, el îi prinse ambele încheieturi ale mîinii în pumn ridicîndu-i brațele deasupra capului, putînd astfel s-o vadă în toată splendoarea. Înlătură chiar și cele cîteva șuvițe răzlețe, suflîndu-le ușor. Respirația lui caldă o atingea, făcîndu-i pielea de găină. Cu o moleșeală plăcută, el trase o linie invizibilă, de pe brațul ei, pe sîn. Ea răspundea încet, dar exact, fiecărei

solicitări.

Cu mîna ce-i rămăsese liberă, Pierce îi cuprinse sînul ridicîndu-l ușor. Un deget se juca cu sfîrcul.

– Carter și cu mine am făcut un pact. Nici noi să nu ascultăm prin pereți, dar nici ei.

– Dar Jeff are numai trei luni. Alicia deschise gura de plăcere, în timp ce gura lui se desfăta cu sînul ei.

– Știi ce minte creatoare are Carter! Pierce o sărută plescăind de plăcere. Pielea Aliciei percepea toate stimulentele ce veneau din partea lui.

Uitase despre ce vorbeau. Mîinile și gura lui erau pe aceeași lungime de undă cu dorința ei. Alicia cunoștea deja bine semnalele, dar mereu era surprinsă de intensitatea lor. De fiecare dată cînd făceau dragoste, era un moment unic la care se adăuga o nouă dimensiune a dragostei ce o simțeau unul pentru celălalt.

– Te rog, lasă-mă să te ating, murmură el.

Mîinile lui coborîră spre sîni și abdomen, continuîndu-și călătoria, simțind-o plină de dorință.

– O, ce dulce ești! suspină el.

Cu dezmierdări ce continuau să o cerceteze, îi exploră tot corpul.

– Pierce, iubește-mă.

– Te iubesc, iubita mea.

– Acum, te rog!

Îi desfăcu pulpele și amîndoi se pierdură în extazul iubirii sublime. Îi șoptea la ureche vorbe dragăstoase, ca un cîntec plăcut auzului ei. Palmele i se plimbau în voie peste coapse, apoi în sus spre sîni, care simbolizau pentru el tot ce însemna sex, tot ce era feminin, tot ce era dragoste. Pasiunea puternică se împletea cu o tandrețe desăvîrșită. Mult după ce terminaseră, flori treceau încă printre ei.

Pierce stătea cuibărit în brațele ei. Ridicîndu-și capul, o privi în ochi. Ea îl atinse pe obraz, pe păr, pe gură. Vocea lui era profund emoționată.

– N-am știut niciodată ce înseamnă să iubești cu adevărat, pînă cînd nu te-am iubit pe tine.

Degetele lui se afundară în părul ei. Îi sărută sprîncenele, nasul, gura.

– Eu n-am știut niciodată ce înseamnă să trăiești cu adevărat, pînă cînd nu te-am iubit pe tine.

Pînă tîrziu, în noapte, au sărbătorit viața și dragostea.

Sfîrșit

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura MIRON

București - 1994

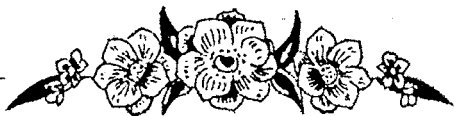
Tel. 641.33.04

641.17.21

Str. Baiulescu 63A,
(lângă stația de
metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda 40 095
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Pentru a câștiga totul, o femeie trebuie să știe să piardă.

Povestea unei femei cu doi copii, care crede că a întâlnit, în sfârșit, bărbatul pe care să îl iubească.

Dar poate iubirea lor să supraviețuiască violentului secret păstrat de el?

Sandra Brown are un talent cu mai multe fațete. A fost model, actriță, mediatore în show-uri de televiziune, acum fiind unul dintre puținii autori cu trei cărți deodată pe lista de

bestseller-uri a

ziarului **New York Times**.

De la începutul anilor '80

romanele ei au primit numeroase

premii, fiind extrem de apreciate de critică.